

Liệp Ưng Đồ Cục

Contents

Liệp Ưng Đồ Cục	1
1. Liệp Ưng Hệ Liệt - Liệp Ưng	1
2. Liệp Ưng Hệ Liệt - Quần Hồ	30
3. Đồ Cục Hệ Liệt - Đồ Cục	69
4. Đồ Cục Hệ Liệt - Hải Thần	85
5. Đồ Cục Hệ Liệt - Lang Nha	105
6. Đồ Cục Hệ Liệt - Truy Sát	121

Liệp Ưng Đồ Cục

Giới thiệu

Cổ Long Liệp Ưng Đồ Cục Hồi 1 Liệp Ưng Hệ Liệt - Liệp Ưng Mở đầu Lúc những cố sự này của chúng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liep-ung-o-cuc>

1. Liệp Ưng Hệ Liệt - Liệp Ưng

Mở đầu

Lúc những cố sự này của chúng ta xảy ra là một thời đại đặc thù phi thường.

Trong thời đại đặc thù phi thường đó, có một giai tầng đặc thù phi thường.

Trong giai tầng đặc thù phi thường đó, có những người đặc thù phi thường.

Thời đại đó, giai tầng đó, những người đó, đã tạo thành thế giới võ hiệp của chúng ta.

Trong thế giới đó của chúng ta, ngập tràn lãng mạn và nhiệt tình, ngập tràn sắt và máu, tình và hận, ôn nhu trong bạo lực, cũng như bạo lực trong ưu nhã.

Thiết huyết tương kích, tình thù bện quần, tạo thành những cổ sự truyền kỳ làm xao động lòng người.

Trên trời có nhật nguyệt tinh tú chiếu rọi sự thô lậu và mỹ lệ của nhân thế.

Thế giới võ hiệp cũng có những người sáng như sao trời, tuy chớp tắt bất chợt, nhưng ánh sáng mỗi lần phát ra đủ để chiếu ngời vĩnh thế.

Những người đó đương nhiên đều là cao thủ, trong mỗi một nghề, mỗi một nghiệp đều có cao thủ, thường hay dùng những phương pháp đặc biệt làm ra những chuyện người khác làm không được, thậm chí khiến cho người ta khó tin được.

Hiện tại chuyện chúng ta muốn tả là cổ sự của loại người đó.

Trong “Lục Phiến môn”, cũng có cao thủ.

Phản ứng và khứu giác của bọn họ tựa hồ đều cao hơn người khác một bậc, có lúc thậm chí có một thứ cảm quan thứ sáu như dã thú giúp cho bọn họ có thể thoát khỏi công phá trí mệnh của địch thủ vào những giờ phút sinh mạng treo đầu sợi tóc.

Nhưng lúc bọn họ xuất thủ, lại thường có thể nhất kích trí mệnh, phán đoán chuẩn xác, tính toán tinh mật, và động tác mẫn tiệp vô bì.

Giống như một con chim ưng.

— Một liệp ưng, chim ưng săn mồi — Hiện tại chuyện đầu tiên chúng ta muốn nói đến, là một cao thủ như liệp ưng và cổ sự của gã.

Khói tím giết người

Rạng đông, khoảng rạng đông.

Bầu trời xám ngoét, mây cũng xám ngoét, tòa thành lớn ngủ vùi còn chưa bắt đầu tỉnh lại, nhà nhà cửa cửa giống như một bức tranh thủy mặc lợt lạt, mọi màu sắc đều dung nhập vào một mảng xám xịt mông lung.

Cũng không biết từ đâu truyền đến tiếng chó sủa băng quơ, dưới khung trời xám chợt bốc lên một luồng khói đậm đặc.

Khói tím.

Một gian phòng, trong một căn tiểu lâu.

Sàn tiểu lâu vốn cao hơn mấy chỗ khác một tầng, phải leo mười bậc thang đá mới có thể tiến vào môn hộ.

Cửa hẹp, thang lầu hẹp, trong phòng bố trí thanh nhã, song cửa sổ rất rộng rãi, từ trong song cửa nhìn ra, phong cảnh toàn thành thu gọn trước mắt.

Hiện tại có ba người đang ngồi trước song cửa nhìn ra.

Một trung niên nhân thân thể tròn trịa, khoe mắt dài dài, khuôn mặt vuông vuông, ăn vận rất khảo cứu, nhìn rất có uy nghiêm, móng tay trên ngón tay út rất dài, cho thấy bình thời rất ít khi làm việc.

Một lão nhân gầy nhỏ, mũi ưng, mắt tam giác, sắc mặt tinh minh, trên song thủ gân xanh vòng lên như những con rắn, nhìn không những là người cả đời cần cù vất vả, mà còn đã luyện qua một loại công phu gọi là Ưng Trảo công.

Người thứ ba niên kỷ trẻ hơn nhiều, mặt trắng như ngọc, mắt sao mày kiếm, là một mỹ thiếu niên tiêu chuẩn, ngoại trừ trên nón có gắn một khối thúy ngọc ra, toàn thân trên dưới đều không có một chút trang sức xa xỉ dư thừa.

Thái độ của y tuy rất ôn hòa, hai người tuổi tác lớn hơn y lại tỏ vẻ rất tôn kính đối với y.

Ba người đều nhìn thấy làn khói máu tím đó, ba người bình thường rất trấn định, trên mặt hiện giờ đều đã biến sắc.

- “Hình Tổng, ông có biết bên đó là chỗ nào không?” - Trung niên nhân hỏi lão nhân kia.

Đôi mắt bén nhọn của lão nhân như móc câu ghim chặt vào làn khói đỏ, trầm ngâm :

- Xem phương hướng, chừng như là quanh quanh Phường Dầu Vòng bên dưới Hồ Gia Kiều, tuyệt không thể vượt khỏi hai chỗ đó.

Lão đã sống ở đây ba mươi hai năm, từ nhỏ đã làm sai dịch, thăng đến Tổng bộ đầu, đối với mọi thứ trong thành thị này, không có ai rành hơn lão.

Thiếu niên tuy mới đến hồi đêm hôm qua, đối với lão lại rất tín nhiệm, không hỏi gì nữa, lập tức thốt :

- Đi.

Phán đoán của lão Hình Tổng quả nhiên hoàn toàn chính xác.

Đám khói đậm đặc màu tím đỏ quả nhiên thoát ra từ ống khói trên nóc căn ốc một tầng trong một con hẻm nhỏ đằng sau Phường Dầu Vòng bên dưới Hồ Gia Kiều.

Đó là một căn nhà một tầng rất cổ kính, năm gian phòng ba sáng hai tối, kiến trúc rất kiên cố, nhà bếp đặc biệt rộng rãi, ống khói cũng xây đặc biệt cao to, cho nên khói bay ra đặc biệt dày đặc. Nhưng lúc bọn Hình Tổng đến, lò lửa chỗ khói bốc lên hồi nãy lại đã gần tắt ngóm, trong ống khói chỉ còn một luồng khói nhẹ nhẹ lẹt lẹt tản mát, hóa thành một làn sương mỏng màu tím lợt.

Còn người trong nhà đâu?

Không có ai.

Bếp lò còn ấm, trên lò còn một nồi cháo nóng nghi ngút, một cái bàn gỗ trạm hình bát tiên lau chùi láng bóng, trên bàn bày bốn đĩa nhỏ đựng đồ ăn chung với cháo, một đĩa thịt gà xé phay, một đĩa măng hầm, một đĩa bầu xào, còn có một đĩa tương đậu hủ nhúng trong dầu vừng đặc sản của Hồ Gia Kiều.

Trên bàn còn có chén đũa, trong chén còn dư lại khoảng nửa chén cháo.

Còn người đâu? Hiển nhiên đã nhúm lửa, bếp đã nóng, cháo đã chín, đã ăn điểm tâm rồi mới đi.

Trung niên nhân không khỏi cười lạnh :

- Vị nhân huynh này làm việc coi bộ rất ung dung.

Thiếu niên điềm đạm thốt :

- Một người nếu quả đã giết người nhiều lần, vô luận làm chuyện gì khác cũng không gấp gáp.

Trung niên nhân phảng phất chợt cảm thấy hơi phát lạnh, đi đến trước bếp lò hỏi Hình Tổng :

- Ông có tìm ra gì không?

Lão nhân đang quan sát tử tế một nhúm tro xám cời trong bếp lò :

- Lần này vẫn giống hết mấy lần trước, đám khói tím đỏ là dùng một thứ nhiên liệu đặc biệt đổ vào lửa củi gòn mà ra.

- “Nhiên liệu gì?” - Thiếu niên hỏi.

- “Là thứ đám lão sư phụ làm yên hoa hỏa pháo thường dùng” - Hình Tổng đáp - “Chỉ bất quá thứ hán dùng xem chừng là nhiên liệu đặc biệt do Bảo Vũ đường ở kinh thành làm, cho nên màu sắc đặc biệt, hơn nữa cháy rất lâu”.

Kinh thành? Bảo Vũ đường? Con người châm khói đó lẽ nào cũng là từ kinh thành đến?

Thiếu niên nhú mày, nhưng thần tình rất mau chóng khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, y hỏi Hình Tổng :

- Đây là lần thứ mấy rồi?

- Lần thứ sáu.

- Sáu lần xuất hiện nơi chốn đều khác biệt?

- “Phải” - Hình Tổng đáp - “Lần thứ nhất là trong một ngôi miếu nhỏ hẻo lánh, lần thứ hai là ở một quán trọ đã đóng cửa đẹp tiệm, lần thứ ba cho đến lần này đều là ở trong phòng trống, không có người”.

- Sáu lần khói tím, năm mạng người.

- “Phải” - Thanh âm và thần thái của Hình Tổng đều rất trầm trọng - “Khói tím xuất hiện, nội trong ba ngày nhất định có một vị danh nhân bị hành thích chết, hiện trường hoàn toàn không có để lại chút manh mối gì”.

- “Còn người chết?” - Thiếu niên hỏi - “Giữa năm người chết đó có quan hệ đặc biệt gì không?”

- “Không có” - Hình Tổng đáp gọn - “Hoàn toàn không có”.

Lão lại giải thích :

- Năm người chết tuy đều là người cực kỳ có danh tiếng, nhưng xuất thân và nghề nghiệp đều bất đồng, quan hệ giữa họ có thể nói hoàn toàn không thấy được.

Trung niên nhân không nhận được xen miệng.

- “Lăng công tử” - Gã nói với thiếu niên - “Hình Tổng ăn cơm công môn hơn ba chục năm, chưa từng sai lầm”.

- Ta hiểu rõ.

Trong đôi mắt trẻ trung sáng ngời của vị Lăng công tử đó hiện xuất một biểu tình thậm chí còn lão luyện hơn cả lão Hình Tổng. Y từ từ nói :

- Ta chỉ bất quá có cảm giác giữa năm người đó nhất định có một mối quan hệ thần bí, mệnh vận của cả năm người đều bị một sợi dây vô hình trói chung lại, chỉ tiếc bọn ta cho đến bây giờ còn chưa tìm ra sợi dây đó.

Y bước chậm chậm đến bàn, ngồi xuống, ngưng thị nhìn chén dưa và cơm nước còn dư trước mặt, bỗng thò tay cầm một đôi dưa, lại rất mau chóng co tay lại, ánh mắt chợt phát sáng, hỏi Hình Tổng :

- Tên sát nhân thuận tay trái?

- Đúng.

- Hẳn xem ra rất thích ăn tương đậu hủ.

Dưa đặt bên trái chén, mấy món ăn khác cơ hồ còn nguyên vẹn chưa động đến, tương đậu hủ lại không còn dư lại nhiều lắm.

Hình Tổng có vẻ hơi bực, một lão công sự hơn ba mươi năm tay nghề, lực quan sát không ngờ vẫn không bì được một thiếu niên.

Lão không khỏi thở dài :

- Lăng công tử, không trách gì người ta đều nói Lăng Ngọc Phong siêu quần tuyệt luân là nhân kiệt vĩ đại trong Lục Phiến môn. Hiện tại tiểu nhân cuối cùng đã tin rồi.

Lăng Ngọc Phong tránh né sự tôn sùng của lão, đột nhiên hỏi một câu rất kỳ quái.

Y chợt hỏi Hình Tổng :

- Ngôi tiểu miếu lần đầu tiên phát hiện khói tím, bên trong cúng Thần gì?

- Thần Tài.

Lại gặp Thần Tài

“Thần Tài”, nói ra hai chữ đó, trong lòng Hình Tổng chợt cảm thấy thất kinh, cho đến bây giờ lão mới nghĩ đến tập đoàn thần bí đó trong truyền thuyết, rất có thể có quan hệ đến những vụ án mưu sát thần bí này.

Bởi vì bối cảnh và nghề nghiệp của năm người chết tuy bất đồng, nhưng lại đều là cự phú gia tài ức vạn, hơn nữa cái chết của bọn họ ít ra còn có một chỗ tương đồng.

Căn cứ theo kết quả điều tra người nhà của bọn họ, trước khi bọn họ lâm tử, đều đã từng dốc túi chi tiêu một số tiền rất lớn, nhưng cả người thân tín nhất của bọn họ cũng không biết số tiền chi tiêu đó đã mất đi đâu.

Giao dịch? Giao dịch gì thường có khả năng gây nên họa sát thân?

Lão Hình Tổng tịnh không đem những suy nghĩ đó nói ra. Đối với thiếu niên thâm trầm kia, trong tâm lão luôn có vài phần cảnh giới, thậm chí có chút úy sợ. Những tư liệu có liên quan đều hiển thị Lăng Ngọc Phong là một người đáng sợ phi thường.

Danh tánh: Lăng Ngọc Phong.

Tuổi tác: hai mươi bốn.

Chiều cao: năm thước chín tấc.

Võ công: môn phái sở học quá phức tạp, không dùng binh khí cố định.

Tổ phụ: xuất thân có quân công, thăng đến chức nhất phẩm Đề đốc, giữ ngôi nhất phẩm tổng quản quân vụ Hà Tây.

Cha: xuất thân tiến sĩ, làm quan biên tu trong Hàn Lâm Viện, quan chức Đại Học Sĩ, chính nhất phẩm.

Lai lịch bản thân: không có.

Thị hiệu: không có.

Một người hoàn toàn không có thị hiệu, thông thường đều là người rất đáng sợ.

Điểm đó đại đa số người đều hiểu rõ.

Càng đáng sợ hơn là một người con nhà thế gia, gia đình hiển hách như vậy, không ngờ hoàn toàn không có lý lịch, không có quan chức, không những dĩ vãng giống như một tờ giấy trắng, hiện tại cũng không có ai biết y đang làm gì.

Cả lão Hình Tổng cũng không biết.

Lão Hình Tổng chỉ biết công tác của y cực kỳ bí mật, có quyền lực cực lớn, thậm chí có thể quyết định sinh tử của người tử hù, trên những chỉ lệnh y mang đến, không những có dấu đại ấn của quan phòng Hình bộ, còn có dấu ấn của các quan lớn ở các tỉnh, chỉ thị rõ: “Cai viên Lăng Ngọc Phong, trên đường hành tẩu có thể tự tiện mà hành sự, quan viên tứ phẩm trở xuống đều phải chịu lệnh điều phái”.

Lần này y đến đây là đặc biệt đi điều tra những vụ án mưu sát nổi tiếp bắt đầu từ miếu Thần Tài.

Nhưng trong bóng tối y còn có nhiệm vụ bí mật gì khác nữa?

Nghĩ đến điểm đó, lão Hình Tổng không thể không đề phòng cẩn thận bề ngoài, một người đã ăn cơm công môn hơn ba chục năm trời, ít nhiều gì cũng đã từng làm những chuyện dè nặng trong tâm sự.

Lăng Ngọc Phong lại chừng như căn bản không chú ý đến suy nghĩ của lão hồ ly đó, trái lại biểu hiện đối với lão rất thoải mái, rất thành khẩn.

- “Hiện tại có phải bọn ta đã biết một vài manh mối rồi không?” - Lăng Ngọc Phong hỏi lão Hình Tổng.

- Mời đại nhân chỉ rõ cho.

- Thứ nhất, bọn ta đã biết, nội trong ba ngày sau khi khói tím xuất hiện, nhất định có người bị hành thích.

- Phải.

- “Thứ hai, sự xuất hiện của khói tím tịnh không phải xuất hiện ở chỗ ngẫu nhiên, không những nhất định đã có an bài đặc biệt, mà còn nhất định có mục đích đặc biệt, rất có thể là một thứ tín hiệu liên lạc bí mật”

- Lăng Ngọc Phong tự trả lời - “Chuyện này, không còn nghi ngờ gì nữa, có liên quan đến những vụ mưu sát nổi tiếp kia”.

— Một tổ chức ám sát bí mật, nhất định có chỗ liên lạc bí mật, đợi đến khi đối phương trả thù lao sát nhân, đốt phóng khói tím, biểu thị bọn chúng đã tiếp thụ vụ giao dịch đó. Khế ước đã dính, không quá ba ngày sẽ có người chết dưới đao của bọn chúng.

— Sát thủ lần này bọn chúng phái đi rất có thể là một người thuận tay trái.

Tường cao trong ngoài

Cái quán nhỏ vốn còn chưa bắt đầu mở cửa, nhưng hiện tại lại đã có khách.

Bày biện trong quán đương nhiên rất thô lậu, ngoại trừ bán đồ ăn trưa và ăn tối ra, cũng có bán những món điểm tâm đơn giản, có những món xào nấu đầy dầu mỡ hành tỏi, nếu không phải là người bao tử đặc biệt tốt, rất khó lòng tiêu hóa nổi.

Hiện tại đang có một vị khách nhân ngồi dựa cửa ăn điểm tâm, một chén canh nóng đã húp quá nửa, hai món đồ xào cũng đã ăn hết phân nửa, lực chú ý của hắn lại xem chừng tịnh không chú tâm vào mấy món đồ ăn.

Người đó ăn vận cũng không mấy xứng hợp với cái quán thô lậu này, y phục của hắn tuy không thể coi là hoa quý, nhưng chất liệu và cách may mặc đều rất tốt, trên đầu đội nón rộng vành che thấp ngang mi, lúc ăn cũng không tháo xuống, hình như không muốn để người ta nhìn thấy chân diện mục của hắn.

Những thứ có thể nhìn thấy rõ ràng nhất là mũi, miệng, và tay hắn.

Mũi hắn rất cao, rất thẳng. Miệng hắn đường nét rất minh hiển, cho người ta một cảm giác rất quật cường kiên nghị, hơn nữa thường ngậm chặt, hiển lộ không phải là người nói nhiều.

Ngón tay của hắn thon dài mà mạnh mẽ, đáng lẽ là một đôi tay rất dễ nhìn, chỉ bất quá gân khớp hơi to một chút.

Từ những phương diện đó mà xem, con người đó đáng lẽ là một người rất có cá tính, mặt mày rất anh tuấn.

Một người như vậy, sáng sớm như vậy, đến một hàng quán nhỏ xíu thô lậu như vậy làm gì?

Đối diện phía tây quán là một bức tường cao, cửa hẹp cài chặt, rất ít khi nhìn thấy có người ra vào, cả tiếng nói cũng không nghe. Bên trong có gia đình nào sống? Cả chuyện đó cũng làm người ta ngù ngờ không biết rõ.

Lực chú ý của thiếu niên ngồi trong quán xem chừng đang hoàn toàn tập trung ở căn nhà cao to đó.

Hắn thậm chí xem chừng là vì căn nhà cao to đó mới tìm đến đây.

Ăn điểm tâm xong, phương đông mới dần dần xuất hiện ánh sáng, bốn phương vang vọng tiếng gà gáy, trên con đường lát đá xanh có tiếng bánh xe lăn động, sương nồng trắng muốt cũng dần dần bốc lên từ mặt đất.

Lúc đó, cánh cửa hẹp “kẹt” một tiếng.

Đại khái là vì không mấy khi có người ra vào, cho nên thanh âm phát xuất lúc cánh cửa hẹp mở ra nghe vừa khô khan vừa khản đặc, giống như một người lúc sắp chết la nấc.

Người từ trong cánh cửa hẹp bước ra lại sinh động bông bột, tinh thần phấn chấn, không những toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức sống, mà còn dung quang hoá phát, mặt mày đỏ hồng sáng loáng, xem chừng vừa làm qua chuyện đặc ý phi thường.

Người đó vận y phục cực kỳ hoa lệ, tuổi tác cỡ năm mươi, vẫn còn bảo dưỡng rất tốt, hiển lộ là một người nắm giữ địa vị cao quý đáng kính.

Cánh cửa hẹp vừa mở ra, đã có một cỗ kiệu che màn vải xanh chạy đến. Người ra khỏi cửa, kiệu cũng đã đến trước mặt. Cửa hẹp đóng lại, kiệu cũng đã đi xa, trong nháy mắt đã quẹo ra khỏi con hẻm chật chội dài thượt đó, không còn nhìn thấy nữa.

Sự phối hợp giữa người và kiệu thật hay đến cực điểm, xem chừng đã luyện tập rất nhiều lần.

Tường dựng đứng cao chót vót, đình viện sâu hun hút lại khôi phục sự tĩnh mịch thần bí rợn người.

Thần bí, quan trọng nhất là thần bí.

Không những căn nhà cao to đó ngập tràn vẻ thần bí, trung niên nhân ăn vận hoa lệ kia cũng hiển lộ vẻ thần bí phi thường.

Gã nhìn giống như một hào thương cự phú đi đến đâu cũng được người ta hoan nghênh chào đón, nhưng bộ dạng hồi nãy của gã lại giống như một tên trộm vặt.

Kiệu vừa đi khỏi, thiếu niên trong quán lập tức cũng đứng dậy theo, bỏ đĩa xuống, để tiền lại, mau chóng bước ra khỏi cửa, đi theo kiệu ra khỏi con hẻm hẹp.

Cước bộ của hắn rất mau lẹ.

Lúc hắn đặt đĩa xuống, cũng giống như người khác, đặt bên cạnh chén, chỉ bắt quá y đặt bên trái chén.

Thiếu niên đó cầm đĩa bằng tay trái, là người thuận tay trái.

Thứ người đó lúc sát nhân thông thường cũng dùng tay trái.

Tra hỏi

Lão nhân bán hàng tuổi tác cũng đã cao, tai mắt cũng không còn linh hoạt, nói năng cũng không mấy rõ ràng, giống như đại đa số chủ quán bán hàng lật vặt vậy, cả đời đã trải qua bao gian nan khốn khổ, không có sản nghiệp, cũng không có thân nhân, đến già vẫn gian nan khốn khổ như trước, mình làm sao có thể hy vọng lão kể rành mạch, nhìn rõ ràng một chuyện cho được?

Nhưng lão lại là người duy nhất “nhìn thấy”.

Tiền Nguyệt Hiên bị đâm chết sáng sớm hôm đó, người duy nhất nhìn thấy gã là lão nhân tai mắt nghễnh ngãng, miệng mềm phều phào đó.

Người duy nhất nhìn thấy thiếu niên kia cũng là lão.

Vụ án mưu sát có quan hệ oanh động đó, lão không những là người duy nhất mục kích, cũng là manh mối duy nhất.

Cho nên muốn tra hỏi về vụ án mưu sát đó, chỉ còn nước hỏi lão.

Trong hình đường của lão Hình Tổng, lão Hình Tổng và lão nhân đang đối đáp, thính giả bên cạnh là Lăng Ngọc Phong và trung niên nhân rất uy nghiêm.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Hôm đó quán của ngươi hình như mở cửa rất sớm, bình thường ngươi đều mở cửa sớm như vậy sao?

Lão nhân đáp :

- Phải, một người tuổi tác đã cao, tự biết mình không còn sống được bao lâu, thức dậy sớm hơn người ta một chút.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Sớm như vậy mà quán của ngươi cũng có khách?

Lão nhân đáp :

- Phải, khách nhân bình thường cũng không đến sớm như vậy, vị khách nhân đó đặc biệt một chút.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Bộ dạng của hắn ra sao?

Lão nhân đáp :

- Là một người trẻ tuổi rất đường hoàng, ăn không nhiều lắm, cho tiền quà lại không tẻ.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Hân nhìn có chỗ nào đặc biệt không?

Lão nhân đáp :

- Cũng không có chỗ nào đặc biệt, chỉ bất quá động tác hình như tẻ ngắt hơn người khác chút ít, ăn cái gì cũng ăn rất chậm, nhai rất kỹ, giống như ... giống như là lúc nào cũng chuẩn bị nhò đồ ăn ra, nhai lại thêm lần nữa.

— Chỉ có người thường thiếu thốn đồ ăn, hơn nữa rất quý đồ ăn mới có thể làm như vậy, lão Hình Tổng kinh nghiệm giang hồ phong phú đương nhiên hiểu rõ điểm đó.

Nhưng lão ta đối với điểm đó xem chừng tịnh không đặc biệt chú ý, rất mau chóng hỏi tiếp :

- Người nhìn thấy có người từ trong phiên cửa hẹp phía đối diện đi ra, ngồi lên kiệu?

Lão nhân đáp :

- Tôi nhìn thấy rất rõ, người đó có vẻ giàu giàu có có, xem chừng có tiền phi thường, tuyệt không giống bộ dạng mới sáng sớm lén lút vào ra cửa sau nhà người ta.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Hai tháng gần đây, người có nhìn thấy trung niên nhân nào bộ dạng giống như gã ta vào ra cửa sau đó không?

Lão nhân đáp :

- Không có.

Lão Hình Tổng hình như rất thất vọng, thở dài, nhưng lão nhân lại rất mau mắn nói tiếp :

- Cho dù là có, tôi cũng không biết.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Tại sao?

Lão nhân đáp :

- Bởi vì hai tháng trước đây tôi ngã bệnh, quán cũng không có mở cửa, bữa trước mới là ngày đầu tiên mở cửa lại.

Lão Hình Tổng cười khở.

Lão nhân nói :

- Hôm đó lúc người có tiền kia đi ra, đã có người khiêng kiệu đến tiếp gã, gã ra khỏi cửa, kiệu đã đến liền, không những thời gian tính toán rất chuẩn, song phương phối hợp cũng cực kỳ hay, giống như một vở kịch đã diễn rất nhiều lần vậy.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Xem như vậy, hành động của người có tiền đó không những quyết không muốn để người ta nhìn thấy, mà còn không thể để người ta nhìn thấy, cho nên mới tập luyện trước?

Lão nhân đáp :

- Hình như là vậy.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Kiệu vừa đi, người trẻ tuổi kia có phải cũng đi theo?

Lão nhân đáp :

- Phải, kiệu vừa đi, người trẻ tuổi lập tức đặt đĩa xuống, một người một kiệu rất mau chóng quẹo khỏi con hẻm, kiệu phu và người trẻ tuổi xem chừng đi nhanh hơn người bình thường nhiều.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Còn sau đó?

Lão nhân đáp :

- Sau đó tôi nghe một tiếng hét.

Lão Hình Tổng hỏi :

- Tiếng hét? Hét làm sao?

Lão nhân đáp :

- Tiếng hét rất thẳm, giống như có người dùng hết sức đâm cắt da thịt của gã vậy, nhưng tiếng hét rất ngắn, xem chừng chỉ cắt hai đao là đâm chết rồi.

Lão Hình Tổng cười lạnh :

- Phải cắt hai đao mới cắt chết người, đâu thể coi là quá mau lẹ.

Lăng Ngọc Phong chợt xen miệng, điềm đậm thốt :

- Nếu quả thứ hấn dùng không phải là đao, mà là cửa, tiếng hét vừa vang lên, người đã khí tuyệt, vậy là rất nhanh lẹ.

Lão Hình Tổng hít hít, dùng cửa cửa chết một người, người bị cửa có tư vị gì?

Người cửa người có tư vị gì?

- Không cần biết ra sao, chỉ cần kiểm tra qua thi thể là biết hung thủ dùng đao hay là dùng cửa.

Trước mắt chuyện ưu tiên thứ nhất là đi xem thi thể, điểm đó mọi người đại khái đều không dị nghị.

Nhưng Lăng Ngọc Phong vừa bước ra khỏi cửa, lại quay trở lại, rất từ từ, rất cẩn thận hỏi lão nhân kia :

- Ông hồi nãy nói ông nhìn thấy người trẻ tuổi đường hoàng kia trước khi bước ra khỏi cửa đã làm một chuyện, có phải không?

- Phải.

- Làm chuyện gì?

- Hấn trả tiền một chén canh nóng và hai món đồ xào, còn cho tiền quà, tổng cộng là một tiền, hấn chi tiền rất hào phóng.

- “Còn có gì nữa?” - Lăng Ngọc Phong hỏi - “Hấn còn làm chuyện gì khác?”

Lão nhân nghe không hiểu ý muốn hỏi gì, cũng không đáp được, may là Lăng Ngọc Phong lại hỏi truy :

- Hấn có phải trước hết đã đặt đĩa xuống?

- Hấn đương nhiên trước hết phải đặt đĩa xuống.

- H??n đặt đĩa xuống chỗ nào?

- Đương nhiên là bên cạnh chén.

- Là bên nào của chén?

Lão nhân lại đáp không được. Thứ chuyện đó vốn có rất ít người có thể chú ý đến.

Lăng Ngọc Phong có vẻ rất thất vọng, chậm chậm bước ra cửa, lão nhân chợt nói :

- Hấn đặt đĩa bên nào, tôi quên rồi, nhưng tôi nhớ lúc hấn ăn, đĩa của hấn vô ý đụng ngã hũ ớt, hũ ớt đặt dựa vào tường quán, hấn ngồi đối diện cửa, tường bên trái hấn, hũ ớt đương nhiên là ở bên trái hấn.

- Xem như vậy, hấn dùng tay trái để gắp.

- Không sai.

- Dựa theo thường tình mà nói, tay hấn dùng thường nhất đương nhiên cũng là tay trái.
- Phải.
- Thiếu niên đó còn là chức nghiệp thích khách?
- Đại khái là vậy.

Lăng Ngọc Phong cười cười, nụ cười mang theo một thứ tia sáng như mũi kim, nói tiếp :

- Nếu quả ta đoán không lầm, hiện tại ta ta đã có thể nói đại khái bộ dạng của hắn.

Lão Hình Tổng tin.

Lăng Ngọc Phong quát khởi trong Lục Phiến môn gần đây, tất cả các danh bộ lẫn đại đạo trong thiên hạ đều công nhận là một kỳ tài khó thấy, đối với loại chức nghiệp sát thủ đó, y đương nhiên đã sưu tập một phần tư liệu cực kỳ tường tận.

- Trong tư liệu của ta, thích khách dùng tả thủ tịnh không nhiều, có thể trong giây lát lấy mạng Tổng Thiên Lệnh, tối đa không có quá ba người, tuổi tác cỡ hai mươi cho tới ba mươi, chỉ có một người.
- Người đó là ai?
- Là người xuất thân trong một thế gia rất giàu có, bình thời rất kén chọn y phục, thích mặc áo xanh, thân người đại khái suýt soát ta, võ công sở học rất phức tạp, cho nên mới có thể dùng rất nhiều phương pháp khác biệt để sát nhân.
- Một người như vậy, tôi tin rằng bọn ta rất mau chóng có thể tìm ra.

Điểm đó Lăng Ngọc Phong cũng tin vậy.

Lão Hình Tổng có thể trở thành danh bộ Giang Nam, quyết không phải là may mắn ngẫu nhiên, tai mắt bộ hạ trong thành của lão nhất định cực nhiều, nếu quả có một người lạ mặt như vậy vào thành, lão thế nào cũng nội trong mười hai canh giờ có thể tìm ra.

- “Còn nữa” - Lăng Ngọc Phong thốt - “Ta còn muốn người đi điều tra xem chủ nhân tòa đại trạch kia là ai? Gần đây có đổi chủ hay không? Tất cả tư liệu có liên quan đến người đó, ta đều muốn biết”.

Y rất mau chóng biết được một điểm.

Một lão bà bà bán ngó sen ngào đường vừa đi ngang qua, rao bán trong con hẻm đằng sau bức tường cao.

Cửa sau chợt mở ra.

Một tiểu cô nương mặc áo đỏ, thắt bím tóc dày cầm một cái tô sứ to in hình hoa xanh ra mua ngó sen ngào đường, đôi mắt sáng ngời tươi đẹp, má lúm đồng tiền sâu hút.

Hiện tại mọi người cuối cùng đã biết chủ nhân của tòa cự trạch đó có một tiểu a đầu rất đẹp.

Người chết

Năm người chết quả nhiên là bị năm phương pháp khác biệt giết chết, có người bị đao bổ, có người bị dây thắt cổ, có người bị một quyền đứt hơi, có người bị quăng xuống sông chết đuối. Thủ pháp sát nhân sạch gọn lẹ lạng, manh mối duy nhất là, một đao giết chết Tiền Nguyệt Hiên không phải đâm vào tim bên trái, mà là đâm vào gan bên phải.

Gan bị đâm lủng, tất chết không có cách cứu, cũng giống như tim vậy, tuyệt đối là chỗ trí mệnh.

Nhưng đại đa số thích khách có kinh nghiệm, chỗ đâm đều là tim, không phải là gan, một đao trí mệnh đó đâm thẳng đối diện, đâm vào gan, không đâm vào tim, người sử đao tất phải dùng tay trái.

Nhưng bằng vào một điểm đó cũng vẫn không thể xác định hẳn tuyệt đối là dùng tay trái, phần thủ dùng đao đâm ngược cũng có thể dùng tay phải đâm vào gan bên phải vậy, cũng nhanh gọn như nhau.

Cho nên chính như Lăng Ngọc Phong sở liệu, nghiệm thi lần này không phải là hoàn toàn có thu hoạch.

- “Có” - Lăng Ngọc Phong chợt thốt - “Lần này bọn ta có một chút thu hoạch”.

- Xin thỉnh giáo.

- Bọn ta ít ra đã chứng minh được hung thủ là một thích khách cực kỳ có kinh nghiệm, xuất thủ tấn tốc, chuẩn xác, hữu hiệu, nhưng lại tuyệt đối không ra tay một cách khinh thường.

Năm người chết, thân phận, nghề nghiệp đều không tương đồng, Tiền Nguyệt Hiên làm nghề buôn bán đồ cổ, nghe nói vì khai quật được một đồng cổ vật đời Tần Hán mà trở thành tay cự phú, thuật coi chữ trên đồ cổ đặc biệt cao.

Bốn người kia, có người con nhà gia thế, có người là đại thương nhân, có người là địa chủ, còn có một người họ Tống tên Mai Sơn đã về hưu ở kinh thành, nghe đồn tính không phải là quan chức, mà là tay cự đạo Tống Thiên Lệnh, thủ lãnh của bọn thái hành đại đạo năm xưa đã cướp hàng của hai mươi ba tiêu cục, ngoại môn công phu và thanh Cửu Hoàn Đạo uy chấn Trung Nguyên, là một nhất đẳng cao thủ.

Lần đó cũng gã cũng chết dưới tay của thích khách thuận tay trái đó, bị một sợi dây thừng thắt gây cổ, chết rất mau lẹ.

Năm người đó chỉ có một chỗ tương đồng.

— Bọn họ đều là người có tiền phi thường, hơn nữa đã trải qua một đoạn đời sống ăn sung mặc sướng phi thường.

- “Nhưng bọn họ khi chết tính không mất tiền bạc gì, cho thấy hung thủ tính không phải vì tiền mà giết bọn họ” - Lão Hình Tống thốt.

- “Hắn đã lấy tiền ứng trước, hơn nữa đã lấy quá đủ” - Lăng Ngọc Phong nói - “Đã có người trả tiền cho hắn sát nhân, hắn không thể lấy thêm một xu của người khác, đó là đạo đức chức nghiệp của bọn chúng”.

Nữ chủ nhân thần bí

Lăng Ngọc Phong quả nhiên không hổ danh là đệ nhất cao thủ phá án trong công môn, không những lực quan sát và lực phán đoán đều hơn người một bậc, hơn nữa xem chừng còn có thứ dự cảm thần bí như đã thú.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Y vốn không biết gì về tòa cự trạch kia, lại luôn nhận thấy gần đây chỗ đó nhất định đã đổi chủ.

Lão Hình Tống điều tra cũng rất mau mắn, Lăng Ngọc Phong không nghĩ sai chút nào.

Chủ nhân cũ của tòa cự trạch đó họ Ôn, là một vị danh sĩ, cầm - kỳ - thi - họa đều tinh thông, chỉ tiếc không làm ra tiền, cho nên gần đây mới đem tòa cự trạch tổ tông truyền cho bán đi, dẫn gia nhân đi xa, không biết đi đâu.

Cho nên muốn truy tra lai lịch của tân chủ nhân qua lão Ôn thì không thể được.

Chủ mua tòa cự trạch đứng tên trên giấy tờ là một người tên là Lệnh Hồ Bất Hành, nghe nói là một đại hán mắt xanh râu xồm, hình như có huyết thống người Hồ, nghe nói rất mạnh bạo, chừng như là thần lực trời sinh, có thể kéo gậy ngựa đang phi.

Nhưng gã lại không phải là chủ nhân chân chính! Ký giấy tờ mua nhà, sơn sửa dọn dẹp, tu chỉnh đình viên, tìm vườn nô bộc đều là gã, nhưng đến cái ngày xông đất vào nhà mới, lại do một thiếu phụ áo xanh đi kiệu đến.

Ai cũng không nhìn rõ được nàng ta là ai? Xấu đẹp ra sao? Nhưng mọi người đều thấy được Lệnh Hồ Bất Hành đối với nàng ta thập phần tôn kính.

Bên cạnh nàng ta có một a đầu mắt tròn mặt tròn, là bạn gái theo hầu, không còn nghi ngờ gì nữa cũng là a đầu ra mua ngôi sen, tên là Viên Viên.

Còn nữ chủ nhân? Họ gì? Tên gì? Từ đâu đến? Số tiền khổng lồ dùng mua tòa cự trạch này từ đâu ra? Sau khi định cư ở đây, chuẩn bị sinh sống ra sao?

Không biết.

Hiện tại mọi người chỉ biết nàng ta thích ăn đồ ngọt, thích ăn ngó sen ngào đường, hơn nữa không thích làm trong nhà. Mấy món ăn vặt mà đám bán hàng rong rao bán đầu đường luôn luôn có phong vị độc đáo riêng.

Thứ phong vị đó đại gia khuê tú rất khó lòng đựng đến, vị nữ chủ nhân thần bí kia có phải xuất thân từ một gia đình nghèo khổ?

Có tin tức liên quan đến người trẻ tuổi kia, sang nửa trưa ngày thứ hai mới về đến, lúc đó Lăng Ngọc Phong đang hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn nhất trong ngày, bao gồm gà rừng, bồ câu, cá tươi, giò heo, thịt bê thui, rau quả và nước trái cây tươi.

Vô luận dưới bất kỳ tình huống nào, y đều tìm cách ăn ngon lành như vậy, mỗi ngày xem chừng y đều muốn nuốt mấy món đồ ăn bổ béo để bổ sung cho thể lực tổn hao của hân.

Lúc y ăn cũng nhai nuốt rất kỹ càng, người giang hồ quanh năm sinh hoạt mạo hiểm hình như đều có đặc tính chung đó.

Đặc tính như sói lang.

Lúc bọn họ ăn một bữa cơm, đều chừng như ăn bữa cơm cuối cùng trong đời vậy.

Người trẻ tuổi thuận tay trái đó, lúc đăng ký mượn phòng ở Nghênh Tân khách sạn đã dùng tên Trình Tiểu Thanh, đêm hôm qua y trú ở Nghênh Tân khách sạn.

Cái chết của bọn Tiền Nguyệt Hiên không ngờ không phải là vì tiền tài, vậy lý do còn lại chỉ có một.

- Lý do đó có phải là nữ nhân?

- “Phải” - Lăng Ngọc Phong mỉm cười - “Lý do là một nữ nhân tên là Hồng Hồng”.

* * * * *

Hồng Hồng mặc đồ trắng, lẳng lặng ngồi trong một vùng trắng.

Trắng, trắng như tuyết, ngoại trừ trắng ra, quyết không có màu sắc nào khác, cả khối trong lư hương bạch kim bốc ra cũng trắng như tuyết.

Ngoài cửa sổ lại là một thế giới đầy màu sắc, núi xanh, trời lam, hoa hồng, cây xanh, bóng râm đen thui.

Nàng lẳng lặng ngồi bên song cửa, ngồi tới nửa trưa mới quay đầu lại phân phó cô gái này giờ cũng ngồi yên bên cạnh nàng :

- Đi nói với thúc thúc, thỉnh ông ta đêm ngày mai an bài một cục, lại giúp ta chuẩn bị một bình hoa trắng.

Nàng tuy tận lực khống chế lấy mình, tiếng nói vẫn vì kích động mà run run.

Cô gái mặt tròn lại chu miệng :

- Lại muốn hoa trắng, lại muốn mời khách, lại muốn uống rượu, vậy là sao chứ?

Hồng Hồng giả như không nghe ả nói, mắt lại lạc về chốn xa xăm, ký ức xa xăm đã phai nhạt, nhìn giống như một vùng sương khói.

Một vùng sương khói màu tím, mang theo máu tươi.

* * * * *

Lăng Ngọc Phong đã ăn xong, đang đứng trước cửa đi qua đi lại không ngừng, y xem có vẻ luôn luôn dùng không hết tinh lực, rất ít khi ngưng nghĩ.

Hiện tại y đang phát ra một mệnh lệnh cho lão Hình Tổng, tuy đơn giản, nhưng lại nhất định phải chấp hành triệt để.

- Ta biết trong mười năm gần đây người có huấn luyện năm cao thủ sát nhân, tuyển ra từ ba trăm sáu chục sát thủ, có phải không?

Ánh mắt lão Hình Tổng tỏ lộ biểu tình thất kinh, đó là “cơ mật” của lão ta, lão không hiểu bí mật đó làm sao có thể tiết lộ ra, càng không hiểu làm sao Lăng Ngọc Phong biết được.

Lăng Ngọc Phong đang hỏi lão :

- Năm người đó hiện giờ có bao nhiêu người trong thành?
- Tất cả đều đang ở trong thành.
- Người có thể nội trong một canh giờ triệu tập hết bọn họ đến Nghênh Tân khách sạn được không.
- Có thể.
- Được, vậy một canh giờ sau bọn ta gặp lại ở đó

Ma đao

Lệnh Hồ Bất Hành người cao tám thước ba tấc, nặng hai trăm lẻ ba cân, thân thể da thịt gân khớp cứng như sắt, tuyệt đối không có một chút thịt mỡ, ngực rắn chắc vạm vỡ còn hơn bức tường trong sân.

Trong sổ sách của Đồ Cục thu thập tư liệu của hầu hết giang hồ danh nhân của đương kim thiên hạ, tư liệu có liên quan đến gã trọng yếu nhất là :

Danh tánh: Lệnh Hồ Viễn.

Biệt hiệu: Lệnh Hồ Bất Hành.

Đặc điểm: râu xồm, tóc quăn, mắt xanh, tay phải dài ba thước bốn tấc bảy phân, cơ hồ dài hơn một thước so với tay người bình thường, tay trái của gã cũng dài hơn mười tấc.

Vũ công: thiện dụng đao, có thể sử mười sáu loại đao, tám mươi hai thứ đao pháp sát nhân nội trong năm chiêu.

Thích nhất là dùng Kỳ Hình Loan Đao, rất có thể là bảo đao mà Giáo chủ của Ma giáo mang bên mình năm xưa — “Tiểu Lôu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ”, nghe nói có thể bay lượn lăng không lấy đầu người cách ngoài trăm bước.

Hành tung: ba mươi năm trước hành tung bất minh, nghe nói có người từng gặp gã ở Giang Nam, uống rượu ca hát với Giang nam danh hiệp Thủy Tô Tam, nhưng cũng là chuyện của hơn hai chục năm trước rồi.

Họ Lệnh Hồ nửa thân trên trần trụi trực, dùng một cọng xích sắt thô kệch cột tay phải, treo mình trên xà nhà, năm ngón tay lại không ngừng co duỗi vận động, đốt xương “cách cách” vang động, nghe như tiếng pháo nổ.

Cũng không biết gã đã treo mình như vậy bao lâu, hai bên trán gân xanh vòng lên, giống như có một con rắn lục nhỏ uốn mình bò trong da, nhìn vừa quỷ bí vừa khủng bố.

Viên Viên lại không ngạc nhiên gì, bước tới, thuận tay cầm một cái khăn vải bố trắng lau mồ hôi trên trán và trên người gã :

- Tiểu thư lại muốn thỉnh khách, lại muốn ông tối nay an bài cho nàng ta, lẽ nào nàng ta không sợ lần này lại có người đến tìm chết?

Họ Lệnh Hồ trầm mặt, không mở miệng, tiếng động phát ra từ những khớp xương trên ngón tay càng lúc càng nhanh.

Viên Viên lại vẫn thao thao, chỉ bất quá thanh âm hạ thấp xuống :

- Cho đến hôm nay đã có năm người chết, lẽ nào thật là Trình đại quan ...

“Bành” một tiếng, xích sắt chợt đứt rời, họ Lệnh Hồ lăng không lộn ba vòng liên tục, “ầm” một tiếng, trên nóc đột nhiên lòi ra một lỗ hổng, gạch ngói bay tứ tán, ánh mặt trời chiếu vào. Họ Lệnh Hồ phá nóc phóng ra, đứng trên nóc nhà như một thiên thần, trong tay nắm một người, giống như một búp bê vải trong tay đứa trẻ vậy.

Đáy quần người đó đã ướt nhẹp.

Viên Viên không biết đã lên đến nóc từ lúc nào, nhìn người đó lắc đầu :

- Tiểu Ô Quy, đã dặn người bình thường không nên lên lút chạy loạn, người cứng đầu không nghe lời, hiện tại mới biết lợi hại. Hành thức chỉ cần rung tay một cái, trên dưới toàn thân người không còn xương cốt nguyên vẹn đâu.

Tên Tiểu Ô Quy đó niên kỷ kỳ thật cũng không còn nhỏ, ăn mặc cũng đang hoàng lắm, nhưng hiện tại mà nhìn lại thật cực kỳ giống một con rùa đen nho nhỏ.

Viên Viên lại nói với hắn :

- Tiểu thư ngày mai lại muốn chơi, người đi mời ba vị khách, trước giờ Tuất dẫn bọn họ đến.

Tiểu Ô Quy gật đầu lia lịa, họ Lệnh Hồ quát gắt :

- Đi!

Tay gã vừa hất lên, Tiểu Ô Quy đã bay ra xa, sau khi bay ra năm sáu trượng, không ngờ đã thò tay chụp lấy một cành cây, “rắc” một tiếng, cành cây gãy gọn, thân hình hắn chậm lại một chút, đột nhiên lộn một vòng “tử nhân đề”, thân người phiêu phiêu hạ xuống, lọt vào giữa rừng cây không còn nhìn thấy đâu nữa, khinh công không ngờ lại là cao thủ nhất đẳng.

Nhìn lại thì họ Lệnh Hồ đã trở về nhà, nằm dài trên giường, trút từng ngụm từng ngụm rượu từ cái hồ lô to kèn cang, đôi mắt hồi nãy giận dữ bắn tinh quang từ phía hiện tại lại ôm ngập nỗi u uẩn của một cô gái trẻ đa tình đất Giang Nam.

Ai cũng không nhìn thấy đao của gã, danh đao “Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ” đã từng tung hoành thiên hạ năm xưa.

Đuổi giết

Lúc đó Lăng Ngọc Phong đã đến Nghênh Tân khách sạn.

Trình Tiểu Thanh không có mặt trong phòng, hắn đang ăn cơm, ngồi trong đại sảnh mặt trước ăn cơm.

Tiểu nhị của tiệm là Tiểu Vô Tích nói :

- Vị khách nhân đó kêu một đĩa rau cải, bốn tô mì, bốn đĩa đồ ăn, thêm chút đồ ngọt điểm tâm. Hắn ăn thật không ít, mỗi ngày đều kêu phần ăn sáu người hợp lại cũng ăn không hết, một mình hắn lại ăn sạch.

Lăng Ngọc Phong mỉm cười.

Tiểu Vô Tích vốn đã chuẩn bị đi, chợt lại nói :

- Nhưng hôm nay có một vị khách nhân không ngờ ăn còn nhiều hơn cả hắn, ăn bốn tô canh sấm đại ô, hai con vịt quay, hiện tại vẫn còn ăn không ngừng, ăn kinh người.

Trông mắt Lăng Ngọc Phong co thắt lại :

- Vị khách nhân đó có phải là một đại hán gầy ốm đến mức chỉ còn da bọc xương?

- Phải.

Lăng Ngọc Phong cười lạnh :

- Tốt, người nên đến quả nhiên đã đến.

Ngoài đại sảnh ăn cơm là một đình viên thô lậu, Lăng Ngọc Phong cột chéo áo, phóng lên một cây đại thụ, toàn thân trên dưới xem chừng căn bản không động đậy.

Hắn đã hạ lệnh cho lão Hình Tổng :

- Kêu người của người đi giết Trình Tiểu Thanh, tốt hơn hết là nhất kích trí mệnh, lập tức thoái lui.

- Khi nào động thủ?

- Bây giờ.

Lăng Ngọc Phong lại phân phó :

- Lúc bọn chúng xuất thủ, nhất định phải ghi nhớ, không những không thể đụng đến đại hán bệnh hoạn kia, cả liếc cũng không nên liếc nhìn y, tốt hơn hết là giả như căn bản không nhìn thấy y vậy.

Đó là điểm quan trọng phi thường.

Có người không những không thể đụng đến, không thể làm phiền, cũng không thể dây dưa, cả liếc nhìn cũng không thể liếc nhìn.

Quan Tây Quan Nhị là hạng người đó.

“Đấu trí Khúc Kim Phát, đấu lực Quan Ngọc Môn”.

Hiện tại hy vọng duy nhất của Lăng Ngọc Phong là Quan Ngọc Môn cũng giả như không nhìn thấy bọn chúng.

Trong đại sảnh ăn cơm, mỗi ngày đều có cỡ sáu bảy bàn có khách, nhưng hôm nay chỉ còn lại hai bàn.

Sau khi bệnh hán ốm nhom đó tiến vào, mọi người bỗng cảm thấy có gì không hay, ăn cũng hết ăn vô nữa.

Bệnh hán đó thật chỉ lo ăn lấy ăn để, không làm phiền gì tới người khác, ngoại trừ lời ăn uống không mấy văn nhả ra, cũng không có ngôn ngữ động tác thô lỗ gì.

Nhưng người khác lại có cảm giác không hay, cả gió cũng chừng như đã biến thành lạnh buốt, lùa hiu hiu nhột nhột sống lưng, từng người từng người len lén chuồn liềm.

Không đi chỉ còn lại Trình Tiểu Thanh.

Hắn xem chừng căn bản không nhìn thấy Quan Nhị, Quan Nhị cũng chừng như căn bản không nhìn thấy hắn. Hai người chừng như đều không biết trên thế giới này còn có một đối phương như vậy tồn tại.

Nhìn có vẻ bọn họ không biết nhau, Quan Nhị đang dùng đũa gấp một miếng sấm đại ô, thấy miếng sấm lên, giống như cá chép vượt long môn, lắc lư dấy dựa giữa không trung, Quan Nhị há miệng hút “chep” một tiếng, miếng sấm đã chui tọt vào miệng y, không những ăn ngon lành, mà nhìn cũng cao hứng.

Lúc đó đã có người động.

Tất cả mọi động tác cơ hồ đều đồng thời bộc phát, năm kiện binh khí, chia nhau từ năm phương hướng bắt đồng bộc phát hành động, mục tiêu lại chỉ có cái một — cái mạng của Trình Tiểu Thanh.

Sự phối hợp của năm người đương nhiên tuyệt đối mật thiết, tinh mật đến mức giống như đồng hồ phương Tây vậy, tinh xác, hơn nữa tuyệt đối chính xác.

Bọn chúng khác với sát thủ bình thường, bọn chúng nhất định là người trong công môn, giết người bắt tất phải có gì lo rầu sau này.

Đối tượng bọn chúng đuổi giết thông thường đều là những người giang hồ không khác gì chó hoang, là tội phạm, đạo tặc, hung thủ.

Cho nên bọn chúng xuất thủ càng mãnh liệt, hà huống bọn chúng cũng không quên lời nói của Lăng Ngọc Phong: “Nhất kích trí mệnh, toàn thân thoái lui”.

Nhất kích đó đến như gió mưa sấm sét, tinh thần Trình Tiểu Thanh lại phảng phất đang lọt vào tình huống thất thần thần thờ.

Người trong tình huống đó, đi trên đường có thể bị xe ngựa cán chết, hà huống là dưới đao thương của cao thủ sát nhân, nhất định chết chắc.

Khoảng cách đao phong đến tâm tạng của hắn đã không còn tới một thước, dây thông lọng cơ hồ đã thắt vào yết hầu của hắn.

Ngay lúc đó, đột nhiên vang lên một tiếng hét giận dữ như sấm sét :

- Năm đánh một, mất mặt quá.

Giữa tiếng hét, Quan Nhị bệnh hoạn bơ phờ đã vụt đứng dậy, xương cốt gầy gò phảng phất va đập vào nhau, phát ra một tràng tiếng động cực kỳ quái gở, năm gã cao thủ sát nhân cơ hồ cùng một sát na bị y nắm sau gáy quăng ra, chỉ còn lại một người còn bị y nắm trong tay, xem chừng trong nháy mắt sẽ bị y xé làm hai mảnh.

“Mạnh tựa hổ báo Quan Ngọc Môn”.

Gã sát thủ đã trải qua huấn luyện lâu năm tuy tính không phải là người sợ chết, nhưng hiện tại nước mắt, nước mũi, nước miếng, mồ hôi, đại tiểu tiện đều vì sợ quá mà trào ra hết.

Quan Nhị cười lạnh :

- Muốn giết người thì được, muốn ý đồ tranh thắng thì Quan Nhị ta lại không coi được.

Y bỗng buông tên đó xuống :

- Người muốn giết người thì người cứ đi, từng người đi tới, ta không những không để ý tới, mà còn trông chừng cho người.

Y buông người đó xong, không ngờ thật đã quay đầu trở lại, lập tức ngồi xuống, tiếp tục nhai đồ ăn.

Y cả liếc cũng không liếc nhìn Trình Tiểu Thanh tới một lần, y làm những chuyện đó xem chừng căn bản không quan hệ gì đến Trình Tiểu Thanh.

Trình Tiểu Thanh cũng không liếc nhìn y, trên mặt lại đã hiển xuất vẻ giận dữ, trong mắt đã giăng đầy những tia máu đỏ li ti, chợt dụng lực đập bàn một cái, nhún chân phóng qua bàn bay ra.

Trong nháy mắt, hắn đã đi thẳng ra ngoài đại sảnh ăn cơm.

Quan Nhị vẫn không liếc nhìn hắn, trong đôi mắt hỏ lại bất chợt lưu lộ một niềm bi thương khó tả.

Tất cả mọi chuyện cơ hồ cũng kết thúc cùng một lúc, mỗi một động tác, mỗi một chi tiết, Lăng Ngọc Phong đều nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, lão Hình Tổng cũng nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Trên trán lão Hình Tổng rướm dấm mồ hôi lạnh :

- Quan Tây Quan Ngọc Môn là y?

Có thể gặp vị đại hào Quan Tây danh chấn thiên hạ đó tính không phải là chuyện dễ, nhưng lão Hình Tổng lại hy vọng lần này là lần cuối cùng.

Lăng Ngọc Phong chợt hỏi lão :

- Người còn chưa đi?

- Đi? Đi đâu?

- “Đương nhiên là đi bắt Quan Ngọc Môn cản trở công vụ” - Lăng Ngọc Phong đáp rất bình tĩnh - “Tội danh cản trở công vụ tróc nã nhân phạm nặng thì không nặng, nhẹ cũng không nhẹ”.

Lão Hình Tổng không nói gì được.

Lão ta chung quy đã phát hiện sự lợi hại của Lăng Ngọc Phong. Lão ta thật nên đi bắt Quan Ngọc Môn, nhưng mình làm sao kêu lão đi được? Không đi tức là không làm tròn nhiệm vụ công chức, đi rất có thể bị xé làm hai mảnh.

- Người không đi?

- Tôi ...

- Được, người không đi, ta đi.

Lăng Ngọc Phong như một chiếc lá rơi nhẹ nhàng xuống đất, sửa sang lại vạt áo, đẩy cửa đại sảnh ngang nhiên bước vào.

Y đi thẳng đến trước mặt Quan Nhị, Quan Nhị mới ngẩng đầu nhìn y từ trên xuống dưới, lạnh lùng hỏi :

- Người có phải muốn đến tróc nã ta?

Nguyên lai y tịnh không phải mới phát hiện ra Lăng Ngọc Phong, hồi nãy động tĩnh và đối thoại ngoài song cửa căn bản không có chuyện gì có thể thoát khỏi tai mắt của y.

Đối diện với một người như vậy, Lăng Ngọc Phong không ngờ đã rút trong mình ra một cái còng sắt, nhẹ nhàng đặt trên bàn trước mặt Quan Nhị.

- “Mời” - Y không ngờ lại nói với Quan Nhị - “Đây là công sự, bốn phận phải làm, Quan Nhị tiên sinh cũng không thể ngoại lệ”.

Quan Nhị cười lạnh.

Lăng Ngọc Phong lại nói :

- Dùng năm đánh một, ý nhiều thắng ít, cố nhiên là không đúng, nhưng là làm công sự, đi bắt phạm nhân, căn bản không cần hòa hoãn khách sáo như vậy.

- “Các người hòa hoãn khách sáo?” - Quan Nhị cười lạnh - “Năm người đều là cao thủ sát nhân, xuất thủ là giết người không còn đường sống, làm công sự là làm như vậy sao?”

- “Có chứ”. Lăng Ngọc Phong đáp - “Đối phó với tội phạm nguy hiểm phải làm như vậy, tránh khỏi để hấn phản kích đào thoát”.

- “Tội phạm? Tiểu Thanh phạm tội gì?” - Trong mắt Quan Nhị đã hiện xuất nộ ý, mục quang phừng phừng lửa giận, trừng mắt nhìn Lăng Ngọc Phong, trong khớp xương ẩn ước truyền ra một thứ thanh âm kỳ dị, giống như có một hồn ma tinh linh phần nộ trốn bên trong gỗ giục một cái trống ma quái.

Thanh âm của trống ma là ngọn nguồn của thần lực.

Cái còng sắt đặt trên bàn không biết từ lúc nào đã bị Quan Nhị bóp bẻ từ hình dáng cong cong hình sọ người thành một ngọn thiết bổng, phóng xuyên qua song cửa, “cạch” một tiếng, ghim chặt vào thân cây đại thụ trong sân, chui tọt vào thân cây, không còn nhìn thấy đâu nữa.

Lăng Ngọc Phong lại không tái mặt chút nào, chỉ từ từ đi ra, từ từ thò tay ra, vỗ nhẹ lên thân cây.

Thiết bổng lập tức bắn ra rơi vào tay y.

Lăng Ngọc Phong cúi đầu nhìn, phảng phất đang trầm tư mặc tưởng, ngọn thiết bổng đó đột nhiên lại dần dần bắt đầu biến hình, dần dần lại biến thành hình dạng có chút giống như cái còng.

Cho dù còn chưa hoàn toàn khôi phục lại nguyên trạng, ít ra cũng đã có hình dạng giống như vậy, cũng đủ để làm cho người nhìn thấy phải giật mình.

Quan Tây Quan Nhị cũng không khỏi động dung.

Lăng Ngọc Phong đi đến trước mặt Quan Nhị, làm như chuyện này giờ đều chưa xảy ra, như là y không có làm chuyện gì kinh người, cũng không nhìn thấy thần công trên tay Quan Nhị, lại nói :

- Tế Nam phủ gần đây xảy ra liên tục năm vụ án mạng, người chết đều là danh nhân, bọn ta chưa tra ra hung thủ, nhưng ta có cách của ta, ta cũng có điều kiện.

- Người cứ nói.

- Nội trong ba ngày, người không thể đi ra khỏi “Nghênh Tân” khách sạn một bước.

* * * * *

Trời hoàng hôn, Trình Tiểu Thanh đã say, say té quỵ dưới một bờ tường cao chót vót, cũng không biết là tường nhà ai, bên kia tường cũng không biết là gia đình nào trú ngụ.

Hắn chỉ biết một chuyện, tất cả tường vách trên thế gian đều như nhau, luôn luôn cách ly con người, luôn luôn không chịu để con người tương tụ.

Có những người cũng như vậy, cũng giống như là một bờ tường cao.

Bên kia tường ẩn ước có tiếng nhạc truyền ra, phảng phất có người đang hát một khúc bi ca có liên quan đến tình ái.

Tại sao có liên quan đến tình ái luôn luôn là bi ca?

Trình Tiểu Thanh đã say túy lúy.

Lúc hân hôn mê, nước mắt đã lã tả thấm ướt tay áo của hân.

Niếp Tiểu Trùng

Đêm khuya khoắt, người tĩnh lặng, gió đêm đầu thu lất phất cội ngô đồng, tiếng xào xạc thậm chí còn tịch liêu hơn cả không có tiếng động.

Lăng Ngọc Phong ngồi một mình dưới đèn, người khác không nghe thấy gì, y lại hình như nghe thấy được, đột nhiên ngẩng đầu, vẫy vẫy tay về phía ngoài song cửa, lập tức có một bóng người từ cội ngô đồng như một chiếc lá rơi phiêu phưởng xuống đất, bái phục trước song cửa, dưới tinh quang có thể nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của hân, tuy hiển lộ bộ dạng đầu hươu mất chuột, nhưng nhìn kỹ cũng không khó coi lắm.

Người đó không ngờ chính là người từng bị Lệnh Hồ Bất Hành thộp thực quăng ra, Niếp Tiểu Trùng.

- “Chuyện ta sai người làm, người đã làm xong chưa?” - Lăng Ngọc Phong hỏi hân.

- Rồi.

- Lúc nào?

- Ngày mai, trước giờ Tuất.

- Có bao nhiêu khách nhân?

- Ba vị. Là một thương buôn thuốc sâm đến từ Quan Đông tên là Phùng Bảo Các, mới đi ngang qua vùng này, người kia là một vị hòa thượng, Văn đại sư.

- “Tốt, rất tốt” - Lăng Ngọc Phong vừa huy thủ, một miếng vàng lá từ trong tay áo tà tà bay ra.

Niếp Tiểu Trùng cúi người thoái lui, vừa tiếp được miếng vàng lá đó, lập tức lẳng không bay lên, lộn một vòng, thân hình vừa nhô lên, giữa bốn bề tối hù đột nhiên có người hét khê :

- Đánh.

Tiếng hét khê vừa vang lên, hơn mười đạo ánh sáng lấp lánh, hơn mười kiện ám khí chia nhau từ ba bốn phương hướng khác biệt phóng tới.

Niếp Tiểu Trùng song thủ vừa nhét miếng vàng lá vào mình, lộn tám vòng liên tục, vót đoạt luôn toàn bộ hơn mười mũi ám khí đó, lập tức lại quăng ám khí trở lại, tốc độ còn nhanh hơn trước, không ngờ cũng có nhất đẳng công phu.

Trong bóng tối có người té xuống, có người xông ra, dùng Ứng Trảo công bấu nơi khớp xương yếu hại trên mình Niếp Tiểu Trùng.

Không tưởng được bọn chúng vừa xuất thủ, trái lại đều bị Niếp Tiểu Trùng chế ngự.

Niếp Tiểu Trùng cong tay “Thất Thập Nhị Lộ Đoản Đả Cầm Nã”, câu, bóp, bấu, khóa, không ngờ cũng là nhất đẳng cao thủ.

Lăng Ngọc Phong bước ra cửa, chấp tay sau lưng, mặt nở nụ cười, đứng dưới cội ngô đồng quan sát, xem chừng rất tán thưởng.

Bóng người nhỏ bé của Niếp Tiểu Trùng đã tan biến trong bóng đêm, người bị đánh ngã dưới đất cũng không còn thấy đâu nữa, sân vườn lại khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Lăng Ngọc Phong chợt cười cười nhìn lên tàng lá rậm rạp của một cội ngô đồng khác :

- Hình lão tổng, đã thụ thương thì nên tránh hàn khí, mời người xuống uống vài chén ấm bụng.

Trúc Diệp Thanh, Mai Quế Lộ, cá nường, măng xào, thịt bò hầm tương, vài món rau quả, hai thứ rượu, đã cạn ba chén, rượu lạnh, người lại nóng.

- “Không tưởng nổi, không tưởng nổi” - Lão Hình Tổng không ngừng than vãn - “Tôi vốn muốn giữ hần lại, không tưởng nổi tên Niếp Tiểu Trùng đó lại là một cao thủ nhất đẳng”.

- “Người muốn giữ hần lại làm gì? Muốn mời hần uống rượu?” - Lăng Ngọc Phong lại nở một nụ cười, trong mắt lại hoàn toàn không có chút ý tứ cười cợt, kiểu cười đó còn đáng sợ hơn không cười xa.

Lão Hình Tổng lại không chú ý đến chuyện đó :

- Trong Lục Phiến môn có rượu uống được sao? Cho dù có mời hần uống rượu, sau khi uống xong cũng phải mời hần ới chút đỉnh ra.

- “Ói cái gì? Chân tình? Nói thật? Đồng bọn? Tang vật?” - Lăng Ngọc Phong điềm điềm hỏi lão Hình Tổng
- “Người muốn Niếp Tiểu Trùng ới ra cái gì? Thứ hần có thể ới ra, người có thể ăn vào không?”

Lão Hình Tổng không ngờ còn đang cười bồi, cười đã có chút miễn cưỡng, lão chung quy đã phát hiện sự tình có điểm không đúng mấy.

Kỳ quái là thái độ của Lăng Ngọc Phong trái lại biến thành rất tự nhiên.

- “Hiện tại người chắc đã biết tân chủ nhân của tòa cự trạch đó chỉ bất quá là một con điểm hạng sang hành nghề ám muội, mỗi vài ngày lại tìm mời một tên khờ có tiền đến, đâm hiềm một đao. Người đi kéo khách cho ả là Niếp Tiểu Trùng, khách nhân chịu một đao của ả đã có năm người, trong đó bao gồm cả Tiền Nguyệt Hiên” - Lăng Ngọc Phong thốt - “Ngày mai ta là người thứ sáu”.

Thần tình của y càng khoan khoái :

- Trong chuyện đương nhiên có chút điểm nhỏ nhỏ khác trước, đợi đến lúc hung thủ đến giết ta, cũng là lần xuất thủ cuối cùng của hần.

Lão Hình Tổng lập tức phụ họa :

- Tôi đã minh bạch ý tứ của công tử. Đó là một mưu kế tuyệt diệu.

- “Ta nghĩ người nhất định cũng hiểu rõ, nếu quả Niếp Tiểu Trùng bị đuổi giết, người mời khách đã không có, khách nhân cũng đi không được” - Y cười hỏi - “Hình Tổng, có phải như vậy không?”

- Phải là như vậy.

- “Khách nhân không đi được, hung thủ cũng không có đối tượng để xuất thủ, cũng sẽ không lộ diện, muốn tìm cơ hội khác e rằng rất khó khăn” - Lăng Ngọc Phong lại hỏi - “Hình Tổng, có phải như vậy không?”

Lão Hình Tổng đang toát mồ hôi, mồ hôi lạnh.

Lăng Ngọc Phong chợt lại cải đối thoại đề :

- Quan Nhị vốn quyết không thể theo đưa cháu con em gái y ở lại cùng chỗ, lần này lại đột nhiên phá lệ đi đến Tế Nam, có phải đã có người dùng khoái mã ngày đêm đi thông báo tin tức nói ở đây có người muốn đối phó Trình Tiểu Thanh?

- Rất có thể.

- “Người đó là ai?” - Lăng Ngọc Phong cười hỏi lão Hình Tổng - “Có phải là người không?”

- “Tôi?” - Lão Hình Tổng chừng như giật nảy mình - “Sao lại là tôi?”

- “Muốn huấn luyện một đội sát thủ thân tín cần phải tốn rất nhiều tiền, một người làm Tổng bộ đầu vị tất có thể đảm trách được, nếu có một vị Thần Tài có thể tiếp tế, đương nhiên là chuyện hay quá xá” - Lăng Ngọc Phong nói - “Nếu đợi đến khi có chuyện xảy ra có liên quan đến vị Thần Tài đó, vị Tổng bộ đầu kia đương nhiên cũng nên nhanh chóng truyền tin”.

Y nói có lý, cho nên Thần Tài luôn luôn là một trong ba đại tổ chức tin tức linh thông nhất trong giang hồ.

Trên đôi tay lão Hình Tổng gân xanh đã vòng lên lồ lộ, động đậy uốn khúc nhẹ nhàng như những con rắn lục, thậm chí cả da lưng bàn tay cũng đã biến thành màu sắc như da rắn lục, trơn tru nhơn nhớt, nhìn khiến cho người ta muốn ới.

Lăng Ngọc Phong lại xem chừng rất thích nhìn, một mực nhìn đĩnh đĩnh lên tay lão, lại hỏi :

- Hình Tổng, người nói sự tình có phải như vậy không?

Lần này lão Hình Tổng không ngờ lại đáp :

- Phải.

Thanh âm của lão khản đại :

- Sự tình là vậy.

Câu nói đó vừa bắt đầu nói ra, lão đã xuất thủ, vừa xuất thủ đã dùng sát chiêu lợi hại nhất trong Đại Ứng Trảo Thủ, tả trảo bầu mồm miệng quang của Lăng Ngọc Phong, ngón tay cái trên hữu thủ chĩa tới đại động mạch trên cổ Lăng Ngọc Phong, ngón út, ngón áp út, và ngón giữa điểm liền lên ba tử huyệt nơi cổ trái.

Lăng Ngọc Phong không lùi mà tiến, không ngờ lại dùng thủ pháp giống hệt nghênh tiếp, dùng nội gia Phân Thân Thác Cốt Thủ còn cao minh hơn cả Đại Ứng Trảo Lực và Đại Tiểu Cầm Nã Thủ.

Lúc y xuất thủ đánh người nhất định là trí mệnh, quyết không để cho đối phương còn dư địa, cũng không muốn đối phương cho y cơ hội thứ nhì.

Lúc y xuất thủ, dụng chiêu cũng là loại vô tình đoạn tuyệt, giống như “Tam Âm Tuyệt Thi Thủ” khiến cho quần ma táng đẫm năm xưa. Một khi y xuất thủ, trong tích tắc phải phân chia được thắng bại sinh tử.

Đó tịnh không hoàn toàn là vì lộ số vô công của y, mà cũng là vì tính cách của y.

Người vô tình, xuất thủ vô tình, có thể làm chủ sinh tử và mệnh vận của người khác, đó mới là lạc thú lớn nhất trong cuộc sống của bọn họ.

Trong thư phòng có ánh đèn, chợt có một người ba chân bốn cẳng chạy ra, hô lớn :

- Lăng công tử xin hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình.

Nhưng tiếng hô của ông ta đã chậm một bước, đã không còn kịp nữa.

Cho dù ông ta có đến kịp, cũng không thể cải biến được mệnh vận của lão Hình Tổng, mệnh vận của lão ta đã được quyết định trong nháy mắt Lăng Ngọc Phong xuất thủ, không có bất cứ một ai, bất cứ chuyện gì có thể cải biến được.

Người từ trong thư phòng chạy ra là trung niên nhân nhìn rất có phúc khí, rất uy nghiêm, đã cùng bọn họ đi điều tra lúc khời tím chết chóc bắt đầu bốc lên. Người đó nhìn cũng là người thường có thể làm chủ mệnh vận sinh tử của người khác, không còn nghi ngờ gì nữa. Thứ người đó nói ra câu nào thông thường đều là mệnh lệnh.

Chỉ tiếc lần này lúc ông ta bắt đầu hô to, thanh âm của lão Hình Tổng đã biến thành tiếng rên thảm, trong đó còn có tiếng xương cốt của lão vỡ vụn.

Thanh âm xương cốt vỡ vụn đương nhiên nhỏ hơn tiếng hô và tiếng rên thảm nhiều, nhưng lúc nghe được lại nghe rất rõ, rõ đến mức mỗi một khớp xương vỡ vụn đều nghe rõ rõ ràng ràng, rõ ràng đến mức khiến cho trong xương tủy của người nghe sinh ra một hàn ý như kim đâm.

Sắc mặt của trung niên nhân tái mét, Lăng Ngọc Phong lại chỉ điềm đạm thốt :

- Phan đại nhân, không thể trách ta được, ta đã hạ thủ lưu tình rồi. Lần này tự lực lượng của lão phản chấn gây thương tích, Đại Ứng Trảo Lực của Hình lão tổng luyện không tệ.

- Lão đã chết?

- “Còn chưa” - Lăng Ngọc Phong đáp - “Nếu lão có thể an tâm tĩnh dưỡng, không chừng còn sống lâu hơn đại đa số người”.

Nhưng bắt một người như lão Hình Tổng nằm liệt trên giường dưỡng bệnh, thà chết còn hơn.

Phan đại nhân thở dài, thanh âm của ông ta không ngờ cũng đã biến thành rất bình tĩnh, chỉ điềm đạm nói :

- Lãng công tử, không trách được người, ta nghĩ lão nếu là người, lão cũng sẽ làm như vậy.

Ông ta lập tức cải biến thoại đề :

- Ta chỉ cảm thấy kỳ quái về một chuyện.

- Chuyện gì?

- Trình Tiểu Thanh quả thật là cháu của Quan Nhị tiên sinh?

- Phải.

- Nhưng lúc hai người bọn họ gặp mặt lại chừng như làm như không quen biết.

- “Đó đương nhiên cũng là vì nữ nhân” - Lãng Ngọc Phong đáp - “Hơn nữa là vì hai nữ nhân”.

Đối với nam nhân mà nói, tất cả mọi phiền não, khổn đốn của thiên hạ xem chừng đều dẫn khởi từ nữ nhân. Còn phiền toái hơn một nữ nhân là hai nữ nhân.

Còn đối với nữ nhân mà nói thì sao?

Lãng Ngọc Phong thốt :

- Trong hai nữ nhân đó có một người là Quan Tam Nương, góa phụ, mẹ của Trình Tiểu Thanh, cũng là muội muội của Quan Ngọc Môn, ở Quan Tây người ta kêu là “Tam cô nãi nãi”.

- Còn người kia? Có phải là Hồng Hồng?

- Phải.

Thực đơn

Hồng Hồng toàn thân trắng muốt, ngoại trừ mái tóc đen nhánh và đôi mắt trong ngần như nước kia, chỉ toàn là trắng.

Trong bình hoa sứ trắng tinh cắm xiên mười ba đóa sơn trắng dịu, trên nhụy hoa còn đọng chút sương ban mai đầu thu.

Một bộ chén đĩa sứ trắng tinh chất liệu hết như bình hoa dùng bày biện đồ ăn đêm nay.

Thức nhắm rượu sáu màu — một đĩa chân gà ngâm rượu chưng tươi, một đĩa bào ngư chân ngan chưng tương, một đĩa gà hấp cá hấp, một đĩa lưỡi bò phá lấu, một đĩa gan bò khô, một đĩa trứng cá.

Còn bày ốc sò tôm cua, trứng gà trứng vịt giải rượu quanh đĩa.

Bốn món ăn chín gồm một tô tổ yến bát tiên áp chim cút, một tô gà kho măng, một tô canh hải sâm tôm bằm, và một tô gà xào bắp cải nấm.

Còn có canh vi cá, vịt quay, gà hun khói, bánh bao hấp trong nồi tre, ruột heo chiên giòn, xôi chiên xối mỡ.

Trong nồi cơm lót lá sen bát bảo.

Đủ thứ cam quýt dưa táo ngọt như đường.

Còn có trà ô long bồ đoàn Phúc Kiến.

Hồng Hồng đối với thực đơn đó xem chừng còn cảm thấy chưa thỏa mãn, ngẩng đầu hỏi Viên Viên :

- Còn rượu đâu?

- Để bên ngoài.

- Còn khách nhân? Chờng nào đến?

- Trước giờ Tuất nhất định sẽ đến, con rùa đen Niếp Tiểu Trùng tuy chậm chạp, lại chưa bao giờ trễ hẹn.
- Còn Hành thúc?
- Vẫn như trước, vẫn một mình trốn trong phòng.

* * * * *

Ma đao

Đao quang đồ đục, giống như màu máu tươi trước khi ngưng kết.

Giống như trong truyền thuyết, lúc Thiên Ma bị Hàng Ma Bổng đánh trúng, ma huyết chảy ra cũng màu đỏ.

Lưỡi đao mỏng manh như mệnh vận của tuyệt đại hồng nhan.

Lệnh Hồ Bất Hành không phải đang mài đao, thiên hạ cũng tìm không ra đá có thể dùng để mài thanh đao đó, thanh đao đó cũng không phải dùng đá để mài, mà là dùng đầu lâu của cừu nhân.

Thân đao cong cong, giống như trăng thượng huyền, một hình dáng tròn cong diễm lệ yêu dị.

Cho nên lúc gaphuy xuất một đao, không ai có thể dự đoán được ở giữa không trung nó sẽ vì hình dáng tròn cong đó mà cải biến thành góc độ phương hướng nào.

- Thanh đao đó đã bao nhiêu năm rồi từng uống máu tươi của cừu nhân?
- Cừu nhân của nó có còn không?

Lệnh Hồ Bất Hành dùng ngón tay vuốt nhẹ lưỡi đao, vuốt nhẹ bảy chữ trên thân đao.

Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ!

Trong giang hồ tuy có rất nhiều người biết biệt hiệu của Giáo chủ Ma giáo năm xưa là “Tiểu Lâu”, cũng đã từng nghe qua trong truyền thuyết có một đoạn luyến tình triền miên liên quan đến ông ta và một vị cô nương tên là “Xuân Vũ”. Câu thơ “Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ” là để kỷ niệm đoạn luyến tình đó.

Nhưng nó có phải có hàm ý gì khác? Có thể nào Giáo chủ Ma giáo năm xưa đã mượn câu thơ đó để dẫn tạo một câu đố, bên trong ẩn tàng một bí mật tuyệt đại?

Làm cho người ta cảm thấy hứng thú nhất là bí mật đó có khi ẩn tàng võ công chấn tuyệt thiên cổ của Giáo chủ Ma giáo.

Tài phú khuynh quốc và võ công tuyệt thế, loại bảo tàng và bí cấp đó vĩnh viễn là niềm hứng thú cường liệt nhất của người giang hồ, từ cổ chí kim cũng không biết đã có bao nhiêu người vì vậy mà chết.

Nhưng Lệnh Hồ Bất Hành đã nhiều năm rồi không nghĩ đến những chuyện đó nữa, hiện tại trong lòng gã chỉ nghĩ đến ba người.

Lăng Ngọc Phong.

Vân hòa thượng.

Phùng Bảo Các.

Hiện tại thực đơn đã có, ba người đó có đến không?

Ma đao ra khỏi vỏ

Phùng Bảo Các, năm nay bốn mươi chín tuổi, người cao tám thước tám tấc, ngoại hiệu thuở nhỏ là “Cự Nhân”, luyện ngoại công đẩy mình, lại thêm quanh năm lẫn lộn nơi bằng thiên tuyết địa miền thâm sơn quan ngoại, là một thiết hán không thể nào rạn nứt, thật xứng với danh hiệu.

Chỉ bất quá hán cũng là một thương nhân rất thành công, tuy xài tiền như nước, thu lợi tịnh không ít hơn xài. Một người nếu có thể làm nghề kiếm được nhiều tiền, luôn luôn ít nhiều gì có chút đạo lý, ngoại trừ vận khí đặc biệt tốt ra, đầu óc cũng không thể tồi tệ, trước khi muốn làm chuyện gì thông thường đều trừ bị điều tra trước cái đã, quyết không khinh cử vọng động.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Kỹ nữ gần đây danh động nhất thời, Hồng Hồng, thật ra là ai? Đến đây có quy củ gì? Lần này hai vị khách cùng đến với hần là nhân vật nào?

Những chuyện đó hần đều tận lực đi điều tra, kết quả ra sao?

Hần đối với Vân hòa thượng thật rất muốn tìm cơ hội thích hợp tung một quyền đâm gây sóng mũi thoa phần của lão.

Đối với Lăng Ngọc Phong, Phùng Bảo Các càng cảm thấy hiếu kỳ hơn. Một nam nhân như vậy làm sao có thể đến tìm Hồng Hồng? Hạng người đó, tuổi tác đó, thông thường đều không thể vùng tiền kiếm nữ nhân.

Không cần biết ra sao, Phùng Bảo Các đều cảm thấy rất an tâm, hần nghĩ hai người đó đều không phải là địch thủ của hần.

Hần đã bắt đầu chuẩn bị hưởng thụ cho đã.

Giờ Tuất.

Chén đĩa đã chuẩn bị xong, bao nhiêu thứ đồ ăn đều đã bày trên bàn, Phùng Bảo Các vừa định tiến vào nhà thất đó, đã nhìn thấy một đại hán râu xồm ngồi dựa trên một cái ghế dựa đối diện cửa.

Phùng Bảo Các bị người ta kêu là Thiết Hán, là Cự Nhân, thân người cao hơn đại đa số người một cái đầu, bình thời ý khí phong phát, nghênh ngang phách lối, nhưng trước mặt đại hán râu xồm đó, hần chợt cảm thấy mình hình như không còn cao lớn như bình thời nữa.

Ở đây là ổ chứa, hần là đại gia tiêu tiền, người ở địa phương này nhìn thấy hần vốn nên cực kỳ sẵn đón mới đúng.

Nhưng đại hán râu xồm đó đối với hần lại làm ra vẻ không thèm để ý tới, chỉ lạnh lùng hỏi :

- Phùng Bảo Các?

- Phải, ta là Phùng Bảo Các, người ta đều gọi ta là Phùng đại lão bản.

Hần hiển nhiên cảm thấy trong lòng có chút tức tối khó chịu, cũng hơi xẵng giọng.

Lệnh Hồ Bất Hành lại chừng như hoàn toàn bất cần, lại lạnh lùng hỏi :

- Thái lễ tứ sắc, có một đôi Trường Bạch Sơn lão nhân sâm, bốn tấm áo da thú màu đỏ tím thượng hảo hạng, mười hai đôi bảo ngọc kim cương nặng năm chục lượng, và hai đôi hoa tay bảo ngọc, có đúng không?

- Đúng.

Cơn giận của Phùng Bảo Các còn chưa bắt đầu phát tác, Vân đại sư vận tăng y màu trắng ngà thân người trắng thớm đã bước vào, da đầu trơn nhẵn bóng loáng, từ xa đã thoang thoang mùi dầu thơm hoa lài.

Lệnh Hồ Bất Hành hỏi lão :

- Lâm Vân?

- Phải, tên tục gia của bản tăng là Lâm Vân.

- Người không kỵ ăn mặn?

- “Không kỵ” - Vân đại sư chừng như tự hài lòng về mình - “Tứ đại giai không, thế gian vạn thể vạn vật vốn đều là không, bản tăng vốn luôn luôn không kỵ”.

Đối với vị hòa thượng đó, Lệnh Hồ Bất Hành, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, nhưng sau khi nhìn lên nhìn xuống người lão một lần, mục quang lập tức tránh xa, xem chừng quyết định cả đời này cũng không nhìn lão thêm lần nữa.

- Người cũng mang theo thái lễ tứ sắc, có một đôi ngựa thúy ngọc, một cái nón ngọc làm bằng bảo thạch Ba Tư bảy màu, một chuỗi dây chuyền mười sáu hạt kim cương phỉ thúy, một hộp bát bảo trầm hương đựng đồ trang sức thủy tinh, có đúng không?

- Đúng.

Lễ vật hòa thượng đó mang tới không ngờ còn quý trọng hơn cả đồ của Quan Đông hào thương Phùng đại lão bản.

Phùng Bảo Các tức càn khôn, không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng “con lừa trọc”, đâm một quyền thẳng mặt.

Tay hắn không những vừa dài vừa to, xuất thủ cũng nhanh gọn, quyền pháp ngoại môn luyện không tệ chút nào.

Chót mũi của Vân hòa thượng xem chừng phải bị đập nát.

Kỳ quái là quyền đó tịnh không đập lên mũi Vân hòa thượng, lại đánh lên ngực Lệnh Hồ Bất Hành.

Họ Lệnh Hồ dựa người trên ghế, không biết từ lúc nào đã phóng đến trước mặt Vân hòa thượng, Phùng Bảo Các đánh ra một quyền như đâm vào nệm lông, “bộp” một tiếng, tự hắn trái lại bị chấn động lùi lại vài bước mới đứng vững.

Lệnh Hồ Bất Hành mặt không đổi sắc, không chút biểu tình gì, thanh loan đao giắt xéo bên hông chưa động tới.

Phùng Bảo Các lại thò tay vào người, tay nắm chặt cán thanh miến đao xem chừng quanh năm giấu trong áo giắt bên hông, những tia máu đỏ li ti trong mắt rực sáng như ngọn lửa :

- Rút đao của ngươi ra.

- Không được.

- Tại sao không được?

- Ở đây không phải là nơi giết người.

Phùng Bảo Các giận dữ hét vang, đao quang sáng như tia chớp rút ra khỏi người hắn, ngân quang thiểm động lóa mắt.

Vân đại sư không ngờ còn xướng họa :

- Đao tốt.

Chỉ tiếc hai chữ đó vừa nói ra, thanh đao tốt đó đã gãy thành sáu bảy đoạn, chỉ nhìn thấy trong tay Lệnh Hồ Bất Hành phảng phất có một đạo hào quang tóe lửa lấp lánh màu đỏ đục, tiếp đó là mấy tiếng “keng keng” liên tục, sáu bảy đoạn đao gãy đồng thời rơi xuống đất.

- “Phùng đại lão bản, kỳ thật ngươi và ta đều bất tất phải tranh giành, có vị Lăng công tử kia đã đến, bọn ta có tranh cũng vô dụng” - Vân đại sư nói - “Bản tăng hôm nay đến chỉ bất quá là muốn hưởng thụ bữa ăn ngon của Hồng cô nương”.

Vị hòa thượng đó quả nhiên có chỗ khả ái của lão, có thể ăn đòi ăn trong nhà đàn bà vốn không phải là chuyện dễ.

Lão thật rất lý thú.

Lăng Ngọc Phong lạnh lùng bàng quan, trong nháy mắt đã quyết định hai chuyện.

Một là điều tra Vân hòa thượng, xuất xứ của lão, gia thế của lão, kinh lịch trong quá khứ của lão, võ công môn phái của lão, nhược điểm chân chính của lão, thân nhân và tình nhân của lão đều nằm trong phạm vi điều tra.

Hai là đao của Lệnh Hồ Bất Hành.

Thanh đao của gã thật ra có phải là thanh Ma đao trong truyền thuyết không? Gã xuất thủ thật ra nhanh đến cỡ nào?

Gã có phải là Lệnh Hồ Viễn mà giang hồ đệ nhất trí giả Khúc Kim Phát năm xưa đã bình luận đao pháp thiên hạ đệ nhị?

- Vị kia có phải là Lăng công tử?

Lần này người hỏi không phải là họ Lệnh Hồ, mà là một tiểu cô nương đôi mắt to tròn, má bầu bĩnh, cười để lộ hai má lúm đồng tiền tròn tròn.

- Chính là ta.

Viên Viên nhìn y từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cười cợt cực kỳ có hứng thú :

- Mâm lễ vật Lăng công tử mang đến, tiểu thư bọn tôi đã thu nhận, mời Lăng công tử sau khi ăn cơm đến hậu viên một chuyến.

Tiếng cười ngân vang như tiếng chuông bạc của ả đã đi xa, trong tay áo rơi xuống một tờ giấy, là danh sách thái lễ Lăng Ngọc Phong đưa đến, Vân đại sư lướt lên liếc mắt :

- Bốn hộp bánh ngọt trái cây khô, một hộp cam, hai bộ y phục thêu hoa, một đôi hoa tai bạc.

Lão hỏi Lăng Ngọc Phong :

- Đây là lễ vật người đem đến?

- Phải.

Danh sách đó so với hai phần kia chỉ có thể coi là chút đồ chơi con nít, nhưng người được tuyển lại khơi khơi là y.

Vân hòa thượng cười, cười rất khoan khoái :

- So sánh như vậy có lúc quả thật có thể chọc người ta tức chết.

Cao thủ giấu mình

Phía sau cái quán nhỏ mà Trình Tiểu Thanh từng ghé ăn có một tòa tiểu lâu cao ba tầng, vốn là chỗ để những quan quyền chức vị cao cả dẫn phu nhân đến thưởng nguyệt, hiện tại đã thuộc về Phan Kỳ Thành, quan chính đường tứ phẩm Tế Nam phủ.

Trên lầu bốn mặt đều có cửa sổ cực rộng, giờ này đêm khuya thanh vắng người say giấc điệp đất trời yên ắng, Phan đại nhân một mình dựa chần song, nhìn nhà nhà đang chìm đắm trong bóng tối vô biên, nghĩ đến bi hoan ly hợp của mỗi một gia đình, trong lòng không biết có cảm nghĩ gì?

Ít nhất hiện tại cảm nghĩ gì ông ta cũng đều không có, ông ta đang toàn tâm toàn ý nghĩ đến Lăng Ngọc Phong đã tiến nhập tòa cự trạch tường cao đối diện.

Sáng ngày mai Lăng Ngọc Phong có phải cũng sẽ bước ra khỏi cánh cửa hẹp kia như Tiền Nguyệt Hiền? Kể sát nhân có phải cũng sẽ đợi y ở bên ngoài như y đã dự liệu?

Vị Phan đại nhân trong quan trường có thể làm đến chức quan tứ phẩm đó đang thở dài nhẹ nhõm, ngoài song cửa có một người rơi mình như một chiếc lá phực bái cách xa bảy tám thước, thanh âm lúc rơi người xuống đất còn nhẹ hơn cả tiếng thở dài :

- Thảo dân Niếp Tiểu Trùng bái kiến Phan đại nhân.

Phan Kỳ Thành tịnh không giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của hần, Niếp Tiểu Trùng, không còn nghi ngờ gì nữa, vốn là do ông ta đã an bài ước kiến, ông ta dùng thái độ rất ôn hòa hỏi hần rất nhiều câu, Niếp Tiểu Trùng cũng trả lời rất tử tế.

- Hồng Hồng vốn tên gọi là gì?

- “Là Lý Nam Hồng, người phủ Thái Nguyên Sơn Tây” - Niếp Tiểu Trùng đáp - “Lý gia ở Thái Nguyên và Trình gia ở Quan Tây đều là vọng tộc khu đó”.

- Nàng ta và Trình Tiểu Thanh có quen biết?

- Bọn họ từ nhỏ đã quen nhau, có thể nói là một cặp thanh mai trúc mã, nếu không phải vì Lý Nam Hồng đã dính hạ chuyện thành thân từ trước, bọn họ nhất định có thể thuận lý thành chương trở thành phu thê.

- Ý người muốn nói mối tình giữa hai người bọn họ là thâm lén?

- Phải.

- Sau này Lý Nam Hồng gả vào nhà nào?

- Nàng ta gả cho Bạch Tiên Quý, hậu nhân của Cô Tô Tam Hữu, sau đó cả nhà Bạch thị bị hung sát, toàn gia bị giết chết, chỉ còn lại Lý Nam Hồng một mình trốn thoát, trốn trở về nhà mình ở phủ Thái Nguyên.

- Cừu gia của bọn họ là ai? Tại sao lại hạ độc thủ như vậy?

- “Không biết” - Niếp Tiểu Trùng đáp - “Bạch gia thâm tử, cho tới nay vẫn là một nghi án”.

Phan đại nhân nhíu mày, nhấp một ngụm trà, đang nhớ lại xem tri phủ Cô Tô năm đó là ai, Niếp Tiểu Trùng lại đã nói tiếp :

- Lý cô nương sau khi trở về mới phát hiện Trình Tiểu Thanh không ngờ vẫn còn đợi chờ nàng, đối với nàng vẫn tình thâm như xưa, chỉ có một mình nàng trong tâm, Lý cô nương cũng không khỏi cảm động vì mối tình si của hắn.

Người trong giang hồ vốn không để ý tới khuôn phép, không câu nệ tiểu tiết.

- Lý cô nương còn trẻ mà đã thành góa phụ, Trình công tử độc thân chưa có vợ, đoạn nhân duyên đó vốn còn có hy vọng, chỉ tiếc quả mẫu của Trình Tiểu Thanh là Quan Tam cô nãi nãi lại kiên quyết phản đối chuyện đó, thuyết phục nhị ca của bà ta là Quan Tây đại hiệp Quan Ngọc Môn chia cắt đôi uyên ương khổ nghiệt đó.

Nguyên lai Niếp Tiểu Trùng cũng là người rất đa tình, bất tri bất giác lúc kể chuyện không ngờ cũng có chút giống như hát tuồng.

Phan đại nhân tịnh không cười lên, trái lại rất nghiêm túc nói :

- Không trách gì lúc Trình Tiểu Thanh và cậu của hắn tương kiến lại làm như không quen biết nhau, cũng không trách gì Lý Nam Hồng phóng túng đi làm nghề này, có lúc ủy thân vào kỹ viện cũng không khác gì đưa mình vào cửa Khổng.

- Đại nhân nói đúng quá.

- “Chỉ tiếc Trình Tiểu Thanh vẫn không thể chịu được điểm đó, hắn không thể ngăn cản Lý Nam Hồng, chỉ còn nước giết chết khách nhân nàng hầu hạ để trút hận” - Phan Kỳ Thành thở dài - “Tình cảm có lúc thật rất đáng sợ”.

Niếp Tiểu Trùng không nói gì, mặt mũi chột lẹ về ưu thương khôn tả.

Hắn có phải cũng có những tâm sự thê lương, không thể kể cho người ta biết? Hỏi khắp thiên hạ, có ai thật có thể kham nổi cửa ải thất tình?

Qua một hồi rất lâu, Phan Kỳ Thành mới mở miệng, dùng một thái độ rất thận trọng nói với Niếp Tiểu Trùng :

- Ta tuy ở trong triều đình, chuyện ngoài đời ít nhiều ta cũng biết chút đỉnh. Ta cũng từng nghe nói người tuy là người của Hạ Ngũ Môn, lại chưa bao giờ làm chuyện sai trái lỗi lầm, nếu người có ý, ta có thể đề cử người làm sai sự của Hình Tổng.

- Bẩm cáo đại nhân, tiểu nhân chỉ làm chuyện kiếm chút tiền, chỉ cần có lợi là làm, chuyện gì cũng làm, chỉ có một chuyện không làm.

Chuyện đó đương nhiên là làm sai sự cho công môn, hắn không nói ra, cũng không cần phải nói ra.

Phan Kỳ Thành lại thở dài :

- Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, ta hiểu tâm tình của người. Kỳ thật người trong công môn, thân cũng đâu còn thuộc về mình.

Hai người đứng im không nói gì nữa, lúc đó đêm đã gần tàn, phương đông đã hừng rạng, Niếp Tiểu Trùng chuẩn bị đi, chợt nhìn thấy dưới chân trời xám đục có một làn khói tím bốc lên.

Khói tím từ nơi nào bốc lên, Phan đại nhân và Niếp Tiểu Trùng đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Nơi khói tím bốc lên không ngờ chính là trong tòa cự thạch đằng sau bờ tường cao đối diện.

Niếp Tiểu Trùng thất kinh, không phải là vì chuyện đó, mà vì hắn bỗng phát hiện Phan Kỳ Thành, vị chính đường của Tế Nam phủ xuất thân lương bằng tiến sĩ, không ngờ cũng là một vị cao thủ võ công thâm tàng bất lộ.

Khói tím vừa bốc lên, Phan đại nhân không ngờ đã giơ tả thủ vén giắt vạt áo, hữu thủ đẩy song cửa, “vút” một tiếng, người đã xuyên qua song cửa, đầu mũi chân nhún nhẹ trên lan can ngoài tiểu lâu, thi triển thân pháp “Yến Tử Tam Sao Thủy”, nhún vài cái đã lướt lên bờ tường cao đối diện, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Niếp Tiểu Trùng ngây người.

Hắn cũng là người, cũng có tâm hiếu kỳ, vốn cũng muốn chạy qua xem, nhưng vụ án hung sát này vốn tình hình liên can dính líu quá rộng, nếu quả lọt vào quá sâu, lúc nào cũng đều có thể bị họa sát thân.

Đáng sợ nhất là tất cả những nhân vật liên quan đến vụ mưu sát này đều không phải là người bình thường. Phan Kỳ Thành, Lăng Ngọc Phong, mỗi một người xem chừng đều đang che giấu những bí mật, hơn nữa đều là bí mật cực kỳ đáng sợ, cả lão Hình Tổng lợi hại gian hiểm cũng không tránh khỏi họa diệt thân.

Cho nên Niếp Tiểu Trùng không khỏi do dự, lúc hắn còn chưa quyết định nên làm gì, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm.

Một tiếng hét thảm chết chóc, trong tiếng hét tràn ngập nỗi sợ hãi đối với tử vong, cũng tràn ngập niềm tuyệt vọng của nhân loại và nhân sinh.

Tiếng hét cũng là từ trong tòa cự thạch đối diện truyền ra, lúc Phan Kỳ Thành nghe thấy tiếng hét thảm đó, đã nhìn thấy Lăng Ngọc Phong.

Lăng Ngọc Phong đang ở nơi khói tím bốc lên.

Hung thủ bị bắt

Trong cái sân nhỏ sau tòa cự thạch, có một căn phòng đốt than mùa đông, có một ống khói rất lớn.

Khói tím là từ ống khói đó bay ra, lúc Phan Kỳ Thành tìm đến, Lăng Ngọc Phong đã đứng dưới ống khói.

Còn người châm khói? Lẽ nào là Lăng Ngọc Phong?

Đương nhiên không phải.

Lăng Ngọc Phong đương nhiên cũng nhìn thấy làn khói tím đó, lập tức chạy đến đây.

Nhưng đêm nay Lăng Ngọc Phong thật ra đã làm những gì? Có phát hiện gì ở địa phương không tầm thường này không?

Phan Kỳ Thành còn chưa hỏi, đã nghe thấy tiếng hét thảm mà Niếp Tiểu Trùng đồng thời nghe được.

Lăng Ngọc Phong biến sắc.

- Hồng Hồng, là Hồng Hồng.

Quả nhiên là Hồng Hồng.

Vũ khí đâm Hồng Hồng là một thanh đoản đao, vết máu trên lưỡi đao còn chưa khô, còn đang nắm chặt trong lòng bàn tay một người.

Bàn tay cầm đao của người đó, đốt ngón tay vì dụng lực quá độ mà tái nhợt, khuôn mặt trắng nhợt cũng vì sợ hãi mà xanh dờn, chừng như cả chính mình cũng không tin mình tại sao lại làm ra chuyện như vậy.

Người đó không ngờ chính là Trình Tiểu Thanh.

Phan Kỳ Thành cơ hồ đến đó đồng thời với Lăng Ngọc Phong, nhìn thấy thảm biến kinh hồn đó, hai người không ngờ còn có thể nhẫn nhịn, không những không hét lên, cũng không đuổi tới, thậm chí cả thần sắc cũng biến đổi quá đáng, chỉ bất quá vô tình hay cố ý hay người đã chia nhau chiếm cứ hai đường lui từ trong phòng Lý Nam Hồng.

Trong nháy mắt, hai người vô tình hay cố ý liếc nhau một cái, phảng phất đều đã phát hiện đối phương và mình có rất nhiều chỗ giống nhau.

— Vị tứ phẩm chính đường xuất thân hàn uyển đó không những là một võ lâm cao thủ thân mang tuyệt kỹ, mà còn có thứ công phu trấn tĩnh Thái Sơn sụp lở cũng không biến sắc, xuất thân và lai lịch của ông ta đã trở thành một câu đố.

Lăng Ngọc Phong có thể mau chóng khám phá ra câu đố đó không?

Trình Tiểu Thanh còn giữ nguyên bộ dạng bất động, Lăng Ngọc Phong và Phan Kỳ Thành cũng đều bất động, chừng như đều muốn để tâm tình của hãn bình tĩnh lại đã, không muốn kích động đấu chí của con thú đường cùng.

Nhưng người khác không đợi được, phải động.

Đạo phong thành linh trỗi lên, một đạo đạo quang đỏ rực xuyên qua song cửa bay vào, lăng không bay lượn, vòng ánh sáng dần dần thu rút lại, mau chóng vây kín đầu Trình Tiểu Thanh.

Lúc đó, chỉ nghe một tiếng hét gọn, “tang” một tiếng, song cửa nát tan, một bóng người cao to theo lỗ trống phóng vào, đúng là tuyệt đỉnh thủ pháp “Phân Quang Tróc Ảnh”, đôi tay to bự, tay không quyền trống chui vào làn đạo quang đang bay lượn.

Đạo đạo quang loang loáng ánh chớp kia không ngờ đột nhiên tan biến, loan đao đỏ rực lấp lánh đã bị người đó nắm lấy.

Cơ hồ cùng một sát na đó, một bóng người cao to khác cũng lần theo song cửa phóng vào, tung bay như đại bàng, lăng không đánh xuống, thiết chưởng đập xiên vào Thái Dương huyệt của người kia.

“Bình bình bình” mười ba tiếng vang lên, hai người trong nháy mắt đã lăng không đối đúng mười ba chưởng.

Đứng dưới đất đương nhiên là Quan Tây Quan Nhị Quan Ngọc Môn, bay đánh xuống đương nhiên là Lệnh Hồ Bất Hành.

Đối qua mười ba chưởng đó, thân người Lệnh Hồ Bất Hành bị chấn động bay ra, nhưng loan đao trong tay Quan Ngọc Môn cũng đã bị Lệnh Hồ Bất Hành đoạt trở lại.

Hai đại cao thủ giao thủ tuy chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng lại đã đủ khiến cho người ta kinh tâm động phách, thất thần giật nảy.

Quan Ngọc Môn thân thể cao gầy, nghênh phong đứng thẳng, tà áo rộng bị gió thổi bay phấp phật, người y lại nửa bước cũng không thoái lui, thần quang trong mắt quét đầy bén ngót, trầm giọng :

- Tại hạ Quan Ngọc Môn, người họ Trình kia cũng là người nhà của Quan mỗ, chuyện hãn phạm, Quan mỗ tự nhiên sẽ dẫn hãn về dùng gia pháp nghiêm xử, nếu có ai muốn cản trở, trước tiên hãy đánh ngã Quan mỗ rồi hãy nói.

Y không đợi người ta có phải ứng gì, xoay tay nắm lấy cổ tay Trình Tiểu Thanh :

- Người đi theo ta.

Trình Tiểu Thanh lại chừng như không muốn đi theo y, nhưng cả đạo quang bay lượn cũng có thể bị y nắm giữ, hà huống là cổ tay một người.

Trên đôi tay to lớn đó có lực khí mạnh tựa hổ báo, đã là người y muốn bắt, còn có thể tránh thoát sao?

Trình Tiểu Thanh mặt mày giận dữ, tức tối nhìn y, mục quang tràn ngập vẻ oán độc, khản giọng thốt :

- Ông buông tay ra.

- Mẹ của ngươi đang chờ ngươi, ngươi theo ta về.

Tôi nếu không muốn về thì sao?

- Không muốn cũng không được.

Trình Tiểu Thanh cười lạnh :

- Không được cũng phải được!

Nhưng Quan Ngọc Môn không buông tay, ai có thể thoát nổi? Trình Tiểu Thanh cười lạnh không ngừng, chợt đưa thanh đoản đao đâm máu cầm trên hữu thủ, dụng lực chém mạnh xuống cổ tay bị Quan Ngọc Môn nắm giữ.

Máu tươi bắn tứ phía, phún lên mặt Quan Nhị, y không khỏi mất tự chủ tháo lui ba bước, không ngờ phát hiện trong tay mình nắm giữ chỉ còn lại một bàn tay cụt của đứa cháu mình, máu tươi của đứa cháu đã nhuộm đỏ y phục y.

Trình Tiểu Thanh cũng đang thoái lui về phía sau, mồ hôi lạnh to như hạt đậu lăn dài trên trán, nhưng hần vẫn miễn cưỡng chi trì :

- Tôi giết người, tôi thường mạng, chuyện của tôi không cần ông lo tới, ông cũng lo không được đâu.

Quan Nhị kinh hãi :

- Người thật đã giết ả?

Trình Tiểu Thanh nghiêng răng, gật đầu, còn muốn nói gì đó, nhưng còn chưa mở miệng, người đã hôn mê.

Quan Nhị đau xót nhìn bốn phía, nhìn Phan Kỳ Thành, nhìn Lăng Ngọc Phong, chợt ngửa mặt lên trời cười dài, cây lá ngoài song cửa xào xạc, tiếng gà gáy từ xa xa vang vọng, Quan Nhị phẩy tay, bóng người cao gầy phóng mình vào vùng lá rơi lác đác mà đi, một bóng người khác cũng lập tức nhoáng lên, mau chóng đi theo sau y, không ngờ chính là Lệnh Hồ Bất Hành.

Chỉ nghe thanh âm của Quan Nhị rền rĩ từ xa xa truyền lại :

- Lăng Ngọc Phong, ta giao Trình Tiểu Thanh cho người, người tốt hơn hết là xử lý công chính, nếu không ta lấy mạng người.

* * * * *

Giết người phải đền mạng.

Vương tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân.

Đó là luật pháp bất biến, từ xưa đến nay không ai có thể kháng chống.

Tội phạm sát nhân Trình Tiểu Thanh, sau khi giam giữ năm ngày, sẽ đem ra xử quyết.

Dư vận

Trung thu, hoàng cúc, hồng tửu.

Phan Kỳ Thành nâng chén kính liên ba chén :

- Lăng công tử.

Lăng Ngọc Phong cũng kính liên ba chén :

- Phan đại nhân.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau, phẳng phất có rất nhiều điều muốn nói, lại không nói tiếng nào.

Trong vườn lá cây lác đác, một cánh nhạn đơn lẻ linh đình bay ngang.

2. Liệt Ưng Hệ Liệt - Quần Hồ

Hai mặt của đồng tiền

Bảo kiếm có hai lưỡi, tiền tệ có hai mặt, đao lại khác.

Hai mặt của tiền tệ không cần biết là mình nhìn từ mặt nào, ngoại trừ hoa văn trên mặt khác biệt ra, cơ hồ hoàn toàn như nhau. Hai lưỡi của bảo kiếm không cần biết là mình nhìn từ bên nào, đều thanh phong lẫm lẫm, hàn quang chiếu rọi.

Còn đao?

Nếu mình từ phía lưỡi đao mà nhìn, lưỡi mỏng như giấy, như biên duyên của sinh tử. Nếu mình từ phía sống đao mà nhìn, lại chừng như hoàn toàn không có tính xâm lược và tính nguy hiểm, tuyệt không thể cắt thương tay mình.

Cho nên nhìn chung, đao tuy không sắc bén bằng kiếm, trì độn hơn kiếm, nhưng trên thực tế, nó lại có một mặt giảo hoạt và khéo léo ẩn tàng che giấu, giống như một hạng người trên thế giới này vậy.

Hiện tại chuyện muốn nói đến là loại người đó, cổ sự của loại người đó.

Trong giang hồ đại đa số người có kiến thức đều biết Đồ Cục là một tổ chức vừa bao quát vừa nghiêm mật phi thường, những năm gần đây càng đặc biệt may mắn thuận theo chiều gió, thanh thế cơ hồ đã vượt trên những bang phái cổ xưa nhất, lại không biết nó cũng có thống khổ của nó.

Thống khổ lớn nhất của “Đồ Cục”, của con bạc, là nó nhất định phải đổ, lúc không muốn đổ cũng phải đổ, một khi có người đến đặt cá, nó phải tiếp nhận, cho dù biết rõ lần này đánh cá rất không công bằng, có khi cơ hồ đánh cá không thể không thua, nó tối đa cũng chỉ có thể ra ngạch định cao một chút, vẫn không thể không tiếp nhận.

Bởi vì nó là “Đồ Cục”, Đồ Cục không đánh cá giống như kỹ viện không tiếp khách, muốn bị người ta ruồng bỏ.

“Nói mà không làm”, “gõ mõ mà không bán dầu”, những thứ đó đều là đại kỵ của người giang hồ.

Cuộc đánh cá Đồ Cục tiếp nhận lần này không công bình phi thường, ghi chú trong tư liệu có liên quan là :

Nhật kỳ: mừng chín tháng chín.

Địa điểm: đỉnh Thương Long trên Hoa Sơn.

Ngạch định: đặt ba ăn một.

Quyết đấu: Đường Tiệp, Niếp Tiểu Tước.

Hạng mục quyết đấu: khinh công.

Bay lên Hoa Sơn

Thu, mừng chín tháng chín, mặt trời lên cao.

Hoa Sơn.

Gió núi rền vang, mây đùn sương lấp, Thương Long linh trên Hoa Sơn treo mình thẳng lăng đơn độc, cao chót vót ba dặm, hai bên vách dựng, vực sâu hun hút, xa xa nhìn qua giống như một thanh đao sáng chói, tà tà đâm xuyên giữa mây trắng.

Hoa Sơn Thiên Hạ Hiểm, đây chính là chỗ hiểm nhất của Hoa Sơn, Thương Long linh, ngay dưới bia Hàn Văn Công quảng sách, cũng không biết từ lúc nào đã trải ra một tấm thảm lông cừu Ba Tư màu xanh cây cỏ, giống như một ngón tay ma quái điểm xuất một mảng phúc địa xanh rờn giữa chốn cùng sơn.

Ba người ngồi bên trên, vây quanh một cái kỷ ngắn, một cây đàn tranh, một bình trà đẳng.

Sương mù dày đặc giống như sữa dê vậy, ba người một tăng, một đạo, một tục, tăng theo khổ hạnh, tăng y ống tay áo trắng sắc mặt vàng khè, nhìn không những quanh năm không thấy dương quang mà còn hiển nhiên dinh dưỡng không tốt lắm.

Đạo sĩ theo thuần dương, giống như tổ sư “ngâm vịnh bay qua hồ Động Đình”, tu sức chính khiết, tiêu sái xuất thần, sau lưng dắt một thanh trường kiếm, tua kiếm vàng chói không ngừng lấp phát giữa hơi gió.

Tục lại không tục, là một lão nhân tóc trắng vận đại hồng bào, thân người của lão vốn đáng lẽ rất cao, hiện tại tuy còng giống như con tôm, nhưng vẫn khiến cho người ta có một thứ cảm giác rất kỳ quái, chừng như bất chợt nhìn thấy một quái thú hồng hoang đã tuyệt tích từ lâu trong truyền thuyết, cho dù biết rõ lão không thể đả thương người, vẫn làm cho người ta cảm thấy một thứ yêu dị quỷ bí khó nói.

“Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y, Đoạt Mệnh Đại Hồng Bào”.

Nếu quả lão là Nhất Kiếm Đoạt Mệnh trong truyền thuyết, vậy một tăng một đạo kia là ai?

Trong giang hồ người có thể tịnh khởi tịnh tọa với Đại Hồng Bào, hiện tại đã gần như hoàn toàn chết hết.

Vài người còn lại, nếu không phải là nhất đại tôn sư thì cũng là vô lâm tiền bối cực kỳ có thân phận.

Những người đó đương nhiên không thể là những kẻ khờ.

Bọn họ lại không ngại đường xa thiên lý leo lên tuyệt đỉnh Hoa Sơn ngồi dưới đất uống trà như những kẻ khờ, tại sao vậy?

Cách bia quảng sách không xa. Dưới một vách núi xiên xẹo, có một cội cổ tùng, rễ lồi lõm quấn quanh, nhánh tàng rậm rạp như cái vung.

Một người vận hắc bào, hắc bào lụa, đi chân không, trên cổ quàng một đôi giày rơm nhiều quai màu hoàng kim hình thức rất đặc biệt, trong tay cầm một túi rượu da dê mà đám mục dân quan ngoại thích dùng nhất, nhìn giống như người đời thượng cổ vậy, đang ngồi dựa mình trên một nhánh cây, ực từng ngụm từng ngụm rượu sữa dê.

Rượu sữa dê cũng như sương mù vậy, ngòn ngọt thấm qua miệng, vào đến bụng lại biến thành một ngọn lửa.

”Nhân tu thành danh, tửu tu túy.

Tửu hậu thổ lộ, thị chân ngôn”.

Tạm dịch :

”Người nên thành danh, rượu nên say.

Lời thổ lộ sau khi say, là lời nói thật”.

Tiếng ca nào nề, lại mang theo một thứ hào tình khôn tả, giống như một cành lá nhỏ nhỏ gánh che mặt đất mênh mông.

Người hát nhỏ phảng phất cũng đã về đến nơi sinh trưởng của mình, nơi mà mình vĩnh viễn về không được.

- Bốc Ứng.

Trên một cành lá cao hơn, chợt thò ra một bàn tay như ngọc, lại dùng hai ngón tay thon thon như cành trúc mùa xuân ngắt một trái bồ đào trên chùm bồ đào cầm trên tay, bồ đào màu lợt, tươi tốt căng nhựa, nhìn giống như là giả vậy.

Người nhìn cũng giống như là giả, giống như là bạch ngọc điêu khắc thành, không ngờ cũng vận hắc bào lụa thuần chất, đầu tóc còn đen nhánh hơn, còn mềm mại hơn cả áo, đang tung bay trong gió.

Chỗ khác biệt duy nhất giữa hắc bào lụa của nàng và của Bốc Ứng là tay áo.

Trên tay áo của nàng dùng kim tuyến thêu đầy những đóa hoa tươi tắn.

“Mạnh tựa hồ báo Quan Ngọc Môn, nhẹ như phi yến Hồ Kim Tự”.

Người có chút ít kiến văn trong giang hồ đều biết nàng là tình nhân duy nhất của tay cờ bạc thiên hạ đại hào Bốc Ứng. Nữ nhân có thể ở chung ba ngày với nam nhân như Bốc Ứng cũng không có mấy ai.

Thật ra là Hồ Kim Tụ thủ đoạn cao cường thu phục được Bốc Ứng? Hay là Bốc Ứng thủ đoạn cao cường chinh phục được Hồ Kim Tụ?

Chuyện đó không ai rõ.

Bồ đào lọt vào miệng Bốc Ứng, thanh âm như chuông ngân của Hồ Kim Tụ vang lên :

- Xem ra cuộc đánh cá lần này thật rất nhiệt náo, cả Lý Hồng Bào và Đỗ Hoàng Sam cũng đều đến tham gia nhiệt náo.

- “Bọn họ không phải đến tham gia nhiệt náo” - Bốc Ứng thốt - “Bọn họ là do Đường gia bỏ ngân lượng ra mời đến làm công chứng”.

Gã thở dài :

- Nàng nghĩ coi nếu là chuyện không thể nắm được một số bạc lớn, hồng bào lão quỷ kia làm sao chịu làm?

- Vậy khổ hạnh tăng kia là ai?

- “Nói đến người đó cũng rất hữu danh” - Bốc Ứng tiếp lời - “Đông Hải Khổ Trúc lâm Khổ Trúc tự, hòa thượng Ấn Khổ là lão ta”.

- Nghe chàng nói như vậy, vị hòa thượng Ấn Khổ đó thật là rất khổ.

Hồ Kim Tụ thở dài, Bốc Ứng lại đang cười.

- “Kỳ thật Đông Hải xưa nay không có trúc lâm, cho dù có, hòa thượng đó cũng chưa từng đi qua, cái tên đó là do lão ta tự tạo ra” - Bốc Ứng cười - “Hơn nữa theo ta biết, hòa thượng đó cái gì cũng ăn, không chịu ăn khổ”.

Hồ Kim Tụ cũng cười.

- Kỳ thật cũng không phải chỉ mình lão, trên thế giới này người như lão cũng không biết bao nhiêu mà kể, miệng khơi khơi than là phải ăn khổ, kỳ thật người thật sự ăn khổ đều là người khác, mình lại một chút cũng ăn không vô.

Vấn đề đó quá sắc nhọn, quá thâm sâu, rất dễ dàng làm thương hại đến người khác, Bốc Ứng và Hồ Kim Tụ hiện tại đều rất vui vẻ, cho nên bọn họ lập tức đổi đề tài nói chuyện :

- Chàng thấy cuộc đánh cá lần này ai thắng?

- “Nàng thấy sao?” - Bốc Ứng hỏi ngược - “Nhẹ như phi yến Hồ đại tiểu thư cũng là khinh công cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ, phán đoán của nàng chính xác hơn so với ta”.

Hồ Kim Tụ đối với chuyện có liên quan đến khinh công quả nhiên tỏ ra rành rọt phi thường, đáp không do dự :

- Đường gia ở Xuyên Bắc và Đường gia ở Xuyên Trung tuy là huynh đệ dòng họ Đường, nhưng võ công thiện nghệ của hai nhà lại bất đồng.

Điểm đó đại đa số người trong võ lâm đều biết, Xuyên Trung Đường gia bằng vào độc dược ám khí mà danh chấn giang hồ, một khi nhìn thấy độc môn ám khí vào cái bao tay da nai chuyên dùng để phóng độc của Đường gia, đại đa số người giang hồ đều sẽ bỏ chạy còn nhanh hơn ngựa.

Xuyên Bắc Đường gia lại mạnh về khinh công, độc môn khinh công của bọn họ bay bổng tung hoành, thường dùng thân pháp đã tuyệt truyền từ lâu trong võ lâm.

- Đặc biệt quan trọng là đệ tử của Xuyên Bắc Đường gia người nào cũng hẳn nại phi thường, đặc biệt thông thuộc quen rành hành động giữa núi non, đó đương nhiên cũng có quan hệ đến địa hình nơi bọn họ sinh trưởng từ nhỏ.

- “Đúng, Thục đạo nan, khó còn hơn lên trời” - Bốc Ứng khịt mũi nói - “Đi đường xa, con nít Xuyên cũng cỏi ghê gớm”.

- Lần này người Xuyên Bắc Đường gia phái đến là Đường Tiệp, nghe nói là đệ nhất cao thủ trong đám đường kim đệ tử đời thứ hai của bọn họ, người cao to anh tuấn, ngoại hiệu xưng là “Phi Thiên Ngọc Báo Tử”.

Bốc Ứng mỉm cười :

- Một nam nhân nếu cao lớn anh tuấn một chút, trong mắt nữ nhân vô luận làm chuyện gì cũng chừng như mạnh hơn người khác.

- Còn chàng? Lẽ nào chàng chọn Niếp Tiểu Tước?

- Chọn Niếp Tiểu Tước có gì không đúng?

- Niếp gia ở Tô Bắc là người của Hạ Ngũ Môn, khinh công của Hạ Ngũ Môn tuy đẹp mắt, lại không thực dụng, tôi nếu muốn cá, tuyệt không mua gã.

- “Không những nàng không mua gã, người khác cũng không mua gã” - Bốc Ứng thở dài - “Trên sự thật, căn bản không có ai mua gã hết”.

- Chỉ có chàng?

Bốc Ứng lại thở dài :

- Ta còn có cách nào khác sao? Mọi người đều mua Đường Tiệp, nếu ta cũng mua y, vậy còn đánh cá cái gì nữa chứ?

- Không có đánh cá, cũng là không có Đồ Cục.

- Đúng.

- Đã có Đồ Cục, chàng phải tiếp nhận người ta đặt Đường Tiệp thắng?

- Không sai.

- Chàng đã tiếp nhận bao nhiêu?

- Đại khái cỡ tám chục vạn lượng.

- Hoàng kim hay là bạc trắng?

- Lần này là bạc.

- Nếu không chàng chỉ sợ phải thua đến mức cả nhà cũng không còn.

- Ai nói ta nhất định sẽ thua?

- Lẽ nào chàng còn có cơ hội thắng?

- “Ít ít nhiều nhiều cũng còn một chút” - Bốc Ứng mỉm cười - “Chuyện làm ăn cắt cổ có người làm, chuyện làm ăn lỗ vốn không ai chịu làm, nếu thật có thua mà không có thắng, nàng cho dù có cắt cổ ta, ta cũng không làm”.

Tuyệt kể

Cuộc đánh cá lần này định giá ba ăn một, ý nói người muốn cá Đường Tiệp thắng nếu thua thì thua ba lượng, thắng chỉ thắng một lượng.

Nhưng mọi người vẫn mua Đường Tiệp, bởi vì mọi người đều nghĩ Niếp Tiểu Tước lần này không có tới một chút cơ hội thắng. Tuy cá ba ăn một, nhà cái của cuộc cá lần này vẫn có thể thua đến mức tuột quần.

Nhà cái lớn của cuộc cá lần này là Bốc Ứng.

Nhà cái lớn sẽ rất mau chóng biến thành nhà thua lớn, nhưng hiện tại gã xem ra lại vẫn nhàn nhã khoan khoái khôn tả.

Dưới cây tùng, trên tấm thảm, ba người ngồi nhâm nhi trà như ẩn sĩ, chuyện vãn không ngờ cũng không qua khỏi cuộc đánh cá lần này, không qua khỏi hai chữ “danh lợi”.

- “Bốc Ứng không ngờ chịu tiếp nhận giá định ba ăn một, ít nhiều gì chắc cũng có chút tin tưởng” - Đỗ Hoàng Sam nhủ mảy - “Nhưng ta lại khơi khơi nhìn không ra gã bồng vào chỗ nào mà nghĩ Niếp Tiểu Tước nhất định sẽ thắng Đường Tiệp”.

- “Cách thức bắt người ta thua có rất nhiều” - Hòa thượng Ẩn Khổ nói - “Có lẽ gã bỏ thuốc vào rượu của Đường Tiệp, khiến cho Đường Tiệp thổ tả bảy tám lần dọc đường. Có lẽ gã gài đàn bà trong tổ của Đường Tiệp, làm cho họ Đường hết hơi hết sức”.

Đỗ Hoàng Sam cười khổ :

- Chuyện như vậy thật không ngờ một hòa thượng có thể nghĩ đến được.

Hòa thượng Ẩn Khổ thần nhiên nâng chén :

- Chuyện như vậy cả hòa thượng cũng nghĩ đến được, Bốc Ứng làm sao mà nghĩ không ra.

- Nhưng gã tuyệt sẽ không làm như vậy.

- Sao vậy?

- “Bốc Ứng không phải là thứ người như vậy. Đường Tiệp cũng không phải khờ” - Đỗ Hoàng Sam thốt - “Cho dù y có khờ, người của Đường gia cũng không chịu để cho y dễ dàng bị gạt”.

Hòa thượng Ẩn Khổ nhấp một ngụm trà đắng, nhìn bộ dạng thật có vài phần giống như cao tăng.

- Còn Niếp gia? Lẽ nào bọn họ chịu chứng kiến Tiểu Tước thua?

Đại Lý Hồng Bào liếc xéo lão, chợt xen miệng hỏi :

- Nếu hòa thượng là người của Niếp gia, ông có cách nào đây?

- Ta cũng không có cách gì khác, chỉ bắt quá ta tình cờ biết Niếp Tiểu Trùng là trẻ sinh đôi, có một huynh đệ sinh đôi tên Tiểu Trùng. Nếu quả trước tiên cho Tiểu Trùng trốn lên núi, để Tiểu Tước chạy trước, sau đó Tiểu Trùng kịp thời xuất hiện, búng dây đàn của cây đàn tranh này, Niếp gia vậy là thắng rồi.

- “Đó thật là một quỷ kế” - Lý Hồng Bào lạnh lùng thốt - “Chỉ có điều thật đáng tiếc”.

- Đáng tiếc cái gì?

- Ông tình cờ biết Niếp Tiểu Trùng có huynh đệ song sinh, người của Đường gia lẽ nào không tình cờ biết được?

Hòa Thượng Ẩn Khổ lại hớp một ngụm rượu, cười đến trào rượu ra.

* * * * *

Đường gia đương nhiên đã sớm tính đến điểm đó, hơn nữa đã điều tra được Niếp Tiểu Trùng gần đây luôn ở Tế Nam, bọn họ thậm chí còn ước định sáng sớm mừng chín tháng chín, Niếp Tiểu Trùng phải lên Vân Môn Lâu ở Tế Nam thành gặp mặt, nếu Tiểu Trùng không đến, cuộc cá này coi như Niếp gia thua.

- “Thực Trung Đường gia làm chuyện gì đều luôn luôn không để rơi một hạt nước” - Hồ đại tiểu thư cũng không nhịn được cười - “Tuyệt kế đó thật hòa thượng làm sao có thể nghĩ ra chứ”.

Bốc Ứng cũng cười, cười lại chừng như có bộ dạng bí hiểm, Hồ đại tiểu thư đương nhiên nhìn thấy được :

- Chàng cười gì vậy? Có phải lại có chủ ý quỷ quái gì không?

- Ta chỉ bắt quá đột nhiên phát hiện danh môn đại phái có tính toán ngàn vạn lần cũng không tính được Hạ Ngũ Môn nói gì.

- “Đường gia hành sự tuy không để rơi một giọt nước, bên thật sự chiếm tiện nghi lại vẫn là Niếp gia” - Bốc Ứng giải thích - “Niếp Tiểu Trùng lần này đi đến Tế Nam, không cần biết là hẳn đi làm chuyện gì, đều nhất định có thể mã đáo thành công, bình an trở về”.

- Sao vậy?

- Bởi vì lần này hẳn tìm được một thế lực chống lưng vạn vô nhất thất, bảo đảm thiên hạ thái bình.

Hồ đại tiểu thư chung quy đã hiểu thấu.

- “Vì cuộc đánh cá lần này, người Đường gia phái đến Tế Nam nhất định lúc nào cũng giám thị hẳn, người ta cũng không rõ là chuyện gì, nhất định nghĩ hẳn mời cao thủ của Đường gia đến bảo vệ, còn có ai có thể động đến hẳn?” - Đại tiểu thư cười ngất - “Xem ra Niếp gia Tiểu Tước và Tiểu Trùng đều không phải là đèn cạn dầu”.

Bốc Ứng chợt hỏi nàng :

- Nàng có biết năm môn phái năm xưa đã bị võ lâm cửu trưởng lão biếm vị Hạ Ngũ Môn, cho đến hiện nay còn lại bao nhiêu môn không?

- Lẽ nào chỉ còn lại một môn Niếp gia?

- “Không sai chút nào, chỉ còn lại một mình bọn họ” - Bốc Ứng thở dài - “Sau khi một môn phái bị biếm vị Hạ Ngũ Môn, muốn sinh tồn thật là chuyện rất không dễ, năm xưa chín vị sứ giả nếu quả nghĩ đến điểm đó, có lẽ sẽ không vì chuyện mấy nhà bọn họ dùng?Kê Minh Ngũ Cổ Phấn Hồn Hương? mà biếm vị Hạ Ngũ Môn”.

Thanh âm của gã phảng phất vẫn rất lãnh đạm, hững hờ nói tiếp: “Có những môn phái tuy không dùng mê hương ám khí, chuyện làm ra lại còn ghê gớm hơn bọn họ nhiều”.

Hồ đại tiểu thư ngưng thị nhìn gã :

- Tôi biết chàng luôn luôn tội nghiệp bọn họ, chỉ tiếc Niếp gia cuộc đánh cá này vẫn chỉ có thua mà không có thắng.

Bốc Ứng cười lạnh :

- E rằng vị tất.

Lúc đó, có một bóng người từ trên vách đá Thương Long linh bay lên, lộn bốn năm vòng như vượn, thân pháp cân đầu thô lậu chợt biến thành khinh linh kỳ diệu, như một con yến tử bay qua bức màn, rơi xuống lại biến vị “Tế Hung Xảo Phiên Vân”, phiêu dật nhẹ nhàng rơi trên tấm thảm như cỏ xuân, cúi người búng dây đàn.

Chỉ nghe “tang” một tiếng, âm thanh ngân vang, âm hưởng truyền giữa núi non mây mù, trên ngón tay không ngờ mang theo một thứ nội lực cực kỳ âm nhu.

Nhìn lại người khảy đàn, thân người thanh tú, khuôn mặt gầy gò thần tình phảng phất kéo theo vài phần sợ sệt, chỉ có đôi mắt hắc bạch phân minh bắn ra những tia sáng linh mẫn, hiển lộ thông minh tuyệt đỉnh.

Hồ đại tiểu thư nhin không được thất thanh hô lên :

- Là gã.

- “Phải, là gã, Niếp Tiểu Tước, Tiểu Tước Nhi” - Bốc Ứng cố ý lãnh lãnh đạm đạm thốt - “Người của Hạ Ngũ Môn lần này không may thắng một lần rồi”.

Cho đến nhiều năm về sau, Bốc Ứng vẫn kể với người ta rằng ngày hôm đó trên tuyết đỉnh Hoa Sơn, chuyện làm cho gã khó quên nhất là Đại Lý Hồng Bào đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt gã, dùng một thái độ rất nghiêm túc, rất cung kính nói với gã :

- Bốc tiên sinh, người thật có nghề, ta bội phục người.

Bốc Ứng sau này còn kể với người ta :

- Lần đó đại khái đã gần ba chục năm Lý Hồng Bào lần đầu tiên xưng hô người khác là “tiên sinh”, lần đó rất có thể là lần cuối cùng trong đời lão.

- “Còn sau đó?” - Có người hỏi Bốc Ứng - “Sau đó ra sao?”

- “Sau đó ta đương nhiên theo Niếp Tiểu Tước đi uống rượu ăn mừng, lúc bọn ta đi, người của Đường gia một mực ở đó theo dõi ta” - Bốc Ứng cười - “Nếu nhân quang của người của Đường gia cũng có độc như ám khí của bọn chúng, hôm đó ta nhất định đã trúng độc mà chết”.

Hồ đại tiểu thư thở dài :

- Lần đó ta thật rất tội nghiệp bọn chúng, bởi vì ta cũng như bọn chúng, thủy chung không hiểu được Bốc Ứng thật ra bằng vào điểm nào mà tính đúng Niếp Tiểu Tước có thể thắng.

Sau này lại có người hỏi Niếp Tiểu Tước: “Nói thành thật, khinh công của ngươi với Đường Tiệp thật ra ai mạnh hơn?”

- Là y mạnh hơn.

- Thể lực ai mạnh hơn?

- Là y mạnh hơn.

- Nhưng ngươi lại thắng cuộc cá đó.

- Xem chừng là vậy.

- Khinh công của y hơn ngươi, thể lực của y hơn ngươi, ngươi làm sao mà thắng được y?

Niếp Tiểu Tước không trả lời, cười cười có chút không giống như một con chim sẻ, mà lại có chút giống như một tiểu hồ ly.

Uống rượu mừng

Tối chiều mừng chín tháng chín đó, ở chân núi Hoa Sơn cất rạp dựng trại kết đèn rực rỡ, đặt xếp mấy chục bàn, đều là những người cá Đường Tiệp thắng muốn tổ chức ăn mừng cho Đường Tiệp và Đường Đỉnh.

Giang hồ hảo hán từ các nơi đến, vừa quá ngõ đã bắt đầu uống rượu, vừa uống vừa đợi, đợi tin vui.

Nhưng tin tức từ trên núi truyền xuống lại không tốt mấy, người lên núi trước khảy đàn không ngờ lại là Niếp Tiểu Tước, sao lại có thể được? Cục trường hoan lạc tuy có hơi lúng túng, mọi người lại vẫn còn bán tín bán nghi.

Đợi đến khi cao thủ Đường Môn từ Xuyên Bắc đến chủ trì cuộc đánh cá lần này là Đường Đỉnh từ trên núi xuống, tin tức mới được hoạch chứng.

“Đường Tiệp đã thua rồi, y đã lẳng lặng bỏ đi, không biết hành tung”.

Sắc mặt Đường Đỉnh tuy trầm trọng, lại vẫn đứng thẳng lưng, giống như một ngọn thương vậy.

Cao thủ Đường gia đại đa số đều như vậy, lúc thắng như vậy, lúc thua cũng như vậy, không như Đường Tiệp, thua là lẳng lặng bỏ đi, Đường Tiệp thật không khác gì câu nói Sở Lưu Hương đã từng nói: “Người luyện khinh công giỏi tình cảm luôn yếu đuối hơn, đó đại khái là vì phản ứng của hạng người đó cũng lý tính mau mắn hơn”.

Khinh công của Sở Hương Soái hiệu xưng thiên hạ đệ nhất, ngôn luận của Sở Hương Soái đối với phương diện đó ít nhiều gì cũng luôn có đạo lý.

Hà hưởng chính Sở Hương Soái là người tình cảm rất yếu đuối.

Đường Đỉnh sau khi đi xuống từ trên núi, lập tức đã chứng thực hai chuyện.

— Đường Tiệp quả thật đã thua, thua Niếp Tiểu Trùng trọn ba trăm chỉ.

Thời gian búng tay là “một chỉ”, ba trăm chỉ là một đoạn thời gian rất dài, phương pháp tính toán thời gian đó nghe nói cũng là do Sở Hương Soái sáng tạo ra, tuy không đi vào trường lớp, trong giang hồ lại đã dần dần có người bắt đầu sử dụng.

— Niếp Tiểu Trùng quả thật vẫn còn ở Tế Nam, sáng sớm hôm nay Đường Đỉnh còn tiếp nhận được phi cấp truyền thư của Đường Môn đệ tử đã được phái đến Tế Nam, hơn nữa còn nói Tế Nam phủ gần đây phát

sinh ra liên tục những vụ án hung sát rất thần bí, chừng như còn có liên quan đến Niếp Tiểu Trùng, cho nên tạm thời chưa đi được.

Mấy chuyện đó tuy khiến cho người ta bàn tán gần lỗ miệng, nhưng đầu bếp đã đến, rượu thịt đã chuẩn bị xong, cơm canh vẫn phải ăn, chỉ bất quá ăn một cách bất minh bất bạch.

Bữa tiệc mừng đó, người thắng và người thua chân chính không ngờ đều không rõ đang ở đâu, cả bóng dáng cũng không thấy.

Bọn họ đang ở đâu?

* * * * *

Cuộc đánh cá lần này, người thắng lớn đương nhiên là Bốc Ứng, giờ phút này con chim ưng đó còn dẫn theo một con chim sẻ bay vào một con hẻm dơ tối, trong con hẻm dơ tối có một quán nhỏ, bức màn vải bố dày cộm đã bị khói dầu nhuộm đen thui.

Hồ đại tiểu thư bình thời thích sạch sẽ nhất không ngờ cũng đi theo, gần đây nàng xem chừng đã quyết ý phải theo sát Bốc Ứng.

Một nữ nhân gần ba mươi có thể hạ định quyết tâm như vậy cũng không phải là hư hỏng gì.

Trong cái quán nhỏ chỉ có ba cái bàn vuông làm bằng gỗ dương đã chùi đến bạc trắng, tiếng dao kéo lục đục trong nhà bếp, đồ ăn đã bưng lên bàn.

Bốc Ứng nhìn quanh, không thấy khách nhân nào khác, lập tức hỏi :

- Y đang chiên đồ ăn?

Niếp Tiểu Tước cười cười gật đầu :

- Hôm nay tâm tình của y đặc biệt tốt, nhất định muốn tận tay xuống nhà bếp.

Bốc Ứng lập tức tròn mắt cười tươi, bộ dạng còn tươi vui hơn cả thắng tám chục vạn lượng.

- “Quá hay, thật là quá hay” - Gã hít một hơi sâu - “Món ăn hôm nay có phải là chiên trứng gà không?”

- “Phải, là chiên trứng gà” - Tiểu Tước cười - “Đây là quy củ lâu đời của y, muốn uống rượu, trước hết phải chiên đĩa trứng”.

Bốc Ứng cười lớn, đại tiểu thư lại không khỏi lắc đầu, “y” đang chiên đồ ăn đó thật ra là ai? Chiên trứng thì sao chứ? Nghe nói người lớn tuổi sẽ biến thành hay nói xàm, tuổi tác của Bốc Ứng quả thật không nhỏ, không trách gì gần đây gã xem chừng càng lúc càng lạ lùng.

Trong lòng đại tiểu thư đang hồ tư loạn tưởng, một đĩa trứng chiên đã bưng lên tới bàn, trứng vàng tươi, bên trên điểm tuyết mười đoá hoa hành xanh rờn, thơm, nong, mềm, nhẵn, Hồ đại tiểu thư vốn chỉ chuẩn bị ăn một miếng, một miếng nhỏ thôi, nhưng vừa xong một đĩa, mắt và đĩa cũng không rời khỏi đĩa trứng chiên đó.

Tiếp theo, cà dồn thịt, tim bò hun khói, đậu hủ dồn tôm, đậu bắp xào, từng đĩa từng đĩa bưng ra, tuy đều là những món ăn gia đình thường ngày, nhưng mỗi một thứ đều đầy đủ sắc, hương, vị, chỉ có tay nghề thật sự mới có thể nấu đồ ăn như vậy, cũng chỉ có tay nghề thật sự mới có thể nếm được tư vị của những món đồ ăn đó.

Cả Hồ đại tiểu thư cũng cảm thấy không thể không bội phục “y”.

“Y” là ai? Nhìn bộ dạng khi Bốc Ứng nói đến “y”, không những thần thần bí bí, còn có chút quỷ quỷ quyết quyết.

Đợi đến khi “y” rửa tay lau mặt sạch sẽ, cười cười đi từ trong nhà bếp ra, Hồ đại tiểu thư mới thật sự thất kinh.

Vị tiên sinh “y” chiên trứng trong nhà bếp nếu không phải là Niếp Tiểu Tước, thì còn là ai được chứ?

* * * * *

BBíí maậ?tt Không cần biết là sao, trên thế giới này chỉ có một Niếp Tiểu Tước, nếu nói người chiêm trướng là Niếp Tiểu Tước, vậy người hồi nãy khảy đàn trên đỉnh núi, lại theo bọn Bốc Ứng đến đây là ai?

Hồ đại tiểu thư nhìn nhìn “y”, lại nhìn nhìn Niếp Tiểu Tước.

- Người nhất định là Niếp Tiểu Trùng, nguyên lai người lên từ Tế Nam chạy về đây.

- “Tôi không phải là Tiểu Trùng, Tiểu Trùng đang ở Tế Nam” - Người kia nói rất thành thật - “Tôi là Tiểu Vô”.

- Tiểu Vô?

- “Không sai, Tiểu Vô” - Người đó đáp - “?Vô? ý nói?không có?”.

- Không có cái gì?

- “Không có tôi” - Người đó đáp - “Trên thế gian có Tiểu Tước, có Tiểu Trùng, nhưng không có Tiểu Vô”.

- Ý tứ “không có Tiểu Vô” là không có người?

- Không sai.

- Đã không có người, vậy người là ai?

- “Tôi chỉ bất quá là một người căn bản không tồn tại” - Y không những không có chút bộ dạng bi thương, trái lại còn cười rất khoan khoái - “Người ta cũng không biết trên thế giới này còn có một người như tôi tồn tại”.

Y càng nói càng hồ đồ, Hồ đại tiểu thư lại đã hiểu thấu.

Niếp gia nguyên lai là anh em sinh ba, Tiểu Tước, Tiểu Trùng, Tiểu Vô, nhưng trong giang hồ lại chỉ biết hai trong số, Tiểu Vô căn bản chưa từng lộ diện. Đến lúc thật sự quan trọng mới xuất hiện, khiến cho người ta không rõ đầu đuôi ra sao. Cuộc đánh cá rối loạn này, nan đề đã giải quyết.

Kỳ thật ba huynh đệ đó thật ra ai là Tiểu Vô? Ai là Tiểu Trùng? Ai là Tiểu Tước?

Có lúc chỉ sợ cả chính bọn họ cũng không biết rõ.

Hồ đại tiểu thư thở dài nhẹ nhẽu :

- Bốc Ứng, hiện tại tôi cũng phải bội phục chàng, nguyên lai chàng đã sớm biết cuộc cá này bọn họ không thể thua.

Bốc Ứng mỉm cười :

- Ta đã có nói qua, nếu biết rõ có thua mà không có thắng, cho dù có đập bể đầu ta, ta cũng không đi đánh cá.

- “Chàng vẫn có thể đi đánh cá, bởi vì chàng là đồ đồ, con bạc trời sinh” - Hồ đại tiểu thư buồn bã thốt - “Nếu nhất định phải đợi đến khi chín chắc mười ổn mới đi đánh cá thì không thể coi là đồ đồ nữa”.

Niếp Tiểu Tước cũng thở dài :

- Câu nói đó thật là danh ngôn chí lý thiên cổ bất di, mọi người đều nên ghi nhớ trong lòng mới phải.

Bốc Ứng vẫn đang cười :

- Kỳ thật ta cũng không thể coi là một con bạc được, ta còn chưa đủ tư cách.

- Chàng chưa đủ tư cách? Ai mới đủ tư cách?

- “Quan Nhị, Quan Ngọc Môn” - Bốc Ứng đáp - “Ta vốn nghĩ lần này y nhất định sẽ đến”.

Chỉ cần có cơ hội có thể đánh cá với Bốc Ứng, Quan Nhị quả thật chưa bao giờ chịu bỏ qua.

- “Quan Nhị gia lần này đang ở Tế Nam phủ, xem chừng cũng như Tiểu Trùng, bị trói vào mấy vụ án hung sát kia” - Niếp Tiểu Tước nói - “Đêm hôm qua tôi nhận được thư bồ câu đưa tới của Tiểu Trùng, nghe nói

hung thủ bị bắt giữ chính là cháu ruột của Quan Nhị gia, con trai độc nhất của Quan gia Tam cô nãi nãi, Trình Tiểu Thanh”.

- “Trình Tiểu Thanh?” - Bốc Ứng nhíu đôi mày dày - “Trình Tiểu Thanh có thể giết người sao? Ta không tin”.

- “Nghe nói người hấn giết không chỉ là một người, hơn nữa bị bắt giữ ngay hiện trường hành hung” - Tiểu Tước nói - “Người phá án nghe nói là đương kim đệ nhất cao thủ của Lục Phiến Môn, tổng bộ Hình bộ Lăng Ngọc Phong”.

Đôi mày dày của Bốc Ứng càng nhíu chặt, qua một hồi rất lâu chợt hỏi :

- Chính đường của Tế Nam phủ có phải họ Phan?

- “Đại khái là vậy” - Niếp Tiểu Tước đáp - “Nghe nói ông ta vốn là tuần án chín tỉnh, khâm tứ thượng phương bảo kiếm, có thể tiên trăm hậu tấu”.

- Ông ta đã chém Trình Tiểu Thanh?

- Tạm thời còn chưa, nhưng cũng sắp rồi.

Bốc Ứng chợt đứng vụt dậy :

- Đi, bọn ta đi Tế Nam, ở đó đang có hí đài rất hay, bọn ta sao lại không đi xem xem chứ?

Niếp Tiểu Vô luôn luôn rất ít khi mở miệng bỗng cười cười :

- Ứng ca nếu muốn đi gặp Quan Nhị gia, e rằng bắt tất phải đi đến Tế Nam nữa.

Lúc đó Quan Nhị đã đến Hoa Sơn, đã đến cái rạp lớn cất dưới chân núi, uống rượu một cách phóng túng, uống còn nhiều hơn cả lúc y ăn.

Kỷ lục kinh người

Niếp gia thật là một gia tộc rất thần bí, thường hay dùng những phương pháp vừa kỳ dị vừa quỷ bí làm ra những chuyện người ta vĩnh viễn vô phương biết rõ, vô phương giải thích.

Sự kiện Quan Nhị có thể coi là một thí dụ rất tốt, Bốc Ứng từng hỏi Tiểu Vô :

- Người nói Quan Nhị đã đến? Y đến bao giờ?

- Mới đến.

- Người biết y đã đến từ hồi nào?

- Hồi nãy.

- Hồi nãy là khi nào?

- Là lúc ông đề khởi đến Phan đại nhân.

- Lúc đó có người liên lạc tin tức với người?

- Phải.

Bốc Ứng cười :

- Mắt ta tuy không mấy sáng, nhưng ta không phải bị mù. Tai ta tuy không mấy thính, nhưng ta không bị điếc. Lúc đó có người liên lạc với người, sao ta lại không biết được?

Gã đương nhiên là không đui không điếc, gã có đôi mắt như ưng, đôi tai như hổ, thậm chí còn có cảm quan thứ sáu của loài lang, nhưng gã lúc đó quả thật không cảm thấy gì hết.

Nhưng gã cũng biết Niếp Tiểu Vô quyết không phải là người nói láo, cho nên gã càng hiếu kỳ, cho nên mới hỏi truy hai ba lần :

- Tại sao? Sao ta không biết chút nào hết?

Niếp Tiểu Vô chung quy đã hồi đáp, trả lời rất hay, y nói :

- Ứng ca không biết bởi vì Ứng ca không phải là người của Niếp gia, Niếp gia còn có rất nhiều chuyện cổ quái, Ứng ca đại khái cũng không thể biết được.

Y còn bổ sung một hồi :

- Nói một cách nghiêm khắc, chuyện của Niếp gia, trên thế giới này căn bản hoàn toàn không có một ai biết, cả huynh đệ bọn tôi cũng không ngoại lệ.

Bốc Ứng lại cười, tiếng cười lại khôi phục niềm hào sảng khoan khoái.

- “Không cần biết là sao, ta chỉ cần biết một chuyện là đã đủ rồi” - Gã tự giải thích - “Ta chỉ cần biết Niếp gia huynh đệ là bằng hữu của ta, đến đêm ta ngủ cũng rất là an giấc”.

Còn Quan Nhị? Quan Nhị nếu đã đến phụ cận Hoa Sơn, giờ phút này đang ở đâu?

- “Huynh đệ các người là một dạng người, Quan Nhị lại là một dạng người khác hoàn toàn khác biệt” - Bốc Ứng thốt.

- Y là dạng người nào?

- “Trên thế giới này còn có dạng người nếu y là bằng hữu của mình, mình đến đêm đừng hòng ngủ ngon” - Bốc Ứng đáp - “Đó không phải là vì mình sợ y đợi mình ngủ mới đến hại mình, mà là vì giờ giờ phút phút đều lo lắng cho y, sợ y sẽ làm ra những chuyện rắc rối”.

- Quan Nhị lẽ nào là dạng người giờ phút nào cũng đều phải khiến cho bằng hữu lo lắng cho y?

- “Y là vậy” - Bốc Ứng thở dài, lại nói tiếp - “Người đó hơn mười tuổi đã thành danh, bằng vào thần lực và một đôi thiết chương tung hoành giang hồ mấy chục năm, nghe nói cả đời chưa từng gặp địch thủ, kỳ quái là một người như vậy có lúc chuyện làm ra lại còn vụng về hơn cả một đứa bé”.

- Ứng ca là bằng hữu của y?

- Ta không phải là bằng hữu của y, ta chỉ bất quá là người thấp tùng của y.

- Người thấp tùng? Người thấp tùng là sao?

- Người thấp tùng có rất nhiều dạng, uống rượu phải có người thấp tùng uống rượu, nói tào lao cần có người thấp tùng nói tào lao, đánh bạc cũng phải có người thấp tùng đánh bạc, một người sống trên thế gian này, muốn sống khoan khoái vui vẻ một chút, vụn vặt lần không thể thiếu một người thấp tùng giỏi.

- Chỉ tiếc muốn tìm một người thấp tùng giỏi còn khốn khó hơn là tìm một bà vợ tốt.

- Quả thật khốn khó hơn nhiều.

- “Cho nên Ứng ca quyết không thể để một người thấp tùng tốt như vậy thương tâm khó chịu, càng không thể để y tạo ngộ những gì vượt ngoài ý liệu” - Niếp Tiểu Tước hỏi Bốc Ứng - “Tôi nói có đúng không?”

- Đúng, đúng cực kỳ.

- “Ứng ca đương nhiên cũng đã tính ra hiện tại y đang ở chỗ nào” - Niếp Tiểu Tước mỉm cười nói tiếp - “Nếu quả Ứng ca không biết, cũng không thể làm người thấp tùng tốt của y”.

Niếp Tiểu Vô thốt :

- Một người chết đại khái không thể có khoái lạc gì.

- May là y nhất thời bán khắc còn chưa chết được.

Niếp Tiểu Vô cũng cười :

- Có người thấp tùng tốt như Ứng ca, muốn chết đại khái cũng chết không được.

* * * * *

Quan Nhị hiện tại xem chừng quả thật có ý muốn chết cho rồi, bởi vì y cơ hồ đã đắc tội hết với toàn bộ võ lâm hào kiệt khó lòng quấy nhiễu đắc tội nhất.

Có thể trong một thời gian ngắn ngủi đắc tội với bao nhiêu người như vậy tịnh không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng Quan Nhị có thể làm được.

Về phương diện này, y xem chừng rất rành, loại nhiệm vụ như vậy e rằng không có ai có thể hoàn thành một cách khoái trá hơn y.

Căn cứ theo thống kê của người ta, vào ngày đó, đêm đó, trong rạp giảng dưới Hoa Sơn, chưa tới một tuần trà ngắn ngủi, tối đa chỉ bắt quả nội trong thời gian người ta uống một tuần trà, y tổng cộng đã lật đổ mười bảy cái bàn, quăng bảy chục cái tô, hai trăm lẻ ba cái chén, hai trăm hai mươi một chén rượu, khoảng ba trăm cái đĩa, hơn nữa còn đập nát bốn mươi hai cái ghế, còn quật sập ba cái bàn tròn lớn bên ngoài.

Ngoài ra y không ngờ còn đánh lộn, đánh gãy mũi hai mươi chín người, đánh gãy răng sừng miệng ba mươi bốn người, răng rơi rớt dưới đất tổng cộng có một trăm sáu mươi lăm cái.

Kỷ lục đó cho dù không phải là tuyệt hậu, cũng là không tiền, cả Bốc Ứng cũng không thể không bội phục.

- “Có lúc ta cảm thấy con người đó đơn giản giống như có mười bảy mươi tám đôi tay vậy” - Bốc Ứng nói - “Lúc y ăn, lại chừng như có mười bảy mươi tám cái miệng, còn có vị khẩu cỡ mười bảy mươi tám người”.

Vị khẩu của Quan Nhị xem chừng vĩnh viễn đều khỏe, đối diện đám đông muốn xé toạc y thành từng mảnh nhỏ, không ngờ vị khẩu của y vẫn khỏe như trước.

Sau khi sáng tạo ra kỷ lục nhắc đến nãy giờ, y ăn trọn một con gà luộc, một con vịt hấp sữa, hai tô súp vi cá, một chén cơm bát bảo, hai mươi tám cái bánh bao.

Trong đám người đối diện y, tối thiểu có hai chục hảo thủ có thể giết người trong nháy mắt.

Xéo xéo đối diện triển núi còn có ba người ngồi trên tấm thảm xanh rờn như cỏ xuân, một tăng, một đạo, một tục, một bình trà, một bầu rượu, đĩa hoa quả, như một bức đồ họa.

Trên triển núi sau lưng y, trong bóng tối mà cả ánh sao và ánh đèn cũng chiếu không tới, có một bóng người cô độc ngồi soạc hai chân trên một phiến đá, đôi mắt sáng ngời, đôi tay cứng như sắt, trên một bàn tay cơ hồ to hơn bàn tay của người bình thường gấp bội xách một bao rượu da dê đặc biệt lớn, trong bóng tối âm trầm nhìn giống như một hung sát do địa quỷ và thiên ma hỗn hợp thành.

— May là không có ai nhìn thấy đao của gã, đao của gã giắt bên hông.

Đám cao thủ có thể giết người trong nháy mắt kia đương nhiên cũng có binh khí giắt bên hông.

Hông mềm thông thường đều là chỗ người giang hồ che giấu binh khí, hông của người giang hồ đều mềm mại như rắn.

- “Xà Yêu” - Quan Nhị chột bỏ chén đậu phộng rang xuống, di chuyển mục quang trừng trừng nhìn một trung niên nhân vai rộng lưng dài vận cẩm y đứng đối diện, hét - “Xà Yêu Đinh Nhân Tuấn, thiện nghệ độc châm, nhuyễn công, súc cốt, cầm nã, tài nghệ không tồi, là một trong ba đại cao thủ trong Ung Sơn Quần Đạo”.

Quan Nhị hỏi hần :

- Đinh Nhân Tuấn đó có phải là người không?

- “Phải” - Người đó không ngờ còn có chút cốt khí, không những thừa nhận danh hiệu của mình, mà còn nói

- “Kỳ thật ngoại hiệu thật sự của ta là Xích Luyện Xà Yêu”.

Xích luyện xà tuy không thể coi là một loại tối độc trong số các loại độc xà, lại có thể coi là một loại hữu danh nhất trong số các loại độc xà.

- Rất hay, cái tên Xích Luyện Xà Yêu rất xứng với người, nếu là Đại Mãng Xà Yêu thì sao?

Đinh Nhân Tuấn cao ngạo :

- Nếu là Đại Mãng Xà Yêu, vậy thì vô lý mất hứng thú quá.

Đinh Nhân Tuấn cười khằng khặc, tiếng cười của Quan Ngọc Môn chấn động màng nhĩ, hai người đều cười, một dương cương, một âm nhu, nghe khiến cho người ta toàn thân mồ hôi lạnh da gà đều nổi lên hết.

May là tiếng cười của Quan Nhị rất mau chóng ngưng dừng, lại hỏi Đinh Nhân Tuấn :

- Người đã từng giết người?
- Thỉnh thoảng.
- Đã giết bao nhiêu người?
- “Không quá ba người” - Đinh Nhân Tuấn cười âm trầm - “Mỗi ngày không quá ba người”.

Quan Nhị lại đĩnh đĩnh nhìn hấn cả nửa ngày, bỗng cười cuồng dại :

- Tốt, đó là tập quán tốt, mỗi ngày chỉ giết ba người, không quá nhiều, cũng không quá ít.
- Có lúc ta thỉnh thoảng cũng phá lệ, giết bảy tám chín người.
- Xem ra số người người giết tổng cộng cũng cỡ một hai trăm?
- Chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.
- Còn người? Người có chết chưa?
- “Ta xem chừng còn đang sống” - Đinh Nhân Tuấn đáp - “Người chết hình như không thể nói chuyện”.

Hấn vẫn đang cười âm trầm, bởi vì hấn chưa nhìn thấy biểu tình của Quan Nhị đã biến đổi, toàn thân đều chừng như đã có biến, trên tay gân xanh vòng lên, mắt giăng đầy những tia máu đỏ ngầu li ti.

Đó là dấu hiệu trước khi sát nhân, rất nhiều người trước khi sát nhân đều sẽ biến thành bộ dạng như vậy.

Khoảng cách giữa Quan Nhị và Đinh Nhân Tuấn vốn không những còn cách hơn hai trượng, hơn nữa còn cách một cái bàn tròn, nhưng hiện tại tay của hấn đột nhiên nghe “lách cách” một tràng thanh âm như tiếng pháo tre nổ, chỉ nhìn thấy một bóng người dài thượt lẳng không thoáng chớp, sau một cơn gió đông đưa ống tay áo, lại nhìn thấy Quan Nhị đã trở về chỗ ngồi.

Chỉ bất quá lần này y không ngồi xuống, một chân đứng trên đất, một chân đạp trên ghế, một tay cầm nửa con gà luộc, một tay cầm một cánh tay.

Cánh tay của Đinh Nhân Tuấn.

Mới hồi nãy cứng cổ, hiện tại cả người thật sự giống như một con độc xà uốn khúc, uốn khúc phủ phục trên cái bàn tròn trước mặt Quan Nhị, một cánh tay đã bị Quan Nhị xé toạt đến tận sau lưng.

Thanh âm Quan Nhị khàn khàn :

- Người này giết một hai trăm người không ngờ còn sống nhăn, không ngờ còn dương dương đắc ý.

Thanh âm của y không những tê khản mà còn bi thương :

- Có người tối đa chỉ giết bốn năm người đã phải chết, hơn nữa không thể không chết.

Quan Nhị hét lớn :

- Như vậy có công đạo hay không công đạo?

Không ai trả lời, không ai mở miệng, qua một hồi rất lâu, xéo xéo đối diện trên triền núi có một người thở dài :

- Lão phu năm nay đã tám mươi ba, cuối cùng mới minh bạch một chuyện.

Người nói chuyện hữu khí vô lực, hồng bào mặc trên người lại tươi tắn như thiếu nữ, trên khuôn mặt khô cằn vàng khè không ngờ lại giống như có thoa phấn.

- “Hồng bào lão quý, ông đang nói gì đó?” - Quan Nhị hét hỏi - “Ông minh bạch chuyện gì?”

- “Ta cuối cùng đã minh bạch trên thế giới thật có rất nhiều gốc tử giống như người vậy” - Đại Lý Hồng Bào bình thản đáp - “Bởi vì chỉ có thứ gốc tử như người mới có thể đòi công đạo trên thế giới này”.

- Lẽ nào trên thế giới này không có chuyện công đạo?

- Có thì có, thí dụ mà nói, chuyện người nói hồi nãy có công đạo hơn một chút so với chuyện khác.

- “Ông biết chuyện gì chứ?” - Quan Nhị hỏi, hỏi tuy có hơi khờ khạo, đương thời lại không thể không hỏi.

- “Đinh Xà Yêu giết cả trăm người vãn cao hừng mà sống, cháu của người Trình Tiểu Thanh chỉ bất quá giết bốn năm người, còn chưa phân định rõ ràng có phải thật là do hấn giết hay không đã bị phán chém đầu xử quyết, ngồi trong lao đợi chết” - Lý Hồng Bào hỏi Quan Nhị - “Người có phải nghĩ chuyện đó rất không công bằng?”

Lão không đợi Quan Nhị mở miệng, lại thở dài nói tiếp :

- Kỳ thật chuyện đó rất công bằng.

Quan Nhị giận dữ, lại vẫn không thể không hỏi :

- Ông bằng vào cái gì mà nói chuyện đó rất công đạo?

- Bởi vì cháu của người muốn chết, tự hấn muốn chết, một người không ngờ cả tự mình cũng muốn chết, người khác còn có gì để nói nữa, còn có gì để nói công đạo hay không công đạo?

- Ông làm sao biết tự hấn muốn chết?

Lý Hồng Bào mỉm cười :

- Tự hấn nếu quả không muốn chết, có người ở bên cạnh hấn, còn có ai có thể khiến cho hấn chết?

Quan Nhị không nói gì được.

Canh bạc

Quan Nhị còn chưa mở miệng, xa xa lại có người xen lời.

- “Đó cũng vị tất là vậy” - Trong thanh âm của người đó mang theo một lực hút đặc biệt - “Ta tình cờ biết được còn có một người có thể dạy dỗ được hấn”.

- Ai?

- Ta!

Đại Lý Hồng Bào cười quỷ quyệt :

- Bốc Ứng, ta biết người nhất định sẽ đến, ta đang đợi đây.

- Đợi ta làm gì?

- Không phải đợi người, là đợi hơn một trăm vạn lượng mà người mới ăn lời được gần đây.

Bốc Ứng cười lớn.

Gã thanh thần bước ra từ sau một gốc tùng, đầu tròn lóc như đầu loài ưng ăn xác bóng loáng dưới ánh đèn, giống như nước sông Kim Sa Hà vậy, lấp lánh kim quang.

- Ông lầm rồi, gần đây ta lời không chỉ có hơn một trăm vạn lượng, chỉ tiếc không cần biết là ai muốn ta đưa ra một lượng cũng không dễ.

Nụ cười của Đại Lý Hồng Bào càng quỷ quyệt :

- Ta tình cờ biết có một cách.

- Cách gì?

- Đánh cá.

Bốc Ứng phấn chấn tinh thần, chỉ cần nghe đến chữ “cá”, tinh thần của gã lập tức phấn khởi.

- “Ông muốn đánh cá với tôi?” - Bốc Ứng hỏi.
- Phải.
- Đánh cá cái gì?
- Đánh cá người cũng không cứu nổi Trình Tiểu Thanh.
- Đánh cá bao nhiêu?

Trong đôi mắt già nua phảng phất luôn luôn đang hôn mê của Đại Lý Hồng Bào cũng đã phát sáng.

- “Ta biết người là người có tiền, hơn nữa càng lúc càng có tiền, nhưng ta tịnh không muốn thắng quá nhiều”
- Đại Lý Hồng Bào trờ trờ thốt - “Bọn ta đánh cá một trăm năm chục vạn lượng được không?”

Quan hào giật mình động dung, Bốc Ứng cũng thở dài.

- “Một trăm năm chục vạn lượng tùy tùy tiện tiện từ trong miệng ông nói ra không khác gì là đi mua bánh ngọt vậy” - Bốc Ứng lắc đầu thở dài - “Xem ra con người ông đối với con số tiền bạc không có tới một chút quan niệm gì”.
- Người sợ quá nhiều?
- “Không sợ” - Bốc Ứng đáp - “Ta đánh bạc luôn luôn chỉ hiềm ít, không hiềm nhiều, càng nhiều càng phong lưu”.
- Vậy thì cực hay.

Quan Nhị chột hét lớn :

- Bốc Ứng, người tại sao lại đánh cá với lão? Có phải muốn mượn đề mục đi cứu Tiểu Thanh?
- “Trình Tiểu Thanh và ta không phải là bà con ruột thịt, cũng không quen biết, ta sao lại phải đi cứu hắn?”
- Bốc Ứng thản nhiên đáp - “Ta chỉ bất quá muốn thắng vài đồng của hồng bào lão nhân”.

Gã mỉm cười :

- Ta biết lão cũng là người có tiền, nhưng sau khi thua lần này, lão e rằng phải nghèo đi chút ít.

Người dư thừa

Tiếng xe bon bon, kiện mã phi nước đại, trực tiến Tế Nam.

Đối với ngựa, Bốc Ứng tịnh không có hứng thú gì mấy, Hồ Kim Tụ lại là chuyên gia, ngựa nàg tuyển chọn không những đều là danh chủng, mà cũng đều tốt thuần, không sai sót chút nào. Ngựa nàg dùng kéo xe, sau khi trải qua sự huấn luyện của nàg, bốn thốt ngựa mười sáu cái chân chừng như chỉ có một động tác.

Xe đương nhiên chạy rất bình ổn, cả mỹ tửu trong chén vàng trong tay Bốc Ứng cũng không rơi ra ngoài một giọt.

Gã dựa mình vào thùng xe, chân không gát cao trên một cái yên ngựa mỏng làm bằng da dê, may là chân gã tuyệt đối không thối, hơn nữa chưa từng có ai nói chân gã thối cả.

Hồ Kim Tụ trợn mắt nhìn gã cả nửa ngày, chung quy nhịn không được phải nói :

- Không tưởng tượng chàng thật đánh cá với lão, chàng có tin chắc?
- “Không có” - Bốc Ứng cười một cách lười biếng - “Nếu quả có tin chắc, ta đã không đánh cá”.

Nắm chắc quả là không còn kích thích, không có kích thích thì đánh cá làm gì?

Có những người không bao giờ làm chuyện không nắm chắc, con bạc chân chính lại không bao giờ làm chuyện nắm chắc, đạo lý đó Hồ Kim Tụ quả thật đã hiểu rõ.

- “Nhưng vụ đánh cá lần này chàng lại vì Trình Tiểu Thanh” - Hồ Kim Tụ nói - “Nhìn bộ dạng của Quan Nhị cả lòng tôi cũng mềm nhũn ra, tôi dám bảo đảm y chưa từng làm như vậy để người ta cảm động”.
- Nàng nghĩ y làm cho ta cảm động?

- Đương nhiên.

Nàng nghĩ ta đánh cá với hồng bào lão nhân thật ra là vì muốn cứu Trình Tiểu Thanh?

- Đúng.

- Nàng nghĩ ta vì Quan Nhị mới muốn cứu Trình Tiểu Thanh?

- Đúng.

- “Đúng? Đúng con khi” - Bốc Ứng cười lạnh - “Quan Nhị chỉ bắt quá là người thấp tùng đánh bạc của ta, hơn nữa còn là một người thấp tùng rất tốt, dám cá dám thua, còn thua rất ngon lành, ngoại trừ những cái đó ra, ta và y không có quan hệ con khi gì hết, ta tại sao lại muốn cứu cháu của y?”

Hồ Kim Tụ nhe hàm răng trắng như tuyết, cười nhẵn nhừ, cũng không biết là cười thật hay cười giả.

- “Vậy là tốt hơn hết, nếu không tôi còn nghĩ y là bằng hữu của chàng” - Hồ Kim Tụ cười nói - “Một con bạc nếu coi đối tượng đánh cá của mình là bằng hữu, vậy thì không coi được rồi”.

Nàng vốn hình như chuẩn bị lột quýt cho Bốc Ứng ăn, nhưng bây giờ lại đem trái quýt đã lột vỏ nhét vào miệng mình.

Nàng chùng như nghĩ một người không có bằng hữu cả quýt cũng không nên cho ăn, cho nên nàng chỉ hỏi :

- Vậy chàng chuẩn bị làm sao để thắng cuộc cá này?

- “Muốn thắng cuộc này trước tiên phải cứu Trình Tiểu Thanh” - Bốc Ứng đáp - “Muốn cứu Trình Tiểu Thanh trước tiên phải phá án”.

- Phá án? Lẽ nào chàng nghĩ vụ án này còn chưa phá sao?

- Còn chưa.

- Trình Tiểu Thanh lẽ nào không phải là chân hung?

- Tuyệt không phải.

- Vậy hẳn tại sao lại thừa nhận mình là chân hung?

- “Đó có lẽ chỉ là vì hắn nhìn thấy tình nhân đã chết, đột nhiên cảm thấy tâm nguội ý lạnh, chỉ muốn chết để kết liễu hết” - Bốc Ứng đáp - “Trên thế giới này vốn tràn ngập loại ngốc tử đó”.

- Chàng bằng vào đâu mà kết luận như vậy?

- Bởi vì vụ án này bề ngoài nhìn tuy đã phá xong, kỳ thật vẫn còn có rất nhiều điểm có chỗ khả nghi.

- Một điểm nào?

- Điểm lớn nhất là vụ án này dư một người không nên dư, thiếu một người không nên thiếu.

- Người không nên dư là ai?

- Chính đường của Tế Nam phủ, Phan đại nhân.

- “Còn người thiếu?” - Hồ Kim Tụ hỏi - “Có phải là Viên Viên?”

- Đúng lắm.

Viên Viên là a đầu theo hầu bên mình Hồng Hồng cô nương, Hồng Hồng mời khách, ả vốn đáng lẽ luôn luôn phục thị bên cạnh, cho dù không ở sát bên giường cũng nên ở trước cửa, nhưng trước khi Hồng Hồng lâm tử và sau khi Hồng Hồng bị hại, lại một mực không nhìn thấy bóng dáng của ả.

- “Thành thật mà nói, vụ án nay cho đến nay tôi còn chưa rõ ràng lắm” - Hồ Kim Tụ nói - “Chàng có thể kể cho tôi nghe từ đầu không?”

Cố sư khói tím

Muốn kể về vụ án này, có thể từ hai yếu điểm mà bắt đầu. Yếu điểm thứ nhất đương nhiên là khói tím.

Tháng rồi, ở Tế Nam phủ, có một sáng sớm, giữa bầu trời xám xịt đột nhiên có một luồng khói tím bốc lên. Tình hình đó tổng cộng đã xảy ra sáu lần, mỗi lần khói tím bốc lên đều ở chỗ khác nhau, sau khi mỗi lần khói tím bốc lên, trong thành Tế Nam đều có một vị danh nhân bị đâm chết, hơn nữa giữa những người chết đều hoàn toàn không có quan hệ gì.

Nhưng giữa bọn họ cũng có những chỗ tương đồng, đêm trước khi khói tím xuất hiện, bọn họ đều đã từng được một danh kỹ mới vào Tế Nam gần đây là Hồng Hồng lưu giữ, hơn nữa đều đã chết dưới tay một thích khách thuận tay trái, nhất kích trí mệnh, sạch gọn không vết tích.

Yếu điểm thứ nhì đương nhiên là mối tình giữa Trình Tiểu Thanh và Hồng Hồng.

Tình ái của bọn họ cách trở, Hồng Hồng xuất giá, góa bụa lại quay trở về Hồng gia, vẫn vô phương kết duyên với Trình Tiểu Thanh.

Nàng chán nản, tịnh không lẫn tránh vào cửa Không, trái lại lại lạc vào chốn gió táp mưa sa của hồng trần, cầu mong giải thoát.

Người đau xót là Trình Tiểu Thanh, lại khơi khơi vô phương khuyên ngăn, bởi vì chương ngại lớn nhất của hôn nhân của bọn họ là mẫu thân của hắn, cũng là em gái ruột của Quan Nhị Quan Ngọc Môn, Quan gia Tam cô nãi nãi danh chấn tây thù.

Cho nên hắn chỉ còn nước ôm cơn giận dữ mà đổ hết trên mình khách nhân của Hồng Hồng, cho nên Tế Nam mới xảy ra mấy vụ hung sát liên tiếp.

Người chết trong mấy vụ hung án đều là danh nhân, hơn nữa đều là người có tiền, cho nên rất mau chóng biến thành cực kỳ oanh động.

Cho nên Hình bộ đặc biệt phái Lăng Ngọc Phong mà thiên hạ giang hồ đều công nhận là đệ nhất cao thủ trong Lục Phiến Môn đến Tế Nam tiếp quản vụ án đó.

Cho nên Lăng Ngọc Phong giăng lưới bủa câu điều tra ra chân tướng đã kể ở trên, tự mình dịch phục vi hành, theo đường dây Niếp Tiểu Trùng, cũng làm khách của Hồng Hồng.

Đêm đó, quan Chính đường của Tế Nam phủ Phan Kỳ Thành Phan đại nhân đang bàn bạc tin tức với Niếp Tiểu Trùng, trong căn cứ trạch nơi Hồng Hồng tạm cư bỗng có khói tím bốc lên.

Lúc đó Phan đại nhân xuất thân lưỡng bàng tiến sĩ không ngờ đã thi triển khinh công khiếp người phóng đến nơi khói tím bay lên, Lăng Ngọc Phong và Niếp Tiểu Trùng cũng lập tức theo đến.

Cũng vào lúc đó, bọn họ lại nghe tiếng Hồng Hồng hét thảm, lúc quay về đến khuê phòng của nàng, Hồng Hồng cô nương tuyệt sắc đã hoa tàn ngọc nát, bị người ta đâm chết trên giường.

Huyết khí sát nhân còn cầm trong tay, ngang nhiên đứng ở đầu giường, không ngờ chính là Trình Tiểu Thanh.

Kỳ quái là lúc đó a đầu Viên Viên thân cận nhất bên mình Hồng Hồng không ngờ không biết ở đâu.

- “Đó có phải là yêu quá hóa thù?” - Hồ Kim Tụ buồn bã thốt - “Có người nói giữa ái và hận không khác gì là lưỡi dao vậy, biên duyên phân biệt khó lòng nắm giữ được”.

Nàng bỗng lại cười cười, nhìn Bốc Ứng cười ngất :

- Cho nên chàng tốt hơn hết là cẩn thận một chút, có một ngày không chừng tôi cũng sẽ giết chàng.

- Nhưng hung thủ sát nhân tịnh không phải là Trình Tiểu Thanh.

- “Không phải?” - Hồ Kim Tụ hỏi - “Nhân chứng vật chứng còn đó, chàng còn nói là không phải?”

- Cho dù có người tận mắt chứng kiến, ta cũng nói hung thủ tuyệt không phải là hắn.

- “Sao vậy?” - Hồ Kim Tụ hỏi - “Có phải là vì chàng một mực nghĩ vụ án này dư một người, lại thiếu một người?”

- Phải.

- Vị Phan đại nhân kia vốn là tri phủ của Tế Nam phủ, vốn đến đó để lo vụ án, sao chàng lại nói là ông ta dư ra?

- “Bởi vì ông ta vốn là một người, sau đó lại biến thành hai, một vị quan tứ phẩm xuất thân tiến sĩ, một võ lâm cao thủ thân mang tuyệt kỹ” - Bốc Ứng trầm tư - “Lại không biết ông ta đến thật ra là người nào? Là một vị quan phụ mẫu thông đạt kinh thư? Hay là một khách giang hồ giết người trong một hơi thở?”

Hồ Kim Tụ cũng trầm tư, qua một hồi rất lâu mới nói :

- Không cần biết ông ta có dư thừa hay không, cô gái Viên Viên kia quả thật không nên bắt chột thiếu đi.

Nàng hỏi Bốc Ứng :

- Chàng nghĩ lúc hung thủ đang hành hung đã bị ả ngăn cản cho nên giết ả diệt khẩu?

- Lời giải thích đó rất hợp lý, cho nên vấn đề còn lại chỉ có một.

- Vấn đề gì?

- Cho dù ả có bị giết để diệt khẩu, vậy thi thể ả ở đâu?

- Tìm không ra thi thể ả?

- “Tìm không ra” - Bốc Ứng đáp - “Cơ hồ từng tắc đất trong khu viện đều đã bị lật nhào lên hết, vẫn không tìm ra”.

- Phan Kỳ Thành và Lăng Ngọc Phong đều ở quanh quần sau khi hung thủ hành hung, tuyệt không thể có đủ thời gian thông thả đào tẩu, đương nhiên càng không thể mang thi thể Viên Viên đi theo.

- Đúng.

- Cho nên lý luận Viên Viên đã bị giết chết không thể thành lập.

- Đúng.

- “Vậy ả lẽ nào đã tự bỏ chạy? Tiểu thư thân cận với ả như vậy bị đâm chết, ả tại sao phải bỏ trốn, hơn nữa chạy mất không thấy bóng dáng, không có tin tức?” - Hồ Kim Tụ hỏi - “Tiểu a đầu đó có bí mật gì sao?”

Nàng cũng biết những vấn đề đó chỉ có một người có thể trả lời — chính Viên Viên.

Nhưng Viên Viên đã “thiếu”, muốn hỏi cũng vô phương đi hỏi.

- “May là bọn ta còn có một người dư lại” - Hồ Kim Tụ thốt - “Phan Kỳ Thành luôn luôn là một quan viên có năng lực, đối với vụ án này, ông ta ít nhiều gì cũng nên biết chút ít bí mật mà người khác không biết”.

- “Nhưng bọn ta nên đi hỏi người nào?” - Bốc Ứng hỏi - “Đi hỏi Phan đại nhân? Hay là đi hỏi Phan đại hiệp?”

- Hai người vốn cùng là một người, đi hỏi người nào cũng như nhau thôi.

- “Không như nhau” - Bốc Ứng giải thích - “Muốn đi hỏi Phan đại nhân, bọn ta nên chỉnh tề áo mũ, gõ cửa gọi thiệp, xin ông ta cho tiếp kiến”.

- Bộ dạng như vậy không vui lắm.

- Vậy bọn ta nên mặc áo dạ hành, mang theo lợi khí phòng thân, chờ lúc canh ba canh tư, dò thám nha môn Tế Nam phủ, không cần biết làm sao cũng phải kéo vài lời ra khỏi miệng ông ta.

Mắt Hồ Kim Tụ phát sáng :

- Làm như vậy vui à.

Bốc Ứng lại thở dài :

- Vui thì vui, chỉ sợ bọn ta chưa cười được người ta, trái lại đã bị người ta cười.

Võ công của Phan Kỳ Thành vốn có vẻ cao thâm khó lường, thêm vào Lăng Ngọc Phong gần đây danh động giang hồ, còn có bao nhiêu cao thủ của Lục Phiến môn mai phục giăng bày trong nha môn, quả thật không dễ đối phó.

Hồ Kim Tụ lại cười ngất, xem chừng không để ý tới chút nào, lúc tiếng cười của nàng khoan khoái nhất, vang tai nhất, người của nàng cũng đã như một con yến tử bay ra cửa sổ xe.

Kinh công của nàng có lẽ còn chưa thể xưng danh một trong năm đại cao thủ trong thiên hạ, có lẽ cả mười hạng đầu cũng không với tới, nhưng cái đẹp của thân pháp của nàng lại quả thật nhẹ nhàng kỳ diệu, ưu nhã cao quý.

Cả khi nàng sử xuất toàn thân khí lực thi triển kinh công, tư thái của nàng vẫn thản nhiên mê hồn như đang dạo mắt giữa những luồng hoa tươi thắm.

Đặc biệt là lúc ông quần nàng lật phất để lộ bắp chân trắng muốt, đơn giản đẹp đến mức có thể làm cho tâm hồn người ta tan nát.

Bốc Ứng thở dài cười khổ, lẩm bẩm :

- Căn bệnh của tiểu cô nương mười sáu mười bảy, đến bây giờ nàng không ngờ vẫn không sửa đổi.

Thân hình Hồ Kim Tụ uốn một cái, người đã nhún trên nóc xe phóng đi, trên nóc xe còn vọng lại một tràng tiếng quát hô, và tiếng chường phong phá không.

Bốc Ứng lại chừng như hoàn toàn không nghe thấy gì, cho dù có nghe thấy, cũng như là không có quan hệ gì tới gã.

Gã đã nhắm nghiền mắt.

Đợi đến khi gã mở mắt ra, gã đã đối diện với một người dư thừa.

Tứ phẩm Chính Đường

Một người tướng mạo đường đường, hai mắt hữu thần, nụ cười tuy thân thiện, nhìn lại uy nghiêm nhiếp hồn, vận áo lam chất liệu cực tốt, trên mình cơ hồ hoàn toàn không có trang sức, chỉ có trên ngón tay cái của bàn tay trái mang một chiếc nhẫn hình dạng kỳ lạ màu đen mờ, nhìn cũng không biết là dùng gì đúc thành, không phải vàng, cũng không phải sắt.

Bốc Ứng phảng phất nhíu nhíu mày, giả như không nhìn thấy cái nhẫn đó, kỳ thật cứ chốc lát lại dùng khoeo mắt liếc nó.

Nhìn càng lâu, ánh mắt gã càng ngưng trọng, sau đó trông mắt tựa hồ co thắt lại, thậm chí cả lúc gã nhìn thấy thanh kim kiếm hiệu xưng vô địch của Liễu Kinh Hưu, trong mắt cũng không có thứ biểu tình đó.

Chiếc nhẫn đen ngăm đó lẽ nào cũng là lợi khí giết người?

Trung niên nhân vận lam bào chung quy nhện không được phải mở miệng trước, tham âm trầm lắng mà hữu lực, mang theo khẩu khí mệnh lệnh chém đĩnh chặt sắt :

- Bốc Ứng tiên sinh?

- “Phải” - Bốc Ứng hỏi ngược - “Phan đại nhân?”

- Không dám.

Bốc Ứng mỉm cười :

- Thân thủ của Phan đại nhân thật cao cường, người ta luôn nói ta mắt ưng tai thỏ mũi chó, nhưng lần này cả chính ta cũng không biết Phan đại nhân làm sao mà đến.

Phan Kỳ Thành dặng háng hai tiếng, chuyển đề tài nói chuyện :

- Bốc tiên sinh tưởng tất đã gặp Quan Nhị.

- Y đã trở về hang ổ vùng Tây bắc của y, đi thăm muội muội đáng thương đã góa bụa nhiều năm của y.

Góa bụa là thật, đáng thương lại vị tất, Quan tam cô nãi nãi nếu đáng thương, thiên hạ đã không còn người đáng thương.

- “Họ Lệnh Hồ năm xưa bằng vào thanh đao tung hoành thiên hạ cũng theo y đến Tây bắc?” - Phan Kỳ Thành hỏi - “Gã tại sao lại phải một mực theo dõi y?”

- “Thứ nhất, bởi vì gã cao hứng, thứ hai, bởi vì gã không có chuyện gì khác để làm, thứ ba, không chừng gã muốn đợi cơ hội giết Quan Nhị” - Bốc Ứng đáp - “Vô luận là ai muốn giết Quan Nhị đều không phải dễ, muốn đợi chờ một cơ hội như vậy, e rằng cũng rất khó khăn”.

Tiếng quyền cước phá không và tiếng thân hình chuyển động trên nóc xe bỗng xa dần, người trên nóc xe có thể cùng Hồ Kim Tự kịch chiến bao lâu, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là cao thủ khó thấy.

Phan Kỳ Thành chợt lại cải biến thoại đề, hỏi Bốc Ứng :

- Còn Viên Viên?

- Viên Viên?

- Bốc tiên sinh đã biết vụ án Trình Tiểu Thanh, tưởng tất cũng biết đầu đuôi cốt lõi của vụ án, đương nhiên càng không thể không biết Viên Viên.

- “Ta chỉ có một chuyện còn chưa rõ mấy” - Bốc Ứng hững hờ hỏi ngược - “Đây thật ra là nha môn của Tế Nam phủ? Hay là xe ngựa của ta?”

Công phu hàm dưỡng của Phan đại nhân quả thật quá cao, không ngờ mặt vẫn không đổi sắc.

- “Tại hạ chỉ bất quá tùy tiện hỏi thôi, Viên Viên nếu xuất hiện, đối với mọi người đều có chỗ lợi, nếu không...” - Phan đại nhân lại dặng hắng vài tiếng rồi mới nói tiếp - “Nếu không cái mạng của Trình công tử chỉ sợ giữ không được đến giờ xử quyết”.

- Tại sao giữ không được đến giờ xử quyết?

- “Hắn tuyệt thực đã nhiều ngày rồi, không những không ăn không uống, mà còn kiên quyết không chịu gặp ai hết, bọn ta cũng không dám miễn cưỡng” - Phan Kỳ Thành đáp - “Trọng phạm của triều đình nếu chết đói trong ngục, ai cũng không thoát khỏi trách nhiệm”.

Bốc Ứng trầm ngâm nói lớn :

- Ta đi gặp hắn.

- Người không gặp hắn được đâu, vô luận là ai cũng không gặp hắn được, cả Bốc tiên sinh e rằng cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt của Bốc Ứng bỗng lại phát sáng, trừng trừng nhìn Phan Kỳ Thành :

- Ông có dám cá với ta không?

- Cá làm sao? Cá cái gì?

- Cá cái ngù lùa đen tứ phẩm trên đầu ông.

- Còn nếu người thua?

- Ta thua, thua cái đầu của ta.

- Thời hạn bao lâu?

- “Một ngày một đêm” - Bốc Ứng đáp - “Sau ngày mai, ta nếu còn chưa gặp được Trình Tiểu Thanh, coi như là ta đã thua”.

Phan Kỳ Thành chăm chăm nhìn gã rất lâu, không ngờ cười cười :

- Bốc tiên sinh hiển nhiên là con bạc, ta biết Bốc tiên sinh sẽ cá với ta.

Ông ta không ngờ quả thật đã biết, bởi vì xe ngựa đã dừng lại, không ngờ đã dừng tại bức tường sau quan nha Tế Nam phủ, bên trong là một tòa viện, là nơi cầm tù yếu phạm của Tế Nam phủ Chính Đường Phan đại nhân.

Cao thủ như mây

Bên ngoài bức tường cao là một con hẻm dài, cách chỗ xe ngựa dừng lại khoảng hai ba trượng có một trà quán.

Lúc đó trời mới sáng, chính là giờ uống trà buổi sáng buôn bán được nhất, chó sủa, chim hót, người ngợm hỗn tạp đông đúc, đủ thức đủ dạng bán hàng rong đều tụ tập trong trà quán, một bình trà nóng, vài cái bánh bao là có thể qua hết buổi sáng.

Đứng xa xa mà nhìn, trà quán đó không có gì khác biệt với tất cả mọi trà quán trên thế gian, nhưng Bốc Ứng vừa tiến vào đã phát hiện tình huống khác biệt, trong số khách nhân trong trà quán bình thường đó, ít nhất có mười võ lâm cao thủ.

Võ lâm cao thủ cũng cần ăn cơm uống trà nghỉ ngơi dọc đường, đó cũng không có gì là kỳ quái, những người đó ánh mắt thần quang sung túc, thái dương huyệt hai bên gồ lên, da dễ trơn lìu bóng loáng, huyết mạch dưới lớp da ẩn ẩn lưu động không ngừng như dòng suối, rõ ràng đều là cao thủ trong cao thủ.

Loại cao thủ đó bình thời cả một người cũng rất khó gặp, không có chuyện gì càng không thể tụ tập.

Nếu quả tụ lại, địa phương đó nhất định đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa, oanh động giang hồ, cho dù chưa xảy ra, cũng nhất định sẽ xảy ra, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bốc Ứng tìm một chỗ ngồi, kêu nước trà và điểm tâm, còn mua một bản hí kịch mới viết, chính là vở kịch sẽ diễn xuất chiều nay.

Bề ngoài gã như đang xem kịch bản, kỳ thật lại đang dùng khóe mắt liếc những cao thủ kia, chú ý nhân thân, cử động, tư thế cầm chén, tư thế ngồi, chú ý vận động chân tay, chú ý đến từng khớp xương trên ngón tay của bọn họ.

Gã đương nhiên biết gã không qua mặt được bọn họ, gã cũng không muốn qua mặt bọn họ, phải làm ra bộ dạng như vậy chỉ bất quá là vì muốn giữ chút mặt mũi cho mọi người.

Gã rất mau chóng phát hiện đặc trưng của tất cả các nhất đẳng cao thủ hoàn toàn có thể tìm ra trên mình bọn họ.

Dạng cao thủ đó vốn không có ai có thể sai khiến, bởi vì mỗi một người đều độc hành độc vãng, mỗi một người đều có lực lượng đi chỉ huy người khác.

Cho nên bọn họ đến đây đáng lẽ không thể là vì bọn họ tiếp nhận được mệnh lệnh của người khác.

Bốc Ứng nghĩ đi nghĩ lại, cũng nghĩ không ra trong võ lâm thiên hạ có ai có thể chỉ huy ra lệnh cho bọn họ.

Quan trọng nhất là dạng cao thủ đó, Bốc Ứng vốn rất mau chóng có thể nhận ra lai lịch thân phận của bọn họ. Trong số mười người, tối thiểu cũng nên nhận ra năm sáu người.

Nhưng hiện tại Bốc Ứng lại cả một người cũng không nhận ra.

Những cao thủ đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đều đã trải qua quá trình dịch dung tinh mật, người dịch dung cho bọn họ, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, không những tinh thông dịch dung thuật, mà còn tinh thông thủ thuật mổ xẻ.

Theo Bốc Ứng biết, chuyên gia dịch dung kiểu đó, trong giang hồ đương thời cũng không có nhiều, nói nghiêm khắc, tối đa chỉ có hai người.

Hai người đó tuy cũng đều là người độc hành đặc dị mất để ở đỉnh đầu, bình thời là người tuyệt ít khi gần gũi với người khác, vô luận là ai muốn bọn họ xuất thủ lao động cũng tuyệt không phải là chuyện dễ. Những người kia lại có phép thần thông gì có thể mời được bọn họ?

Bốc Ứng thở dài, chỉ cảm thấy chuyện này từ sau khi có gã tham dự vào đã biến thành càng lúc càng phức tạp.

Trong những cao thủ đó, người làm cho Bốc Ứng cảm thấy hứng thú nhất là một tiểu lão đầu mặt vàng khè, thân người phẳng phất khăng khiu khô quéo.

Tuổi tác của y nhất định đã rất già rồi, răng vàng khè, rụng hết chỉ còn dư lại vào cái, song thủ trảo giống như vuốt chim vậy, móng tay ngón út của bàn tay phải giữ rất dài, còn uốn cong lại vòng vòng.

Người giữ được móng tay thành như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản, ít ra phải cần hai chục năm công phu.

Kỳ quái là một tiểu lão đầu như vậy, nhân thần lại rất tinh triệt, giống như dòng suối dưới dương quang ngày xuân vậy, khiến cho người ta khi nhìn thấy, trong lòng không khỏi có niềm hoan du khôn tả.

Nhân thần của tiểu lão đầu đó xem ra đơn giản giống như một tiểu cô nương vậy.

Nếu quả y tồn tâm muốn cải dạng mình thành một người khác, y vốn có thể dùng một miếng thủy tinh mỏng cực kỳ danh quý khảm trong mắt, làm cho quang thái trở thành già nua.

Nhưng y khơi khơi không làm như vậy, chùng như cố ý muốn lưu lại một chỗ hỏng, để người ta tra ra thân phận thật sự của y.

Điều đó khiến cho Bốc Ứng cảm thấy càng hứng thú.

Lẽ nào tiểu lão đầu kia thật sự là một tiểu cô nương? Lẽ nào y là Viên Viên đã đột nhiên “thiếu” đi?

Một tên tiểu nhị trẻ tuổi gầy ốm bụng một bình nước sôi châm trà lớn lắc lư đi qua, đang khi bước đến bên cạnh tiểu lão đầu kia, bất chợt vấp chân, không những thân mình nhất định phải té nhào nặng nề, cả bình nước trong tay cũng phải đổ lên mình tiểu lão đầu.

Chiếu theo tình huống trong trà quán mà xem, vô luận là ai cũng đều không giúp đỡ được.

Chuyện quan trọng nhất là đám cao thủ mà Bốc Ứng nhận ra đều hoàn toàn ngồi yên bất động, xem chừng quyết tâm muốn xem trường nhiệt náo đó, lại xem chừng đã tính toán tiểu lão đầu kia có cách ứng phó với cục diện, căn bản không cần đến người khác xuất thủ.

Bọn họ bất động, Bốc Ứng đương nhiên cũng bất động. Tiểu lão đầu kia lại không thể bất động.

Một bình nước sôi đổ trên mình, vô luận là ai cũng chịu không nổi.

Nhưng y chỉ cảm vừa động, là sẽ tiết lộ thân phận, giúp người ta nhìn ra lai lịch võ công của y, cũng giúp người ta thấy được y là cao thủ.

Trong lòng Bốc Ứng đang bàn tính giùm cho y, lại đã thấy cước bộ của tên tiểu nhị kia đã đứng yên lại, nước không những không đổ lên mình tiểu lão đầu, căn bản cả một giọt cũng không tràn ra.

Nguyên lai trong nháy mắt hồi nãy, tiểu lão đầu chợt thò tay ra, phất nhẹ vào cánh chõ của cánh tay cầm bình nước sôi của tên tiểu nhị một cái, tên tiểu nhị lập tức cảm thấy có một luồng lực lượng rất bình hòa vọt vào mình, lan khắp toàn thân, chùng như có mười bảy mười tám bàn tay cùng một lượt nâng đỡ khớp xương trên toàn thân của gã vậy.

Cái đỡ đó nhìn nhẹ nhàng lơ lửng, người khác thậm chí không chú ý gì mấy, nhưng trong mắt Bốc Ứng lại không khác gì đã nhìn thấy một chuyện khiến cho gã thất kinh phi thường, cả tròng mắt cũng co thắt lại.

Cũng ngay lúc đó, gã nghe thấy sau lưng có người dùng thanh âm nhỏ xíu nói với gã :

- Mời theo ta.

Thanh âm của người đó rất kỳ quái, khàn khàn, lại như mũi kim đâm nhói màng nhĩ, hơn nữa nghe lại không phân biệt được thật ra là thanh âm của nam nhân hay là thanh âm của nữ nhân?

Sau khi tiến nhập trà quán, Bốc Ứng đã phát hiện có nhiều người không phân biệt được là nam hay nữ.

Nhưng có thể xác định thanh âm đó tịnh không có ác ý gì, nếu người đó có ác ý, căn bản không cần phải mở miệng, có thể lên đột tập sau lưng Bốc Ứng, hà tất phải nói gì?

Nhưng lúc Bốc Ứng quay đầu lại, lại đã giật mình, phảng phất lại đã nhìn thấy một chuyện kinh người gì đó.

Kỳ thật gã nhìn thấy chỉ bất quá là một người, một người, một gương mặt, một đôi mắt.

Một đôi mắt khiến Bốc Ứng giật mình kinh hãi.

Tuyệt thể thần công

Thân người của người đó vừa vừa, niên kỷ hơn bốn chục, nhìn gầy ốm hơn người bình thường một chút, vận dạ y, khuôn mặt rất bình phàm, râu ria không nhiều, hơn nữa không cắt xén chỉnh tề, tình huống giống như một trung niên nhân chán chường vậy.

Quan trọng nhất là đôi mắt của hắn rất bình phàm, ngoại trừ Bốc Ứng ra, đại khái tuyệt không thể có người nào khác cảm thấy hắn có chỗ nào đặc biệt, đương nhiên càng không thể bị hắn làm giật mình.

Sao Bốc Ứng lại thất kinh?

Gã không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo người đó ra ngoài.

Bên ngoài có một cái vườn không lớn không nhỏ, chất than củi, đối diện là một căn nhà trệt, khói bốc lên từ ống khói không ngừng, đám tiểu nhị không ngừng vào ra, xem ra là nhà bếp.

Sau khi đi xuyên qua khu vườn đó, chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Trung niên nhân gầy ốm thân người cao vừa phải khi đi đến giữ vườn hình như đã có biến đổi, không những người cao hơn hai tấc, vai cũng rộng thêm một tấc, chỉ có đôi tay lộ ra bên ngoài ống tay áo vẫn thon dài linh xảo.

Đi tới chút nữa, thân hình của hắn phảng phất lại biến thành cao to khô vĩ hơn, bộ dạng lúc trước của hắn không còn nữa, từ đằng sau nhìn tới, chừng như đã biến thành một người khác.

Bốc Ứng xem chừng đã sớm biến sẽ có rất nhiều biến hóa phát sinh trên mình người đó, hơn nữa vô luận biến hóa kinh hồn tới đâu, chỉ cần phát sinh trên mình người đó đều biến thành chuyện rất bình thường.

Đi tới nữa, thân hình người đó chợt bay lên, một cái nhún là đã bay lên nóc nhà đối diện, giống như người bình thường leo lên thang lầu vậy, bộ dạng không vất vả chút nào.

Sau khi lên đến nóc nhà, thân người của hắn chừng như lại cao to thêm, mỗi một cái nhún ít ra cũng hai ba trượng.

Khinh công như vậy trong giang hồ quả thật có người đã từng kể tới, nhưng người có thể tận mắt chứng kiến đại khái không có mấy ai.

Bốc Ứng lên theo hắn.

Trường bào của Bốc Ứng triển khai, phất xòe như cánh ưng bay bổng giữa không trung, có lần thậm chí đã từng bay qua Đại Hạp cốc trên Thương Long lĩnh ở Hoa Sơn.

Đó là tuyệt kỹ của gã, cũng là thứ khinh công khó thấy được trong giang hồ, lúc “Trí giả” Khúc Kim Phát bình luận mười thứ khinh công hàng đầu đương kim, từng đặt danh Bốc Ứng vào hàng thứ tư.

Nhưng hiện tại Bốc Ứng lại hiển nhiên phải hao tổn một phần lực khí rất lớn mới có thể theo kịp người đó.

Người đó cũng không quay đầu lại, chỉ điềm điềm thốt :

- Gần đây chuyện tạp nhạp của ngươi quá nhiều, hơn nữa đánh cá quá nhiều, uống quá nhiều, xem chừng nên theo ta đi về ăn chay vài ngày.

Bốc Ứng cười :

- Ngươi ăn chay, ta ăn thịt, ngươi hưởng phúc, ta lo chuyện tạp nhạp, hai người bọn ta cứ bảo trì phong cách cũ vậy tốt hơn.

Ý tứ của phong cách cũ là hai người nguyên lai đã biết nhau từ lâu, không những biết mà còn rất quen, quan hệ cũng rất thân mật.

Người đó là ai? Lẽ nào cũng là một trong ba vị lão bản của Đồ Cục?

Bọn họ dừng lại trên một tòa giả sơn trong một hoa viên, hoa viên rất tinh nhã, hoa thạch lựu, hoa cúc, khóm trúc, hoa quế, đủ thức đủ dạng hoa nở vào mùa thu mát mẻ, thơm lừng trời đất.

Đối diện hòn giả sơn là mấy mái hiên thanh nhã rất có phong vị, phía trước treo bức liễn đối :

Thường nhân tử tú tiên danh mã Văn khách tình đa ngộ mỹ nhân.

Tạm dịch :

Người phàm tục say rượu quất ngựa quý Khách chậm chân đa tình lụy người đẹp.

Câu cú rất thanh nhã, lại ẩn ước khêu gợi một hào khí khó tả.

Trên bàn có rượu, rượu tinh chất, có đồ ăn, đồ ăn tinh trí, phần lượng lại rất ít, so với trung niên nhân đã biến thành cao to uy mãnh thập phần đó có vẻ cực kỳ không tương xứng.

Mặt của hắn cũng đã có biến, vốn là một gương mặt rất tầm thường, hiện tại lại đã biến thành ôm áp sát khí đen sì, giống như vàng mây đen mờ mịt sấm chớp âm ám mù trời che đậy đến mức không một tia sáng nào có thể xuyên thấu.

Bốc Ứng nhìn quanh, nhìn người đó, nhìn rượu và đồ ăn trên bàn, phảng phất thở dài nhè nhẹ :

- Gần đây người xem chừng ăn còn ít hơn nữa.

- “Từ sau khi Tiết Hồng Anh chết bệnh, ta quả thật ăn càng ít hơn” - Người áo xám đó nói - “Không tưởng được thứ bệnh gan này không ngờ lại không có thuốc chữa”.

- “Vậy người nên tĩnh dưỡng trong núi mới đúng, lần này người đến thật khiến cho ta giật mình” - Bốc Ứng thốt - “Có thể khiến cho người thân hành xuất sơn, chuyện này xem ra đại khái còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của ta”.

- “Đại khái không chỉ có điểm đó” - Người áo xám nói - “Đại khái tối thiểu cũng có sáu bảy điểm”.

Hắn chợt hỏi Bốc Ứng :

- Người có nhìn ra tiểu lão đầu hồi nãy xem bị nước đổ lên mình là ai không?

Bốc Ứng gật đầu, y đương nhiên không thể bị phỏng chết, chết như vậy thật là tức cười.

Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y, Đoạt Mệnh Đại Hồng Bào.

Người trong giang hồ có thể đủ để xưng danh chung với Đại Lý Hồng Bào thật có quá ít, hà huống danh của y còn xếp trên Đại Lý Hồng Bào, tài nghệ vị Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y đó vì vậy mà không thể coi như thường được.

Nhưng y thật ra có tài nghệ gì? Người biết lại không có mấy ai, bởi vì tài nghệ của y thật có quá nhiều, các thức các dạng võ công của các môn các phái trong giang hồ, y đại khái đều có thể sử xuất, đặc biệt là công phu ám khí và tiểu xảo, Khúc Kim Phát liệt y vào hàng thiên hạ đệ nhất.

Dịch dung thuật của y đương nhiên cũng là đệ nhất lưu, dung mạo của đám cao thủ trong trà quán, không còn nghi ngờ gì nữa, đều đã từng được cải tạo bằng diệu thủ của y.

Cho nên câu hỏi Bốc Ứng muốn hỏi là :

- Y và những người kia lẽ nào là một phía?

- Phải.

Những người đó luôn luôn độc lai độc vãng mắt luôn luôn để trên đỉnh đầu, làm sao có thể hợp thành một phía?

- Bởi vì một tổ chức rất đặc biệt.

- Bọn họ đều là người trong tổ chức đó?

- Toàn bộ.

- “Tổ chức đó có thể gom hết những cao thủ đó, cả Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y cũng nằm trong số, sự to lớn của tổ chức đó, sự hùng hậu về lực lượng đại khái đã rất kinh người rồi” - Bốc Ứng thở dài - “Xem ra chuyện tạp nhạp gần đây của ta quả thật quá nhiều, không ngờ tới một tổ chức như vậy mà cũng chưa từng nghe nói đến”.

Gã lại hỏi :

- Những người đó đã đến đây hiển nhiên là vì tổ chức đó đã chuẩn bị nhúng tay vào vụ án này, bọn họ tại sao phải lo tới chuyện này?

Người áo xám không mở miệng, câu hỏi đó Bốc Ứng tự trả lời, câu hỏi đó chỉ có một đáp án.

- Bọn họ nhúng tay vào chuyện này chỉ vì hung thủ cũng là người trong tổ chức đó.

Bốc Ứng nhíu mày :

- Có cao thủ như Tiểu Thanh Y tham dự chuyện này, bọn ta muốn động đến hung thủ kia, e rằng khó lắm.

Người áo xám điềm đạm cười cười.

- “Người nghĩ ngợi chỉ sợ còn xa xôi hơn ta” - Hắc nói - “Hiện tại bọn ta cả hung thủ cũng còn chưa tìm ra, làm sao mà đi động đến hung thủ?”

- Người cũng nghĩ hung thủ không phải là Trình Tiểu Thanh?

Người áo xám muốn nói lại nhin, trên mặt chợt tỏ lộ sắc mặt mệt mỏi khôn tả, sắc mặt tối đen thương cảm, chợt phẩy phẩy tay :

- Ta mệt rồi, người đi đi.

- Đi đâu?

- Đi tìm Trình Tiểu Thanh.

Quả thật là nên trước tiên đi tìm Trình Tiểu Thanh, có rất nhiều nghi vấn nhất định phải trước tiên tìm đến hắc mới có thể giải quyết được.

- “Nhưng hiện tại đi tìm hắc có phải quá sớm không?” - Bốc Ứng hỏi - “Có phải nên đợi đến trời tối?”

- “Đến trời tối nơi đó cảnh vệ trái lại càng sâm nghiêm, hiện tại chính là lúc xuất kỳ bất ý” - Người áo xám đáp - “Hà huống trong lao phòng cách chỗ hắc bị giam cầm một bức vách là một tên đạo đạo đã thoái ẩn rất giàu có, cho nên đã đút lớn người trên kẻ dưới giám ngục chút ít, mỗi ngày ba bữa đều có người mang rượu thịt vào, chỉ cần nghĩ ra cách hoá thân người đưa cơm, muốn gặp Trình Tiểu Thanh tịnh không khó”.

Bốc Ứng thở dài :

- Bệnh của người nhất định phải tĩnh dưỡng trị thương, chuyện lao tâm lại quá nhiều, lần này người có thể không xuất thủ thì không nên xuất thủ là hay nhất.

Người áo xám cười ngạo nghễ :

- Muốn ta xuất thủ e rằng vẫn không dễ đâu gì, đương kim thiên hạ tìm không ra bao người xứng đáng để ta xuất thủ.

Xuất thủ lôi đình

Chiều theo kế hoạch của người áo xám, Bốc Ứng tuy rất dễ dàng tìm thấy Trình Tiểu Thanh, tiếc nuối duy nhất là lao phòng của Trình Tiểu Thanh và lao phòng của tên đại đạo kia lại tương thông, tên đại đạo kia võ công tuy không cao, xuất thủ lại rất chuẩn, hơn hai chục năm sinh nhai bằng nghề lục lâm, tích tụ tiền tài ỨC VẠN, sau khi thoái ẩn thu mình tránh né, người trong giang hồ đều nghĩ gã đã biến mất, không tưởng được Phan Kỳ Thành vừa đến Tể Nam đã nắm được đuôi hồ ly của gã, còn chưa đến nửa tháng đã nhốt gã vào lao.

Gã không ngờ lại nhận ra Bốc Ứng. Tuy nhìn kỹ một hồi lâu mới nhận ra Bốc Ứng, vừa nhận ra đã sợ hãi đến mềm nhũn hai chân, Bốc Ứng có hỏi gì gã cũng đáp hết.

Nghe gã nói Trình Tiểu Thanh từ lúc vào lao phòng, không nói đến một câu, hơn nữa cơm nước cũng không ăn uống, cho nên thần tình hiện tại rất héo úa.

Chiếu theo tình huống này, quả thật không có ai có thể cứu được hắn.

Một người tự mình đã muốn chết, còn có ai có thể cứu được hắn?

Nhưng Bốc Ứng tịnh không đi, không ngờ còn còn kéo ghế của ngục tốt tới, ngồi ngay cửa lao phòng, còn sai ngục tốt mang một bình trà nồng đến.

Bốc Ứng thư thư thả thả ngồi đó uống trà, xem ra giống như đang đợi ai đó. Tên đại đao liều mạng muốn kết bè với gã, Trình Tiểu Thanh lại một mực co rúc trong góc, cả quay đầu lại cũng không.

Qua nửa canh giờ, Bốc Ứng chợt thốt :

- Người chung quy đã đến, ta biết người nhất định sẽ đến.

Người đến là Phan Kỳ Thành, trên người còn vận y phục tứ phẩm, đỉnh ngù ô sa lại đã cầm trong tay.

- Cuộc cá này người đã thắng, đỉnh ngù ô sa này thuộc về người.

- Người đánh cá gọn gàng quá.

- “Ô sa ta tuy đã thua, may là còn có thứ khác ta chưa thua” - Phan Kỳ Thành thốt - “Cái mạng của ta còn chưa thua”.

- “Mỗi một người đều có một cái mạng, người giữ lại cái mạng để làm gì?” - Bốc Ứng cố ý hỏi - “Lẽ nào người muốn liều mạng?”

Kỳ thật cao thủ như ông ta rất ít khi làm chuyện như vậy.

Phan Kỳ Thành lại đã làm.

Ông ta, không còn nghi ngờ gì nữa, có thể coi là cao thủ, hơn nữa còn là nhất lưu cao thủ, nhưng ông ta vừa xuất thủ là đã tung sát chiêu liều mạng, thi triển trong lao phòng chật hẹp này càng hiển lộ kỳ hung hiểm tuyệt.

Bốc Ứng ồng tay áo triển động như cánh ưng, giống như một miếng hải tảo hoạt hành giữa dòng vậy, có thể từ bất cứ góc độ nào xoay queo, chuyển biến thành bất kỳ phương độ nào, từ những góc độ tuyệt không thể tưởng tượng được mà xuất thủ.

Thân pháp kỳ quỷ đó thi triển ở chỗ chật hẹp, trái lại càng toát ra uy lực.

Trình Tiểu Thanh vẫn quay đầu vào tường, tên đại đao kia lại nhìn đến ngây ngẩn.

Trong bốn năm chiêu, Bốc Ứng đã bức Phan Kỳ Thành vô phương đánh trả, chỉ có bại chứ không có thắng, kỳ quái là Bốc Ứng luôn luôn không thi xuất sát thủ, mà đang hữu ý hay vô ý dồn Phan Kỳ Thành vào đường lui, chừng như có ý muốn tha cho Phan Kỳ Thành một sinh lộ.

Lúc đó, căn lao phòng cách chỗ Trình Tiểu Thanh một bức vách chợt mở rộng cửa, tên đại đao về hưu này giờ há miệng ngơ ngẩn nhìn đột nhiên bay ra như một con báo, xuất Báo Trảo công còn lợi hại hơn cả Ứng Trảo công bấu vào huyết quản nơi ót trái của Bốc Ứng.

Ngục tốt hồi nãy bưng trà đến cho Bốc Ứng cũng đã xuất thủ.

Công phu hắn dùng cực kỳ âm nhu, hòa lẫn Kim Ty miên chưởng và Đoạn Trường Thủ, còn mang theo một loại âm kinh chí nhu chí hàn của Ma giáo Hàn Âm thần chưởng, rất có thể là dư đảng còn lại của Đông phương Ma giáo năm xưa.

Người thứ ba từ ngoài cửa xông vào Đại Lực Kim Cương chưởng đại khai đại hợp, chí cương chí mãnh, bổ sung cho Hàn Âm chưởng lực, chưởng phong mãnh liệt chặn đứng đường lui.

Ba người đó không những võ công rất cao, xuất thủ càng vượt ngoài ý liệu của người ta, Bốc Ứng vừa lướt nhìn là đã biết đều là những người từng xuất hiện trong trà quán, hơn nữa ít ra đã nhìn ra lai lịch võ công của hai người.

Bọn họ đã đến, Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y có phải cũng sẽ xuất hiện?

Điểm đó mới là điểm Bốc Ứng lo lắng nhất, bất hạnh là chuyện gã lo lắng rất mau chóng phát sinh.

Trên cái ghế gã ngồi hồi nãy đột nhiên có thêm một người.

Một tiểu lão đầu nhìn rất bình thường.

Tiểu lão đầu xuất hiện, Bốc Ứng thất kinh, Phan Kỳ Thành thừa cơ phóng ra ngoài cửa, người biết thân phận thật sự của tiểu lão đầu đó một khi nhìn thấy y xuất hiện đều khó tránh khỏi thất kinh.

Bốc Ứng vô phương cản trở Phan Kỳ Thành, cũng vô phương đuổi theo, bởi vì tất cả mọi đường ra đều đã hoàn toàn bị phong bế.

Tiểu lão đầu lấy ra một bao thuốc, móc thuốc nhét vào ống điếu, dùng thanh âm sắc bén quát dị hỏi Bốc Ứng :

- Bốc đại lão bản, không biết người có nghĩ đến một chuyện không?
- Chuyện gì?
- “Mọi người đều nói một khi là chỗ có ta xuất hiện, vô luận bất cứ vật gì cũng đều có thể có độc” - Tiểu lão đầu hỏi - “Người có tin không?”
- Ta tin.
- Vậy chén trà người uống hồi nãy thì sao? Có phải cũng có thể có độc không?
- Rất có thể.
- Người xem chừng đã uống cạn chén trà, lẽ nào người không sợ chút nào?
- Ta sợ.

Nhưng thái độ của Bốc Ứng vẫn rất nhàn nhã, cả một chút lo lắng sợ hãi cũng không có.

- “Bởi vì ta sợ, cho nên ta đặc biệt cẩn thận” - Bốc Ứng thản nhiên nói - “Bởi vì ta đặc biệt cẩn thận, cho nên ta hồi nãy căn bản không có uống chén trà đó”.

Tiểu lão đầu chăm chăm nhìn gã cả nửa ngày, cười khằng khặc, châm lửa đốt thuốc trong ống điếu rít rít, một làn khói trắng lượn lờ mau chóng bao bọc lấy y.

Trong sương khói mờ mịt, chỉ nghe y dùng một thứ thanh âm như tiếng kim loại cọ sát :

- Người có biết ta có một thứ mê hương rất độc gọi là Thập Lý Tiêu Hồn Thanh Y Tán không?
- Ta có nghe nói qua.
- Người có sợ trong khói thuốc này có thứ Thanh Y Tán đó không?
- Ta sợ.
- Chỉ tiếc người tuy sợ lại không xông ra ngoài, cho dù có nín thở cũng không được bao lâu.
- Ta đang lo điểm đó.
- Người tính cách nào đây?
- “Đến bây giờ ta còn chưa nghĩ ra biện pháp nào” - Bốc Ứng thở dài - “Đợi đến khi có biện pháp, ta có lẽ đã bị người hạ độc chết”.

Tiểu lão đầu cười khằng khặc :

- Có thể bị ta hạ độc chết không phải là chuyện khốn nạn gì, nếu người nín thở, có lẽ còn có thể cầm cự một thời gian, hiện tại người lại không ngừng mở miệng nói chuyện, chỉ sợ...

Lời nói của y còn chưa dứt, Bốc Ứng đã lắc lư ngã gục, sắc mặt hồng hào đã biến thành trắng nhợt.

Tiểu lão đầu vẫn còn nói :

- Chỉ bất quá người có thể yên tâm, ta không hạ độc chết người đâu, tối đa chỉ để cho người hôn mê một trận. Luyện chế thứ Thanh Y Tán này rất cực khổ, rất mắc, bắt ta dùng nhiều là ta chịu thua.

Bốc Ứng có nói cũng nói không ra hơi, lời nói của tiểu lão đầu đại khái gã cũng nghe không được.

Cũng không biết là ai đang cười lớn :

- Nguyên lai Bốc Ứng danh chấn giang hồ cũng không qua được.

Y cười rất đắc ý, nhưng lại rất mau chóng cười không nổi nữa, Bốc Ứng đang hôn mê ngã gục lại phóng người bay lên giữa tròng cười, dùng một thứ thân pháp như chim ưng xòe lượn trên không, như cá chép uốn quẫy trong nước, từ một góc độ làm cho người ta rất khó lòng tin được, từ một phương hướng không thể tưởng tượng được, bay phóng người đi, bay ra ngoài cội tùng.

Người cười không còn cười nữa, tiểu lão đầu lại đã cười khằng khặc :

- Bốc Ứng danh chấn thiên hạ vẫn có nghề thật sự.

Xử tử

Đối với Bốc Ứng mà nói, vô luận đào thoát từ chỗ nào cũng không phải là chuyện khốn khó.

Có rất nhiều người thậm chí nghĩ rằng trên thế giới này căn bản không có bất cứ một người nào có thể cản trở gã, gã thường dùng phương pháp đơn giản nhất, nhưng thường đều là hữu hiệu nhất.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Người có thể thoát khỏi tay của Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y thông thường là từ một người sống biến thành người chết, nhưng sau khi Bốc Ứng đào tẩu, toàn thân trên dưới cơ hồ hoàn toàn không bị tổn thương chút nào.

Gã búng mình từ trong lao phòng phóng ra cái sân bên ngoài, sau đó lập tức nhìn thấy một người mà gã tuyệt đối không tưởng được giờ phút này lại có thể nhìn thấy.

Gã đã nhìn thấy Phan Kỳ Thành.

Trong sân chất đầy than củi, lại có một cội ngô đồng, Phan Kỳ Thành đang đứng dưới cội ngô đồng chờ vơ đó, người hồi này còn dụng toàn lực liều mạng thoát thân, hiện tại thần thái không ngờ rất nhàn nhã, cả một chút ý tứ trốn chạy cũng không có.

Giờ này, chỗ này, ông ta đang đợi ai?

Bốc Ứng muốn qua hỏi cho rõ, không tưởng được có người còn nhanh hơn gã một bước. Một người trẻ tuổi cao ráo trắng trẻo, phục sức trang nhã, anh tuấn phi thường đã bước tới trước, đến trước mặt Phan Kỳ Thành.

Thân pháp của y nhanh phi thường, cử chỉ lại rất thông dong. Bốc Ứng vốn còn chưa nhìn thấy xung quanh có một người như vậy, trong nháy mắt người đó đã xuất hiện trước mặt Phan Kỳ Thành, mỉm cười chào hỏi Phan Kỳ Thành.

Phan Kỳ Thành cũng hướng về y chào hỏi, rồi còn nói chuyện, hai người trước đây hiển nhiên có quen biết, chỉ tiếc khoảng cách từ chỗ bọn họ đến chỗ Bốc Ứng rất xa, thanh âm nói chuyện lại rất trầm thấp, Bốc Ứng cũng không nghe được bọn họ đang nói gì, chỉ nhìn thấy bộ dạng của bọn họ đều rất khoái trá.

Qua nửa canh giờ, hai người đại khái đã nói mấy chục câu, cuộc đàm thoại đã chuẩn bị kết thúc.

Bốc Ứng rất muốn qua hỏi coi người trẻ tuổi kia là ai. Gã còn chưa đi hỏi là vì gã đã暗暗 ước đoán ra thân phận lai lịch của y.

Nhìn thấy y muốn đi, đột nhiên lại quay đầu lại, nói một câu với Phan Kỳ Thành.

Phan Kỳ Thành do dự, chùng như đang đắn đo nên trả lời làm sao, lúc đó người trẻ tuổi chợt rút ra một thanh đoản đao, lưỡi đao sáng ngời đâm phập vào tâm tạng của Phan Kỳ Thành.

Mặt Phan Kỳ Thành lập tức méo mó kinh ngạc, rất mau chóng biến thành kinh sợ khiếp đảm.

Người trẻ tuổi vẫn lẳng lặng đứng đó, lạnh lùng nhìn ông ta, không ngờ không có ý muốn bỏ đi.

Y lẽ nào không sợ Bốc Ứng rượt đuổi tra hỏi?

Lúc đó Phan Kỳ Thành toàn thân đã co cuộn, muốn la hét kêu cứu, nhưng bấp thịch nơi yết hầu đã rúc thắt hoàn toàn, thanh âm phát ra ập úng trong miệng, chỉ còn nước ngoẹo đầu dùng nhãn quang tội nghiệp cầu xin nhìn về phía Bốc Ứng.

Dưới tình huống đó, nếu Bốc Ứng còn không thêm để ý đến, Bốc Ứng chắc là người chết.

Kỳ quái là người trẻ tuổi vẫn không có ý muốn bỏ đi, trái lại rất khách khí chào hỏi :

- Bốc Ứng tiên sinh?

- Phải, ta là Bốc Ứng.

- Bốc tiên sinh nhìn thấy ta hồi nãy một đao lấy mạng người, không ngờ vẫn chùng như không có chuyện gì xảy ra, nhất định cảm thấy rất kỳ quái.

- Có hơi kỳ quái.

- Bốc tiên sinh có biết ta tại sao sau khi giết người vẫn có thể tiêu dao tự tại như vậy không?

- “Không biết” - Bốc Ứng đáp - “Không những không biết, cũng không đoán được”.

- Ta có thể thông dong giết người chỉ là vì thân phận của ta.

- Ồ?

- “Ta họ Lăng, tên Ngọc Phong, là bộ đầu của Hình bộ” - Lăng Ngọc Phong thốt - “Ta giết người hợp pháp”.

Người trẻ tuổi đó là là người được giang hồ công nhận là đệ nhất cao thủ trong Lục Phiến Môn, tổng bộ Hình bộ Lăng Ngọc Phong, Bốc Ứng không cảm thấy kỳ quái lắm, bởi vì đó vốn là chuyện nằm trong ý liệu của gã.

- “Nhưng bộ đầu của Hình bộ hình như cũng không thể tùy tiện sát nhân” - Bốc Ứng thốt - “Người trong công môn giết người phạm pháp cũng phải chịu tội”.

- “Đó cũng phải xem xem là giết người nào” - Lăng Ngọc Phong thốt - “Nếu là giết yếu phạm tập nã, không những vô tội, trái lại còn có công lao”.

- “Phan Kỳ Thành là quan tứ phẩm xuất thân lương bảng tiến sĩ, ông ta đã phạm tội gì?” - Bốc Ứng hỏi - “Cho dù có phạm tội cũng nên thẩm vấn cho minh bạch rồi mới gia hình chứ”.

Lăng Ngọc Phong cũng không trả lời, chỉ rút ra một tờ công văn bắt tội phạm hợp pháp phi thường :

Truy tập yếu phạm Phan Nhất Phi, bổn danh Phan Kỳ Thành, không cần thẩm vấn, xử tử tức thì.

Trên công văn không những có dấu ấn của các châu các đạo các phủ các huyện, còn có đại ấn của Hình bộ.

- Vậy đã đủ chưa?

- Đủ rồi.

- “Phan Kỳ Thành tuy là tiến sĩ lương bảng xuất thân, một mặt tài danh văn chương, một mặt lão lại độc hành tung hoành một dải Hoàng Hà thiện nghệ võ công lẫn thủy tính, đều là đệ nhất lưu” - Lăng Ngọc Phong thở dài - “Con người đó văn võ song toàn, thật có thể coi là kỳ tài hiếm có trong võ lâm”.

Bốc Ứng cũng thở dài :

- Chỉ tiếc ông ta nếu so sánh với một người khác lại vẫn còn thua xa.

- Người khác là người nào?

- “Là người” - Bốc Ứng hững hờ đáp - “Ông ta nếu quả cũng mạnh như người, làm sao có thể chết trong tay người được?”

Nói đến đó, đã không còn gì để nói nữa, có nói nữa cũng chỉ có hai chữ có thể nói :

“Tái kiến”.

Nhưng Lăng Ngọc Phong lại khơi khơi còn muốn hỏi một câu nữa :

- Chuyện ở đây xem chừng đã xong hết, Bốc tiên sinh còn muốn đi đâu?

- “Ta còn phải đi gặp một người” - Bốc Ứng đáp - “Một người vô danh”.

Lăng Ngọc Phong cười cười :

- Người vô danh hình như thông thường đều đáng sợ hơn so với người hữu danh.

- Còn phải xem xem.

- Xem?

- “Xem xem người vô danh đó là ai” - Bốc Ứng đáp - “Có những bậc vô danh thường thường chết giữa cổng rãnh kênh ngoài một cách mơ hồ”.

- “Đó cũng phải để xem xem” - Lăng Ngọc Phong thốt - “Xem xem bậc vô danh đó là ai”.

Y nói :

- Ta biết có một bậc vô danh đã từng trong khoảnh khắc chém chết dưới đao mười ba cao thủ danh chấn giang hồ.

Bốc Ứng đinh đinh nhìn y, chằm chằm hỏi :

- Bậc vô danh người nói đến có phải là người?

Lăng Ngọc Phong cười :

- Ta biết bậc vô danh đáng sợ nhất trong đương kim thiên hạ chỉ có hai người.

- Ồ?

- Nghe nói trong ba vị đại lão bản của Đồ Cục, có hai bậc vô danh đều có thể huy thủ sát nhân trong khoảnh khắc.

- Ồ?

Lăng Ngọc Phong lại cười cười :

- May là hai người đó đều không phải là người, người là người hữu danh, hữu danh phi thường.

Bốc Ứng cười lớn :

- Người nói đúng, xem ra đương án của Hình bộ quả thật hoàn chỉnh phi thường.

Chỉ tiếc có chuyện người còn chưa minh bạch.

- Chuyện gì?

Tiếng cười của Bốc Ứng đã ngưng hẳn, gần từng tiếng :

- Người hữu danh cũng có thể giết người như vậy.

Lăng Ngọc Phong không nói gì, Bốc Ứng cũng ngậm miệng, hai người ngưng thị nhìn nhau, trên mặt tịnh không lộ xuất sát cơ đáng sợ gì, nhưng khí trời mùa thu mát mẻ trong ngần lại phẳng phất âm u chìm đắm, cội ngô đồng bơ vơ lạc lõng bị gió thổi phàn phật vang tiếng xào xạc.

Có lẽ đó là sát khí, lợi khí sát nhân chém sát như chém bùn mới rút ra khỏi vỏ có thể có thứ hàn khí nhiếp hồn bức người, tuy nhìn không thấy, cũng sờ không được, nhưng lại có thể khiến cho nhân tâm run rẩy toàn thân bấn loạn, tứ chi không thể di chuyển nửa phân.

Cứ như vậy cũng không biết đã bao lâu, Lăng Ngọc Phong mới thở dài một hơi :

- Không thể ngay bây giờ, bây giờ không được. Cao thủ giao phong cũng phải chọn lúc.

Y nói :

- Không chiếm thiên thời, không được địa lợi, đều không thể xuất thủ, không có sát cơ cũng không thể xuất thủ.

Bốc Ứng đồng ý.

- Không thể xuất thủ mà xuất thủ, tất phải bại, không còn nghi ngờ gì nữa.

- May là sớm muộn gì cũng có một ngày.

- “Người trong giang hồ đều biết Bốc tiên sinh luôn luôn rất ít khi xuất thủ, hai chục năm nay, xuất thủ không tới ba lần” - Lăng Ngọc Phong thốt - “Nhưng ta luôn luôn có cách để cho người xuất thủ”.

Suy luận

Hiện tại đã chính ngọ, đã qua hơn một canh giờ nghỉ ngơi, sắc mặt của người áo xám vô danh đã đỡ hơn nhiều, hai bên trán âm ám đã tươi hơn.

Hắn đang ăn cơm. Đồ ăn của hắn đều đã trải qua quá trình tuyển lựa cẩn thận, không thể có quá nhiều dầu mỡ, cũng không thể chỉ toàn nước không có dầu, không thể quá bổ, cũng không thể không đủ dinh dưỡng, rau thịt không thể ăn quá nhiều, cũng không thể thiếu một chút, rượu càng không được đụng tới.

Bệnh gan thật là một thứ bệnh rất phiền hà, hắn rất ít khi xuất nhập giang hồ, bởi vì hàng ngày đều phải vật lộn với căn bệnh.

Đối với ẩm thực của hắn, Bốc Ứng hoàn toàn không cảm thấy hứng thú, gã thường hay cảm thấy kỳ quái một người làm sao có thể dựa vào những thứ đó để duy trì sinh mệnh.

Người áo xám vô danh giải thích cách ăn thú vị: “Nếu mình nghĩ thứ đó ăn ngon, thì thứ đó ăn ngon”.

Đó là nguyên tắc của hắn.

Bốc Ứng đã đến, hắn ngẩng đầu khỏi đĩa nấm đông cô xào một loại đậu tứ quý :

- Người đã gặp Trình Tiểu Thanh?

- “Đã gặp” - Bốc Ứng đáp - “Chỉ tiếc hắn hình như không thấy ta”.

- Còn Viên Viên? Có tin tức của ả không?

- “Hoàn toàn không có” - Bốc Ứng đáp - “Nhưng tôi đã gặp Phan Kỳ Thành và Lăng Ngọc Phong, còn có Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y không ngờ cũng đã xuất hiện, dịch dung thuật của y quả nhiên không hổ là đệ nhất hải nội, ta có nhìn cách nào cũng nhìn không ra chân diện mục của y”.

Những chuyện đó đều không làm cho người áo xám ngạc nhiên, nhưng hắn lại bất chợt hỏi một câu khiến cho người ta cảm thấy rất ngạc nhiên :

- Còn Phan Kỳ Thành? Phan Kỳ Thành có phải đã chết trong tay Lăng Ngọc Phong hay Tiểu Thanh Y?

Bốc Ứng là người rất khó lòng giật mình, lần này lại giật mình :

- Người làm sao biết Phan Kỳ Thành đã chết trong tay người khác?

Người áo xám cười cười :

- Trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều như vậy, người đáng chết không thể không chết, người biết quá nhiều là người đáng chết.

Hắn lại nói :

- Phan Kỳ Thành và Viên Viên đều là người biết quá nhiều.

Bốc Ứng đương nhiên phải hỏi :

- Bọn họ biết những gì?

Người áo xám không trả lời, lại hỏi ngược :

- Người biết những gì?

Bốc Ứng bắt đầu trầm ngâm, qua một hồi rất lâu mới trả lời :

- Ta biết bọn ta từ lúc bắt đầu đã sai lầm, không những nhìn lầm người, cũng đã đi lầm đường.

- Nói tiếp đi.

- Bọn ta một mực nghĩ Trình Tiểu Thanh và Hồng Hồng đều thương nhau, chỉ là vì vị Tam cô nãi nãi ngăn trở cho nên Hồng Hồng mới gả cho người khác, sau đó lại gặp phải bất hạnh, trái tim nguội lạnh, thương tâm tuyệt vọng đến mức cực điểm, cho nên đã lọt vào thanh lâu.

- Nàng ta tại sao không đi làm chuyện khác mà lại muốn làm kỹ nữ?

- Ý tứ đó cũng giống như là xuất gia vậy, đều là tự phơi bày tự vứt bỏ, muốn vĩnh viễn xa lánh hồng trần.

- Nói như vậy cũng có thể hiểu được.

- “Chỉ tiếc bọn ta đều đã tưởng lầm” - Bốc Ứng thốt - “Hồng Hồng tự nguyện chìm đắm phong trần căn bản không phải là vì hôn nhân giữa nàng và Trình Tiểu Thanh đã bị phong tỏa, mà là vì Bạch đại thiếu gia”.

- Bạch Tiên Quý?

- “Bạch Tiên Quý là trưởng phu của Hồng Hồng, cũng là hậu nhân của Bạch Tam Gia trong Phong Trần tam hữu” - Bốc Ứng thốt - “Bạch gia là thế gia ở Cô Tô, Bạch đại thiếu gia từ nhỏ đã là thần đồng, chỉ bất quá không phải là học võ công, mà là cầm kỳ thư họa, văn thái phong lưu nổi tiếng nhất thời”

- Nhưng đối với một võ lâm thế gia mà nói, thứ người như vậy lại là một đứa con thất bại.

- “Chính vì như vậy, cho nên mọi người đều nghĩ y và Hồng Hồng là một đôi phu thê không vui vẻ hạnh phúc, Hồng Hồng nhất định rất bất mãn đối với chồng mình, sau khi thủ tang cũng không thương tâm gì, bởi vì trong tim nàng còn có một tình nhân Trình Tiểu Thanh thân mật từ thuở ấu thơ” - Bốc Ứng cười khổ - “Kỳ thật mọi người đều đã lầm hoàn toàn”.

- Ồ?

- Hồng Hồng đối với Trình Tiểu Thanh căn bản không có tâm lưu luyến gì, cảm tình giữa bọn họ chỉ bất quá là Trình Tiểu Thanh một lòng tình nguyện, Hồng Hồng chưa bao giờ để tâm đến.

- “Kỳ thật nổi quan tâm chân chính của nàng ta là Bạch công tử, người chồng chân chính của nàng” - Người áo xám thốt - “Đối với nàng ta mà nói, Trình Tiểu Thanh chung quy chỉ bất quá là một bằng hữu cùng trưởng thành từ tấm bé”.

- “Trình Tiểu Thanh đối với nàng tuy vẫn thăm dò tình xưa, nhưng bằng vào thứ quan hệ giữa bọn họ, nàng ta nhất định lựa tình hướng chân thật uyển chuyển nói cho Trình Tiểu Thanh biết” - Bốc Ứng nói - “Ta nghĩ nàng ta tuyệt không thể, cũng bất nhẫn lừa gạt hắn”.

- Nên là vậy.

- Cho nên Hồng Hồng dọa nhập hồng trần tịnh không phải là vì Trình Tiểu Thanh, điểm này bọn ta có thể xác định được.

- Vậy nàng ta làm kỹ nữ là vì ai?

- “Đương nhiên là vì Bạch công tử” - Bốc Ứng giải thích - “Từ khi Phong Trần tam hữu thay phiên nhau qua đời, Bạch gia ở Cô Tô cũng không còn bằng vào võ công để thủ thắng nữa, Bạch công tử cũng chuẩn

bị cải biến môn phong, bằng vào thi lễ để truyền nói, chỉ tiếc thù gia mà Bạch Tam Gia năm xưa hành tẩu giang hồ đã kết hạ vẫn không chịu buông tha cho bọn họ, nội trong một đêm giết tận toàn gia họ Bạch, chỉ còn có Hồng Hồng lúc đó đoán là đã được Lệnh Hồ Viễn cứu đi, hơn bảy chục mạng lớn nhỏ toàn bộ đều bị giết không còn một mạng”.

- Vụ huyết án đó người trong giang hồ biết được hình như tịnh không nhiều.

- Đó là vì thủ đoạn của hung thủ quá độc辣, quá thâm liệt, hơn nữa trong đó còn có dây dưa đến danh tiết của phụ nữ trong Bạch gia, cho nên chuyện đó chỉ có một vài người biết, cũng bắt nhẩn nói ra.

- Hung thủ là ai?

- “Hung thủ là ai cho đến nay vẫn chưa phân định được” - Bốc Ứng đáp - “Đã từng có người điều tra qua đám cừu gia của Bạch Tam Gia, lúc vụ án xảy ra tịnh không có ai ở quanh quần đất Cô Tô”.

- “Cả nhà chồng bị thảm tử, chính mình e rằng cũng đã tao ngộ sỉ nhục không thể nói ra, dưới ngàn vạn nỗi niềm đau xót thương tâm, cho nên mới lạc mình vào phong trần” - Người áo xám thốt - “Đó chỉ sợ là nguyên nhân chân chính tại sao Hồng Hồng đã vào kỹ viện”.

- Nhìn chung đáng lẽ là vậy, nhưng chân tướng thật ra ra sao, chỉ có Hồng Hồng mới rõ được.

- Người nghĩ trong đó còn có duyên cớ gì khác?

- Nguyên nhân chân chính Hồng Hồng làm kỹ nữ e rằng vẫn là vì muốn tìm ra chân hung.

- Tìm ra hung thủ? Tại sao nhất định phải làm kỹ nữ?

- Chuyện có liên quan đến câu trả lời chỉ còn nước trước hết tìm Hồng Hồng mới có thể điều tra rõ ràng chân tướng.

- Hồng Hồng lại đã chết.

- Vậy chỉ còn nước tìm người thân cận nhất bên cạnh Hồng Hồng.

- Viên Viên?

- “Không sai” - Bốc Ứng đáp - “Có những chuyện Hồng Hồng đối với Lệnh Hồ Viễn cũng không thể kể ra, bất tiện nói ra, chỉ có trước mặt Viên Viên mới có thể thổ lộ tâm sự, cho nên bí mật của Hồng Hồng rất có thể chỉ có Viên Viên mới biết”.

- Chỉ tiếc Viên Viên lại đang đến lúc khẩn cấp quan đầu đột nhiên biến mất, cho đến nay hình như còn chưa có ai biết nơi hạ lạc của ả ta.

- “Rất có thể còn có một người biết” - Bốc Ứng thốt - “Cũng chỉ có người đó biết”.

- Ai?

- “Phan Kỳ Thành” - Bốc Ứng giải thích - “Rạng đông hôm đó lúc vụ án xảy ra, chỉ có Phan Kỳ Thành ở gần tòa cự trạch của Hồng Hồng, lúc đó Viên Viên rất có thể đã phát hiện tình huống không hay, cho nên thừa cơ chạy trốn. Phan Kỳ Thành bắt gặp, đương nhiên chặn ả lại, đem ả giấu ở một nơi an toàn. Phan Kỳ Thành làm quan ở Tế Nam này, đối với đất đai nhà cửa đương nhiên rất rành rọt, chuyện muốn đem một người giấu kín tịnh không khó khăn gì”.

- Có lý.

= “Lúc đó trong cự trạch đã có khói tím bốc lên, tiếp theo đó phát hiện Trình Tiểu Thanh tay nắm hung đao, đứng ở đầu giường người chết, hơn nữa rất mau chóng nhận tội” - Bốc Ứng thốt - “Đến lúc đó, trong lòng Phan Kỳ Thành không cần biết có muốn nói gì cũng nói không được”.

- Có lý.

- Nhưng lần này sau khi ta đến Tế Nam, Phan Kỳ Thành lại luôn luôn muốn tìm cơ hội đem bí mật đó kể cho ta biết.

- Vậy ông ta tại sao không trực tiếp dẫn người đi tìm Viên Viên, trái lại trước tiên còn dẫn người đến trà quán kia?

- “Bởi vì ông ta biết trong trà quán đó có rất nhiều cao thủ đặc biệt đến đây xử lý chuyện này, toàn bộ đều không chịu để oan án của Trình Tiểu Thanh được phục hồi công đạo” - Bốc Ứng đáp - “Phan Kỳ Thành dẫn ta đến đó là vì muốn xem ta có thể đối phó với những người đó hay không”.

- Người nếu không thể đối phó bọn họ, Phan Kỳ Thành đem bí mật đó kể cho người nghe cũng vô dụng.

- “Đúng” - Bốc Ứng thốt - “Phan Kỳ Thành không còn nghi ngờ gì nữa là một người hành sự rất cẩn thận”.

- Chỉ bất quá ông ta cũng có bí mật của ông ta.

- “Không sai” - Bốc Ứng đáp - “Cho nên đợi đến khi ông ta muốn đem bí mật nói cho ta biết đã quá trễ rồi, ở trong lao phòng của Trình Tiểu Thanh, ta vốn nghĩ ông ta muốn xông ra ngoài để tránh né ta, không tưởng được, ông ta lại muốn thừa cơ dẫn ta đi gặp Viên Viên. Ông ta cố ý tìm ta quyết chiến chỉ bất quá là giả cho người khác xem”.

Gã lại nói :

- Trong lao phòng đó, ta vốn lại nghĩ bọn Tiểu Thanh Y đặc biệt muốn đi cứu Trình Tiểu Thanh, không tưởng được bọn họ lại vì muốn giết Phan Kỳ Thành diệt khẩu, cho nên lúc ông ta đứng ngoài sân đợi ta, ta còn chưa đến, ông ta đã đụng phải độc thủ.

- “Kẻ giết ông ta là Lăng Ngọc Phong” - Bốc Ứng nói - “Lăng Ngọc Phong có công văn của Hình bộ, có thể dựa vào đó mà xử tử ông ta, từ đó mà nhìn, ông ta tất cũng là người trong tổ chức tội ác bí mật kia, cho nên mới có thể bị Hình bộ truy bắt, ông ta trà trộn vào Tế Nam phủ chỉ bất quá là một cách tung khói mù”.

- Còn Lăng Ngọc Phong? Y cũng là người trong tổ chức đó?

- Đại khái là vậy.

- “Cho nên khi Viên Viên chạy trốn khỏi chỗ của Hồng Hồng, Phan Kỳ Thành không tiến hành tróc nã hung thủ ở đương trường, đó chỉ là vì ông ta biết hung thủ là Lăng Ngọc Phong” - Người áo xám thốt - “Cũng chính vì chuyện đó, tổ chức kia phát giác Phan Kỳ Thành có ý phản nghịch, cho nên phái người đến giết ông ta diệt khẩu”.

- “Không sai” - Bốc Ứng nói - “Cho nên vụ án này hiện tại chỉ còn dư lại hai điểm nghi vấn còn chưa giải đáp được”.

- Hai điểm gì?

- Thứ nhất, Hồng Hồng tại sao phải bỏ nhà làm kỹ nữ? Thứ hai, Lăng Ngọc Phong tại sao nhất định muốn giết nàng ta?

Muốn tìm cừu gia tịnh không nhất định phải làm kỹ nữ, trong đó không còn nghi ngờ gì nữa có một nguyên nhân rất đặc biệt.

Lăng Ngọc Phong giết Hồng Hồng, không những đã trải qua kế hoạch cực kỳ chu mật, mà hiển nhiên còn có một tổ chức rộng lớn chi trì sau lưng.

Cho dù Lăng Ngọc Phong là hung thủ giết chết toàn gia họ Bạch, lần này giết Hồng Hồng vì muốn nhổ cỏ tận gốc, giết người diệt khẩu, bằng vào thân phận của Hồng Hồng trong giang hồ cũng không đáng để y làm như vậy.

Cho nên hai điểm nghi vấn đó quả thật rất khó giải thích, trừ phi...

- Trừ phi Viên Viên biết được bí mật trong đó, bọn ta lại có thể kịp thời tìm đến ả.

- “Chỉ tiếc Phan Kỳ Thành trước khi nói ra chỗ hạ lạc của ả đã bị giết bịt miệng” - Người áo xám thốt - “May là người chết có khi cũng có thể thổ lộ chút bí mật”.

- Lần này người chết đã thổ lộ bí mật gì?

- “Phan Kỳ Thành ít ra đã cho bọn ta biết ông ta biết Viên Viên đang ẩn trốn ở đâu, chỗ đó rất có thể là xung quanh tòa cự trạch của Hồng Hồng” - Người áo xám hỏi Bốc Ứng - “Nếu người là Phan Kỳ Thành, người sẽ đem Viên Viên giấu ở chỗ nào?”

Bốc Ứng trầm ngâm, đáp rất cẩn thận :

- Đêm hôm trước khi vụ án phát sinh, Phan Kỳ Thành luôn ở cùng một chỗ với Niếp Tiểu Trùng trên căn tiểu lâu theo dõi động tĩnh, lúc ông ta phát hiện Viên Viên trốn ra, đại khái trước hết đem ả ta giấu trong căn tiểu lâu đó.

- Rất có thể.

- “Nhưng đợi đến khi Trình Tiểu Thanh tự nhận mình là hung thủ, sau khi vụ án đã định, Phan Kỳ Thành nhất định đã đem Viên Viên dời qua một chỗ an toàn hơn” - Bốc Ứng thốt - “Vì để tránh tai mắt của người ta, chỗ đó đương nhiên vẫn ở vùng phụ cận”.

Gã mạnh dạn hạ kết luận :

- Chỗ đó thậm chí rất có thể là tòa cự trạch của Hồng Hồng.

Người áo xám đối với suy luận của gã hiển nhiên hoàn toàn đồng ý, thần sắc phảng phất cũng tươi lên.

Bốc Ứng lại nói :

- Từ khi vụ án xảy ra, tòa cự trạch đó đã trở thành hoang phế, hơn nữa đã bị niêm phong, người trong nhà cố nhiên đều đã tẩu tán, người bên ngoài không liên quan gì đến cũng không thể tiến vào, một căn phế trạch không có người thật là một nơi ẩn trốn tốt nhất.

Bốc Ứng thốt :

- “Hà huống Viên Viên vốn đã trú ngụ trong đó rất lâu rồi, cho dù có người xông vào, ả cũng rất dễ dàng tránh né được tai mắt của những người đó”.

- Cho nên người đoán định bọn họ hiện giờ đang ở trong tòa cự trạch đó.

- Ta chỉ có thể đoán định Viên Viên đang ở đó.

- Còn Niếp Tiểu Trùng?

- “Niếp Tiểu Trùng không nói được” - Bốc Ứng cười khổ - “Niếp gia có rất nhiều chuyện kỳ quái, người ngoài khó có thể phán đoán được”.

- “Niếp gia quả thật là một gia tộc rất kỳ quái, có người nói bọn họ là nhà duy nhất còn tồn tại trong Hạ Ngũ Môn, võ công truyền nối của Hạ Ngũ Môn bọn họ lại không tinh thông” - Người áo xám nói.

- “Điểm đó là một nghi vấn” - Bốc Ứng thốt - “Nhưng ngoại trừ điểm đó ra, gia tộc bọn họ còn có rất nhiều chỗ kỳ quái”.

- “Cho nên có người nói nhà bọn họ cũng đã từng đào tạo vài cao thủ nội ngoại gia, thậm chí có người luyện qua Kim Chung Trạo, Thiết Bối Sam, Hồn Nguyên Ngốc Công” - Người áo xám nói - “Chỉ bất quá những người đó lúc hành tẩu giang hồ đều cải biến tên họ”.

Hắn lại bổ sung :

- Có người thậm chí còn nói trong bốn vị trưởng lão của Võ Đang có người của Niếp gia.

- “Nhưng điểm kỳ quái đặc biệt nhất của gia tộc bọn họ vẫn là phương pháp thông tin của bọn họ” - Bốc Ứng thốt - “Lúc bọn họ hồ tương truyền tin, không phải là người của Niếp gia thì tuyệt đối không nghe thấy được”.

- Nghe nói nữ quyền trong nhà bọn họ cũng đều là người rất kỳ dị, hơn nữa đều là người có tiếng trong giang hồ.

Nói đến đó, người áo xám chợt cải biến thoại đề, hỏi Bốc Ứng :

- Người có biết ở đây là đâu không?

Bốc Ứng mỉm cười :

- Nếu ta đoán không lầm, ở đây rất có thể là hậu viên của tòa cự trạch chỗ Hồng Hồng cư trú.

Người áo xám cũng cười cười, cười lớn :

- Những năm gần đây người quả thật đã có tiến bộ, không trách gì mỗi lần đánh cá đều thắng, cả Thần Tài cũng thua cho người.

- Mấy người trong Thần Tài căn bản không thể tính là con bạc được.

Bốc Ứng cũng đột nhiên cải biến thoại đề, hỏi người áo xám :

- Nếu quả ở đây thật là hậu viên của tòa cự trạch đó, Viên Viên có phải đang ở đây?

- Phải.

Tổ thủ chiêu hồn

Một tiểu cô nương vận áo quần trắng như tuyết, khuôn mặt tròn tròn như cái bàn tròn bày đầy rượu thịt, đôi mắt tròn tròn, hai lúm đồng tiền tròn tròn.

Viên Viên chung quy đã xuất hiện, nụ cười trên mặt lại đã không còn xuất hiện.

Đại tiểu thư của nhà ả không những là người thân cận nhất của ả, cũng là thân nhân duy nhất của ả trên thế giới này.

- “Đến sau canh ba, tôi đã biết có gì không hay, Lăng Ngọc Phong chính là hung thủ của vụ huyết án năm xưa” - Viên Viên nói - “Cho nên tôi đã thừa cơ bỏ trốn, đi thông báo tin tức”.

- Người bỏ chạy là ý riêng của người?

- Phải.

- Đại tiểu thư của người sao lại không đồng ý?

- “Bởi vì nàng muốn tận tay phục thù” - Viên Viên đáp, bộ dạng ả phảng phất có chút đắn đo - “Nàng cũng không muốn làm chuyện xấu hổ”.

- Phục thù là chuyện trảng cửi, sao lại có thể nói là chuyện xấu hổ?

Viên Viên ngậm miệng, hiển nhiên không muốn đề khởi điểm đó, cho nên Bốc Ứng lại đổi đề tài :

- Còn Niếp Tiểu Trùng?

- Hắn đã bỏ đi, trong nhà hắn hình như có chuyện gấp, hơn nữa hắn cũng không muốn tái kiến Lăng Ngọc Phong, càng không muốn gặp Tiểu Thanh Y.

- “Tại sao?” - Bốc Ứng hỏi - “Lẽ nào giữa bọn họ cũng có quan hệ gì?”

- “Cái đó tôi không biết” - Viên Viên đáp - “Chuyện của Niếp gia cả ông cũng không biết, hà huống là tôi”.

- Xem ra Niếp Tiểu Trùng cũng nghĩ Lăng Ngọc Phong là hung thủ.

- Hắn nói như vậy.

- Các người bằng vào cái gì mà đoán định điểm đó?

- Bằng vào một vết thẹo đao.

- “Thẹo đao?” - Bốc Ứng lập tức hỏi truy - “Thẹo đao ra sao?”

- “Là một vết thẹo giống như con ngò công vậy, rất dài, rất xấu, bởi vì sau khi trúng đao lập tức dùng chỉ da bò đặc chế may miệng vết thương lại, sau khi vết thương thuyên giảm, đường kim hai bên cũng biến thành giống như chân ngò công vậy” - Viên Viên lại nói - “Có thể ngò công không dài đến thế”.

- Dài bao nhiêu?

- “Tối thiểu cũng một thước ba bốn tấc” - Viên Viên đáp - “Một đao chặt xuống sạch gọn bén nhảy, nếu không phải vì Lăng Ngọc Phong mặc y phục dày, một đao đó có thể đã dồn y vào tử địa”.

- Nói như vậy, người muốn giết y, không còn nghi ngờ gì nữa, là một nhất lưu cao thủ dụng đao.

- Không những là cao thủ dụng đao, người may vết thương lại cho y nhất định cũng là cao thủ.

- Trên người y có vết sẹo dài như vậy, sao ta lại không nhìn thấy?

Viên Viên lại ngậm miệng, Bốc Ứng dùng đôi mắt sắc bén như mắt ưng nhìn ả chăm chăm, lại hỏi truy :

- Ta nhìn không thấy có phải là vì vết sẹo đó ở chỗ người khác khó lòng phát hiện, phải cởi y phục ra mới có thể nhìn thấy?

Viên Viên vẫn không mở miệng, trên mặt lại đã lộ xuất một thứ biểu tình rất kỳ dị, tỏ vẻ vừa phẫn nộ, vừa bi thương.

Ả vốn là một người miệng lưỡi lạnh lẽo, nhưng một khi đề cập đến thoại đề đó, ả lại biến đổi, giống như hận không thể dụng toàn lực đâm một quyền vào miệng Bốc Ứng, đánh gãy hết răng của gã để gã vĩnh viễn không nói đến chuyện đó nữa.

Kỳ thật không cần ả nói ra, Bốc Ứng đã hoàn toàn minh bạch.

— Lăng Ngọc Phong là hung thủ của vụ huyết án Bạch gia.

— Phụ nữ của Bạch gia có rất nhiều người đã bị làm nhục, Hồng Hồng cũng là một trong số.

Một chỗ kín trên người Lăng Ngọc Phong có một vết sẹo đao như con rít dài hơn một thước, chỉ có lúc y khóa thân mới có thể nhìn thấy.

— Hồng Hồng cam tâm làm kỹ nữ là vì muốn tạo ra cơ hội như vậy, bởi vì chỉ có kỹ nữ mới có thể nhìn thấy bộ dạng của một nam nhân xa lạ lúc lỏa thể.

— Nàng đương nhiên vô phương tìm đến hung thủ, nhưng nàng tin hung thủ sau khi nghe thấy có một kỹ nữ nổi danh nhất định sẽ chủ động đến tìm nàng.

Sau khi tổng hợp bao nhiêu nguyên nhân đó, lý do hung thủ muốn giết Hồng Hồng đã rất minh hiển.

Đó là chuyện xấu xa, Viên Viên không chịu nói ra, Bốc Ứng cũng không đề cập đến nữa, gã chỉ nói :

- Hiện tại bọn ta xem chừng chỉ có một chuyện còn chưa làm.

- Giết Lăng Ngọc Phong?

- Cho dù không giết y cũng phải bắt y quy án.

Người áo xám chung quy đã mở miệng :

- Hiện tại vụ án khói tím đã phá, Trình Tiểu Thanh tuy đối với Hồng Hồng tình xưa vẫn thâm, không ngại chết theo nàng, nhưng hiện tại cũng bắt tất phải chết.

- Hắn có muốn chết chỉ sợ cũng chết không được.

- Cho nên cuộc đánh cá giữ người và Lý Hồng Bào, người đã thắng, hà tất phải lo lắng tới chuyện khác?

- Y chưa chết, lòng ta chưa yên.

- Lăng Ngọc Phong năm mười hai tuổi đã phá một vụ án cướp của rất phức tạp, một người luôn luôn truy bắt đại đạo gian xảo đương nhiên là chuyên gia về trốn tránh, người muốn tróc nã y e rằng không phải dễ.

- “Ta biết” - Bốc Ứng đáp - “May là ta bắt tất phải đi”.

- Bắt tất phải tróc nã y? Tại sao?

- “Bởi vì ta tin nhất định có người có thể ta làm chuyện đó” - Bốc Ứng đáp - “Trừ ta ra, nhất định còn có người không muốn để y sống nữa”.

Lần này gã lại đã nói đúng.

Một bàn tay chọt từ bên ngoài thò vào, giống như là thò ra khỏi mặt nước vậy, im lặng mềm mại không phát ra bất cứ thanh âm nào, cũng không đập vỡ tường vách, cả một chút đất đá cũng không rơi rớt.

Tay rất đẹp, ngón tay thon dài, điểm đáng tiếc duy nhất là khớp xương trên ngón tay cái hơi thô, cho nên trên ngón tay mang một chiếc nhẫn bảo thạch sáu màu tươi tắn sáng lạn để che chỗ thô.

Đó không còn nghi ngờ gì nữa là tay nữ nhân, y đang hướng về phía Bốc Ứng vậy vậy.

Bốc Ứng không do dự bước tới, bước dài về phía tường, chừng như trước mặt căn bản không có một bức tường vậy.

Đợi đến khi gã đi tới, trên tường quả nhiên xuất hiện một lỗ lớn, người Bốc Ứng đã xuyên qua tường ra ngoài.

Bên ngoài là giả sơn thác chảy, hoa lá lác đác, phẳng phất có một bóng người màu xanh lợt thoáng lên.

Bốc Ứng bước tới, bóng người đã đứng đối diện trên hòn giả sơn, mặc áo xanh lợt, cho dù không thấy rõ người, cũng có thể nhìn thấy y phục rất mắc tiền, rất quý giá.

Hình dáng của y cũng rất đẹp, rất mỹ miều, rất yêu kiều, chỉ tiếc lưng lại quay về phía Bốc Ứng, không nhìn thấy mặt y.

Bốc Ứng tịnh không truy đuổi, y đã bước đi trước, hiện tại cự ly cũng cách xa Bốc Ứng bảy tám trượng, muốn rượt cũng rất khó lòng rượt kịp.

Hà hưởng bên ngoài còn có thứ khác thu hút Bốc Ứng - bên cạnh ao nước dưới giả sơn thác chảy không ngờ có đặt một cỗ quan tài.

Bốc Ứng không rượt, thanh y nhân cũng không đi, Bốc Ứng mở quan tài, y cũng không quay đầu.

Y đương nhiên biết trong quan tài có gì.

Trong quan tài thông thường đều là tử thi. Cỗ quan tài này cũng không ngoại lệ, Lăng Ngọc Phong nửa ngày trước vẫn tươi tắn khỏe mạnh hiện tại đã bất động nằm dài trong quan tài.

Người đó có phải thật là Lăng Ngọc Phong?

Thanh y nhân trên giả sơn dùng một thanh âm sắc bén quái dị cười khằng khặc :

- Người tốt hơn hết là đừng đụng vào y, cũng không cần xem vết thẹo của y, hiện tại không chừng trên dưới toàn thân y đều có độc, chân người mà đụng vào chân hấn là thúì rửa, tay đụng lên tay hấn thì toàn thân sẽ rửa nát.

Y một mặt nói, một mặt thoái lui, từng bước thoái lui về sau, không ngờ không thi triển khinh công.

Y thoái lui được vài bước, người áo xám đã từ bên kia hòn giả sơn xuất hiện, y thoái lui từ trên hòn giả sơn, người áo xám cũng từng bước từng bước bước lên hòn giả sơn, y thoái một bước, hấn tiến một bước.

Y không thi triển khinh công, cũng không chạy trốn, bởi vì toàn thân trên dưới mỗi một chỗ yếu hại đều đã bị người áo xám bao bọc dưới uy lực cử thủ nhất kích của hấn.

Cả Viên Viên đứng xa xa nhìn cũng có thể cảm thấy thứ uy lực đó, lòng bàn tay khấn trương toát cả mồ hôi lạnh.

Áp lực Tiểu Thanh Y phải chịu đương nhiên càng lớn hơn, chỉ cần bỏ chạy là chết chắc, không còn nghi ngờ gì nữa, không cần biết làm cách nào bỏ chạy, bỏ chạy đi đâu cũng đều khó lòng chạy thoát khỏi thể đánh của người áo xám.

Không tưởng được người áo xám đã dừng lại.

Tiểu Thanh Y lập tức bay lên, lẳng không phi thân đem chiêu thức khinh công “Tề Hung Xảo Phiền Vân” rất phổ thông hoàn toàn biến đổi, biến thành tràn ngập biến hóa lộn vòng ưu nhã kỳ xảo, phát huy khinh công đến mức tinh diệu nhất.

Y phảng phất đã tính đúng Bốc Ứng lần này tuyệt không thể buông tha y, cho nên trước hết xuất thủ chế phục, lẳng không đánh xuống, trong nháy mắt đã đánh ra liên tục ba chiêu hai chục thức.

Trong nháy mắt đó, trên mặt Bốc Ứng đã phát sinh một biến hóa kỳ quái phi thường, chừng như bất chợt nhìn thấy chuyện vốn tuyệt không thể xảy ra.

Cho nên Tiểu Thanh Y vốn rất khó lòng toàn thân thoát lui, hiện tại lại đã trong nháy mắt chạy thoát được.

Viên Viên nhìn thấy rất rõ, nhin không được hỏi :

- Bốc đại thúc, ông hồi nãy như nhìn thấy quỷ vậy, thật ra đã nhìn thấy gì?

Bốc Ứng lại ngây người cả nửa ngày mới hồi đáp :

- Ta nhìn thấy một khuôn mặt, Tiểu Thanh Y vốn không nên mang khuôn mặt của người đó.

- Người đó là ai?

- Niếp Tiểu Trùng.

- Ông nói Tiểu Thanh Y hồi nãy lại có khuôn mặt của Niếp Tiểu Trùng?

- Phải.

Viên Viên cũng ngây người, lẩm bẩm :

- Lê nào Niếp Tiểu Trùng là Tiểu Thanh Y? Lê nào Tiểu Thanh Y là Niếp Tiểu Trùng?

- Nhưng Niếp Tiểu Trùng đã đi rồi, hơn nữa nhất định đã đi với Hồ Kim Tụ.

- Người làm sao biết?

- Người cùng Phan Kỳ Thành chặn đường bọn ta, người dẫn dụ Hồ Kim Tụ xuống xe ngựa nhất định là Niếp Tiểu Trùng.

- Đúng.

- “Nghe nói trong nhà của Niếp Tiểu Trùng có chuyện gấp phải quay về, Hồ Kim Tụ nhất định sẽ đi theo hắn” - Bốc Ứng cười khổ - “Hồ đại tiểu thư gần đây đối với chuyện của Niếp gia có hứng thú phi thường”.

- Cho nên người cũng không hỏi nơi hạ lạc của nàng.

- “Cả người cũng không hỏi, ta đương nhiên càng không để tâm tới” - Bốc Ứng đáp - “Hà huống hai người chia cách một thời gian cũng tốt, cũng tránh được cả ngày mũi đụng mũi, mắt đụng mắt, chán ngán lẫn nhau”.

Người áo xám chợt xen lời, cười cười :

- Câu nói đó thật là một danh ngôn chí lý, vợ chồng trong thiên hạ đều nên ghi nhớ trong lòng.

Hắn tuy mỉm cười, lại tỏ vẻ rất mệt mỏi, sắc mặt chừng như còn đen tái hơn hồi nãy một chút, mắt lại vàng hơn một chút.

- “Tiểu Thanh Y tuy đã đi, lại không có quan hệ gì tới vụ án, vụ án này vốn đã có thể coi là hoàn toàn kết thúc” - Hắn nhìn Bốc Ứng - “Bộ dạng của người xem ra cũng có nhiều tiền hơn, nghe nói trong nhà bếp của Hồ đại tiểu thư chứa nhiều đồ bổ chất béo, đối với nam nhân thập phần hữu ích”.

Bốc Ứng cũng đang nhìn hắn, trong mắt tràn ngập vẻ quan tâm :

- Người cũng nên bảo trọng, lương được duy nhất để trị căn bệnh gan là hai chữ “tĩnh dưỡng”, ngàn vạn lần không nên tức giận thương tâm.

Người áo xám mỉm cười :

- Người bớt gây phiền hà bên ngoài, ta sẽ không thể tức giận thương tâm.

Hắn vỗ vỗ tay, bên ngoài tường chợt có một cỗ kiệu bay tới, cả người khiêng kiệu cũng bay theo, người bay lất phất theo gió, kiệu giống như là một tờ giấy, người cũng giống như tờ giấy.

Người áo xám giơ tay từ biệt, leo lên kiệu, người và kiệu lại phiêu phưởng bay đi, chỉ nghe hân nói từ trong kiệu :

- Đừng quên người mang chiếc nhẫn sắt đen hình dáng kỳ lạ, rất có thể cũng thuộc vào cùng tổ chức với Tiểu Thanh Y, lần này y tuy không xuất thủ, đợi đến khi y xuất thủ, phiền hà to tát vô cùng.

Tổ chức đó là tổ chức nào? Bốc Ứng tạm thời không muốn nghĩ đến, không cần biết ra sao, đó cũng là một cố sự khác.

3. Đồ Cục Hệ Liệt - Đồ Cục

Mở đầu

Những người đặc biệt linh thông tin tức đều biết trong giang hồ có một Đồ Cục thần bí, chủ sự là hai vị lão tiên sinh và một vị lão thái thái, hành tung quỷ bí, tiềm lực hùng hậu, hơn nữa có đặc tính hiếu kỳ và mạo hiểm như trẻ con tinh nghịch.

Cho nên bọn họ không những tiếp nhận đủ thức đủ dạng đánh cá trăm kỳ ngàn quái, cũng tiếp nhận đủ thứ kiểu thu chi đánh cá. Loại lớn nhất trong đó đương nhiên vẫn là kim tiền, kim tiền có lúc nhiều đến mức khiến cho người ta khó lòng tưởng tượng được.

Lần này phần đặt bọn họ tiếp nhận là năm chục vạn lượng hoàng kim.

Lần này trò đánh cá của bọn họ là sự thắng bại của một trường quyết đấu, quyết đấu giữa hai đại kiếm khách đương thế, mức độ oanh động của vụ đánh cá này cơ hồ đã có thể so bì với quyết đấu tiên hậu của “Bạch Vân thành chủ” Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết năm xưa.

Về quyết đấu lần này, bọn họ đã có một phần tư liệu rất tường tận, phần tư liệu này hiện đang bài trên một trà kỷ có phong thái cung đình ngoại bang, trên mặt bìa chỉ viết vài hàng đơn giản :

Ngày hẹn: rằm tháng tư, giờ Tí.

Địa điểm: Hoàng Hạc lâu.

Tiền đánh cá: năm chục vạn lượng hoàng kim.

Cách quyết đấu: một đôi một.

Người quyết đấu: Tiết Định Anh và Liễu Khinh Hân.

Hạng mục quyết đấu: kiếm.

Kiểm của Tiết đại tiên sinh

Thanh kiếm đó hoàn toàn tuân chiếu theo tiêu chuẩn quy cách chú tạo Can Tương Mạc Tà do Từ phu nhân để lại, kích cỡ thước tấc, chiều rộng của cán kiếm, hình thức của lưỡi kiếm, thậm chí cả da thuộc và đồ đồng trang sức trên vỏ kiếm cũng phô trương truyền thống cổ xưa đậm nồng, trầm ổn phiêu dật, thâm tàng bất lộ, giống như chủ nhân của nó vậy.

Tiết đại tiên sinh tên là Quan Nhân, hiệu là Định Anh, người cao sáu thước chín tấc, thon gầy thẳng đuột, tuy đã năm mươi tư, hông bụng vẫn không có một chút mỡ thịt dư thừa nào, y phục rất mộc mạc, râu ria và móng tay cắt tỉa rất chỉnh tề, ngoại trừ đôi mắt nhấp nháy sáng ngời ra, chỗ nào khác trên người ông ta đều tận lực che đậy phong thái, cũng như bảo kiếm vẫn còn trong hộp, sấm sét vẫn còn trên trời.

Ở đây là một mái hiên rộng thoáng trong hậu viên của “Vô Hạc sơn trang”, hôm nay là mừng tám tháng tư.

Trời ấm của buổi xuân tàn, bên cạnh một quầy nhỏ chứa rượu có một bức họa nho nhỏ, nét chữ viết bên trên mềm mại phong tình :

Mạch thượng hoa phát, khả dĩ hoãn hoãn túy hĩ.

Chữ có ý say, người lại chưa say.

Trừ Tiết đại tiên sinh ra, trong nhĩ thất còn có hai người, một trung niên nhân đầu trọc như loài ươi ăn xác người, dựa tay đứng trước song cửa, một lão giả mặc áo vàng nửa đạo nửa tục đang vuốt ve vỏ kiếm bên cạnh quầy chứa rượu, thanh âm ưu nhã trầm lắng hỏi Tiết đại tiên sinh :

- Thanh kiếm này đã bao lâu rồi chưa rút ra khỏi vỏ?
- “Mười ba năm” - Mục quang của Tiết đại tiên sinh cũng đang lạc ngoài song cửa, xa xa có một cụm mây trắng vẫn lơ - “Nói chính xác là mười ba năm ba tháng mười một ngày”.

Ngưng một chút, ông ta lại lại chậm chậm nói tiếp :

- Ông cũng nên biết, bình nhật sử kiếm, tôi không dùng tới thanh kiếm này.
- “Ta biết” - Lão giả thốt - “Đây là thanh kiếm giết người, một khi rút ra khỏi vỏ, nhất định phải thấy máu, năm xưa trận chiến trên Nhạn Đãng, đơn kiếm tru quần ma, thanh danh vang vọng bốn phương, cho tới bây giờ cũng đã mười ba năm rồi”.

Tiết đại tiên sinh cười buồn bã, thở dài :

- Từ sau trận chiến đó, ta chỉ muốn cả đời không phải động dụng tới thanh kiếm đó nữa.
- Còn lần này?
- Lần này ta xem chừng không có đất lựa chọn.
- Tại sao?
- “Liễu Kinh Hưu kiêu căng tự đại, coi mạng người như cỏ rác, ta không bạt kiếm, hắn vẫn sẽ giết ta” - Tiết đại tiên sinh cười khổ - “Ta nếu bỏ trốn, nơi đây chỉ sợ sẽ nhuộm hồng máu người khác”.
- Nghe nói hôm mười tám tháng ba hắn đã khởi trình lên đường, nhưng cho đến hôm nay vẫn còn chưa đến đất Ngạc.
- “Phải” - Tiết đại tiên sinh cười khổ - “Vị Liễu Kinh Hưu Gia đó khó tính phi thường, cả đời không bao giờ cười ngửa cười lờ, lúc đi đường đều ngồi trên kiệu lót nhung gấm, hơn nữa trên đường đi đều có người đi trước lo an bài bố trí chỗ dừng chân nghỉ qua đêm.
- Hắn không bao giờ vội vàng gấp gáp?
- Tuyệt không.
- “Xem ra hắn thật là người tuyệt đỉnh thông minh” - Lão giả cũng cười khổ - “Ít ra hắn hiểu thấu được vô luận là giết người hay là bị giết đều bất tất phải gấp gáp”.

Gió xuân lay động Liễu Kinh Hưu

Liễu Kinh Hưu quả thật không vội chút nào, kiệu đi cực chậm, hắn cũng không vội vàng gì.

Cái hắn có đích thị là thời gian. Hắn biết đối thủ của hắn vô luận dưới bất cứ tình huống nào đều sẽ đợi hắn.

Càng quan trọng hơn là, đối với trận chiến này, hắn có tin chắc, đến đêm rằm tháng tư Tiết Định Anh nhất định phải chết dưới kiếm của hắn.

Thanh kiếm của hắn vô luận là ai chẳng những một khi gặp hắn đều khó tránh khỏi muốn nhìn kỹ kiếm, mà còn một khi thoáng nhìn thấy, vĩnh viễn khó quên.

Điểm đó cũng giống như con người của hắn vậy.

Thanh kiếm đó quả thật là hoàn toàn bất đồng với những thanh kiếm khác, từ mũi kiếm, cán kiếm, cho đến thân kiếm, từ mức độ dài ngắn nặng nhẹ, mỗi một điểm đều đả phá tất cả mọi quy cách rèn kiếm của tiền nhân.

Kiếm dài bốn thước chín tấc bảy phân, nặng ba mươi ba cân hai lượng ba tiền, lưỡi kiếm làm bằng bạch kim, hộp kiếm làm bằng hoàng kim, trên mặt khảm đầy châu ngọc, giá trị trên mười lăm vạn lượng, hoa lệ huy hoàng, không có thanh kiếm nào so bì bằng, kiếm chưa lấy ra khỏi hộp đã đủ nhiếp hồn đoạt phách.

Điểm quan trọng nhất là, phải là người như thế nào mới có thể thi triển một thanh kiếm nặng như vậy?

Người đó cổ tay và cánh tay phải mạnh đến cỡ nào?

Con người của Liễu Khinh Hầu thật ra là người ra sao?

Mấy năm gần đây, mỗi khi đến tháng ba tháng tư tươi mát, khi hoa lá nở rộ dưới hơi ẩm của gió xuân, Liễu Khinh Hầu đều đi tìm một vị kiếm khách thành danh để thử kiếm với hắn.

- “Nghiêm hàn khốc nhiệt, nên tĩnh chứ không nên động” - Hắn nói - “Trời trong gió lạnh mới là thời tiết tốt để sát nhân”.

Muôn hoa đua nở, kim kiếm ra khỏi hộp, kiếm khách danh tiếng từng tung hoành một thời, máu chảy ra cũng giống hệt như người thường vậy, rất mau chóng cạn kiệt.

Thanh danh của hắn đã bị nhuộm đỏ.

Nhưng người từng gặp qua hắn không nhiều, người thấy hắn bạt kiếm càng ít.

- “Bạt kiếm sát nhân, tuy chỉ bắt quá là giữa một sát na, nhưng lại là chuyện nghiêm túc phi thường” - Hắn nói - “Đó tuyệt không phải là chuyện để người ta coi chơi”.

Con người hắn đương nhiên cũng không phải là để người ta coi chơi, may là hắn cũng có lúc để người ta nhìn thấy.

Tám tráng hán vai rộng hông thon dần dần chậm bước lại, cổ kiệu lớn đỏ bầm chung quy đã chậm chậm dừng lại, dừng trước cửa lớn của một khách sạn sang trọng, trong ngoài trang hoàng quét sơn mới tinh. Hai mươi bốn thiếu niên tráng kiện xếp thành hai hàng hai bên đường như cánh nhạn nghênh đón, đường xá cũng đã quét sạch trải thảm đỏ đợi chờ.

Tên nô bộc người Ba Tư cao chín thước bằng kiếm, mau mắn đi sát đằng sau kiệu, vận khổ dài chấm gót đỏ tươi, giày lụa vàng chói, mồ hôi còn to hơn cả trên châu lán dài trên bắp thịt cứng cáp như sắt đá, bên tai trái đeo một cái chuông vàng to lớn như miệng chén, không ngừng rung leng keng trong gió xuân.

Người trong kiệu chung quy đã bước ra.

Tiếng chuông trong ngần vui tai, một làn gió thoảng qua, người đó phảng phất cũng bị gió lùa lay động.

- Hắn là Liễu Khinh Hầu sao?

- Phải.

- Người như hắn lẽ nào có thể thi triển một thanh cự kiếm nặng hơn ba mươi ba cân, tung hoành giang hồ không biết đã đâm chết bao nhiêu cao thủ dưới kiếm sao?

- Phải.

Hôm nay là mười hai tháng tư, trước khi mặt trời lặn, Liễu Khinh Hầu chung quy đã đến Hán Dương.

Thần Tài gõ cửa

Trong “Đổ Cục”, tư liệu có liên quan đến Liễu Khinh Hầu, bộ phận chủ yếu có thể chia thành vài phần.

Hắn là con nhà thế gia, tổ tiên có chiến công, cho nên hắn tiếp nối tước vị, hắn vì vậy mà được vinh, hiệu của hắn là “Khinh Hầu”, không những là chỉ là một tư thái, hơn nữa lại vô ý hữu ý khoe xưng tước vị nổi truyền của hắn là “Hầu”.

Thân người hắn chỉ cao có năm thước ba tấc, trọng lượng chỉ cỡ bốn mươi tám cân, diện mạo xinh xắn như con gái, ăn vận cực kỳ kén chọn, mỹ thực mỹ tửu mỹ nữ và hoa phục đều là sở thích của hắn, lại rất ít khi tắm rửa.

Kiểm pháp hắn luyện là “Phích Lịch Lôi Đình Thập Tam Thức” từ “khí”, “thế”, và “lực” kết hợp thành, cương liệt uy mãnh, thiên hạ vô song. Nhưng hắn bình thời lại cả một cái ghế cũng đẩy không đi.

Hắn tự cho mình phong nhã tuyệt tục, chuyện có liên quan đến tiền tài, hắn không bao giờ thêm lo tới, lại thích nhất là hoàng kim.

- “Chỉ có hoàng kim mới là vĩnh hằng bất biến” - Hắc nói - “Trên thế gian tuyệt không có bất cứ vật gì chân thật hơn hoàng kim, có thể trông nhờ vào như là hoàng kim”.

Hắc không bao giờ sát sinh, thậm chí cả một con kiến cũng không chịu dẫm đạp.

- “Ta chỉ thích sát nhân” - Hắc nói - “Trên thế gian tuyệt không có bất kỳ chuyện gì nghiêm túc hơn, thần thánh hơn sát nhân”.

Tiết đại tiên sinh cũng đọc được tư liệu đó. Vô luận là ai xem qua phần tư liệu đó đều cảm thấy con người đó tính cách không những phức tạp, mà còn tràn ngập mâu thuẫn.

- “Con người đó giống như là hai người khác biệt tới mức cực đoan bị bầm giã nhào nặn hỗn hợp lại làm thành” - Lão giả áo vàng vừa thở dài vừa mỉm cười - “Chỉ tiếc làm không mấy tốt”.

- Nghe nói hắc không những yếu ớt lắm bệnh, sợ thấy ánh mặt trời, hai chân cũng một dài một ngắn, cho nên bình sinh rất ít khi đi bộ.

- “Nhưng hắc lại có thể huy vũ thanh cự kiếm nặng hơn ba mươi ba cân, giết người trong nháy mắt” - Tiết đại tiên sinh trầm tư - “Nếu không có thần lực trời sinh và khổ luyện gian nan, làm sao có thể làm như vậy được?”

Đó không phải là giả.

Cao thủ quyết chiến, sinh tử trong nháy mắt, tích tắc đó tuyệt không cho phép là giả trá.

- “Không cần biết ra sao, sự hạn chế của thể năng trời sinh có những chỗ không thể nào đột phá được” - Lão giả nói một cách tin chắc - “Bằng vào thân thể của hắc đi sử dụng thanh cự kiếm đó, biến hóa chuyển tiếp không tránh khỏi có chỗ cứng nhắc trúc trắc, cũng khó tránh khỏi có kẽ hở và chỗ hổng”.

Lão giả lại mỉm cười :

- “Phá Vân Trích Tinh Cửu Cửu Bát Thập Nhất Kiếm” của ông kín đáo tế nhị, biến hóa vô cùng, một giọt nước cũng không rơi vãi, không có lỗ hổng nào để chui vào, há chẳng phải là khắc tinh của hắc sao.

Trung niên tráng hán đầu trọc như loài ưng, khí thế kinh người bỗng cười cười.

- “Đấu trí Khúc Kim Phát, tri kiếm Đồ Hoàng Sam” - Gã cười nói - “Cả Đồ tiên sinh cũng nói như vậy, không trách gì Đồ Cục chịu tiếp nhận số tiền cá năm chục vạn lượng hoàng kim”.

- “Năm chục vạn lượng hoàng kim?” - Tiết Dịch Anh giật mình hỏi - “Ai đặt cá? Cá ai?”

- Thần tài đặt cá, cá eo thon trắng.

“Eo thon” đương nhiên là Liễu Kinh Hưu. “Thần Tài” là một tập đoàn, một tập đoàn do đám đại địa chủ và chủ tiền trang ở Sơn Tây tổ chức thành, có tài lực, có thế lực, chuyện buôn bán gì cũng làm, tiền kiểu nào cũng nhận.

- “Nhưng lần này Thần Tài chỉ sợ đã lầm” - Người đầu trọc như ưng nói - “Đồ Cục chịu nhận số tiền đánh cá đó, đương nhiên là tin chắc chín phần mười sẽ ăn, ngồi chờ thu tiền, không khác gì trong tay Trang chủ đã cầm chắc ”chí tôn bảo”.

Người đầu trọc chợt quay mình, đôi mắt ưng nhấp nháy như tinh quang, chăm chăm nhìn lão giả áo vàng :

- Đồ tiên sinh, ông đương nhiên đã sớm nhìn rõ trong tay ông cầm con bài nào.

- “Ta?” - Đồ tiên sinh điềm đạm cười cười - “Mấy năm nay trong tay ta không cầm kiếm, cũng không cầm bài, ta là một lão nhân vô dụng rồi”.

Người đầu trọc cười lớn :

- Đúng quá đúng, rất đúng rất đúng, một người trong tay nếu đã cầm đầy hoàng kim châu ngọc, còn có hứng thú đi tìm gì khác chứ.

Tiếng cười của gã ngưng bất chợt :

- Đổ tiên sinh, ba vị Trang chủ của Đổ Cục thân phận tuy ẩn bí, nhưng ta ít ra đã biết trong số có một vị là ai, bởi vì mấy năm nay lúc Đổ Cục có vụ đánh cá, vị lão tiên sinh không những biết kiếm mà còn biết người đó lại xuất hiện quanh quẩn.

- Vị lão tiên sinh đó là ta?

- Xem chừng là vậy.

Đổ Hoàng Sam cười, trong ánh mắt cười cợt cũng lấp lóe tinh quang, nhìn người đầu trọc chăm chăm.

- “Vậy còn các hạ?” - Lão hỏi - “Các hạ có phải là một trong những Thần Tài không?”

Người đầu trọc lại cười lớn :

- Ta nếu là Thần Tài, có chém đầu ta, ta cũng không đi đánh cá vào quái vật eo thon mặt trắng đó.

Gã từ từ nói tiếp :

- Chỉ bất quá ta biết trong miếu Thần Tài hiện tại lại đã có người đến.

Có ba người đến, ba người nhìn bộ dạng không giống Thần Tài chút nào.

Ở đây là hậu viên, sau vườn là triền núi, trên triền núi một mảng cỏ tươi, Hoa nở cũng không biết là sơn trà? Hay là đào hoa? Hay là đỗ quyên?

Hoa trong vườn tuy đã gần tàn, hoa trên triền núi lại vẫn như son phấn đêm qua còn vương lại trên má môi thiếu nữ.

Ba người đó từ trên triền núi đi xuống, cánh cửa nhỏ ở tường sau không khóa, Vô Hạc sơn trang vốn không phải là nơi cấm vệ sâm nghiêm. Bọn họ đi từ giữa vùng hoa cỏ trên triền núi bước vào trong khoảnh hoa cỏ của hậu viên, xuyên qua một con đường nhỏ lát đá xanh lác rắc cánh hoa rơi.

Hai người trong số đều đã gần kề trung niên, thân người trung đẳng, y phục trung đẳng, mặt mày trung đẳng, hông eo đều xệ ra hơn mười tấc so với mười năm trước, mặc quần áo xanh cài nút kín tận cổ, áo ngoài màu lam không tay sát vai, nhìn giống hệt từ một khuôn mà ra. Minh tùy tiện ghé vô hàng quán trên đường là đều có thể nhìn thấy một người như vậy đang ngồi sau quầy tính toán đếm tiền.

Bọn họ đỡ một lão nhân đi tới, khó có thể thấy một người già đến mức như vậy trên thế gian.

Thân người lão vốn đáng lẽ rất cao, nhưng hiện tại lại đã khòm khòm co rúc giống như con tôm, đầu tóc bạc trắng đã gần rụng hết, khuôn mặt vàng khè đầy nếp nhăn, trên người vận một đại hồng bào không những còn đỏ tươi hơn cả hoa cỏ trên triền núi, mà còn làm bằng tơ lụa nguyên chất, thủ công cắt may đều kén kỹ hết sức.

Trông mắt của người đầu trọc như ưng bỗng co thắt lại, nhãn thần của Tiết Định Anh cũng biến thành có chút khác với bình thường.

Bọn họ đều chưa gặp qua lão nhân đó, lại phảng phất đã gặp qua, thứ cảm giác đó giống như là bất chợt nhìn thấy một hồng hoang dị thú trong truyền thuyết đã tuyệt tích, tuy biết rõ nó không thể làm hại người, lại vẫn cảm nhận được một thứ áp lực khó tả.

Đổ Hoàng Sam đứng dậy chào đón, thái độ vừa cung kính vừa tôn kính, lão ta tuy cũng là một lão nhân luôn luôn được người ta tôn kính, trước mặt vị hồng bào lão nhân kia lại đã biến thành như một học sinh cung kính kính thỉnh an thăm hỏi.

Hồng bào lão nhân lại không ngừng ho hen, thở dài lắc đầu :

- Ta không được khỏe, không khỏe chút nào, cả một tiểu cô nương cõi trường ta cũng không thấy hứng thú, làm người mà cả một chút ý tứ cũng không có, còn có gì hay ho chứ?

Lão lại lắc đầu thở dài, ho khan :

- Kỳ thật người cũng bất tất phải hỏi thăm sức khỏe của ta, ta cũng không muốn hỏi thăm sức khỏe của người, ta biết người không muốn gặp ta, ta cũng không muốn gặp người.

Lão chợt hỏi :

- Các người ở đây có ai họ Tiết không?

- Có.

- Người là Tiết Định Anh?

- Phải.

- Vậy thì hay quá, người ta đến tìm là người.

Hồng bào lão nhân nhìn Tiết Định Anh từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, sau đó bắt đầu ho sù sụ thở dài :

- Kỳ thật người cũng không hấp dẫn gì, nhưng bọn chúng đều nói kiếm pháp của người rất ghê gớm, cơ hồ đã có thể so sánh với Diệp Cô Thành năm xưa.

Lão thở dài :

- Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết không tiền tuyệt hậu, không ai có thể bì, có thể so sánh với Diệp Cô Thành rất là không dễ dẫu gì, cho nên bọn chúng nhất định muốn thỉnh ta đến xem xem, ta cũng không khỏi phải đến.

- “Bọn chúng?” - Người đầu trọc như ưng chợt xen lời, hỏi hai người trung đẳng kia - “Bọn chúng là các người?”

- “Phải” - Một người cười bồi, cười rất hòa hoãn - “Bọn chúng là bọn ta”.

- Các người là Thần Tài?

Người đầu trọc lại cười lớn, tự mình trả lời câu hỏi của mình :

- Các người đương nhiên là Thần Tài, nếu không phải là Thần Tài, làm sao có thể thỉnh được Đại Hồng Bào?

Không cần biết là lúc nào chỗ nào, ba chữ “Đại Hồng Bào” vừa nói ra, nhất định sẽ khiến cho người ta giật mình.

- “Đại Hồng Bào” - Tiết Định Anh giật mình hỏi - “Tiêu Hồn Tiểu Thanh Y, Đoạt Mệnh Đại Hồng Bào?”

- “Hình như là vậy” - Lão nhân nhướng nhướng mắt, lẩm bẩm - “Tiểu Ngôn Thanh Y, Đại Lý Hồng Bào, lang tài nữ mạo, sài lang hổ báo”.

Lão thở dài :

- Chỉ tiếc đó là chuyện của nhiều năm về trước, hiện tại Tiêu Hồn Tiểu Ngôn vừa già vừa xấu, ai gặp cũng bỏ chạy, Đoạt mệnh Đại Lý cũng đã biến thành chỉ có thể đoạt mệnh được một người.

- Mạng ai?

- Mạng của chính ta.

Câu hỏi đó, câu đáp đó, đương nhiên đều do lão tự mình hỏi tự mình đáp, bởi vì lão cảm thấy rất thú vị.

Cho nên lão tự hỏi, tự đáp, tự cười, đợi đến khi lão tự cảm thấy đã hết cười được rồi, mới nói :

- Cho nên lần này ta chỉ bắt quá đến xem thử.

- “Xem hoa? Không hấp dẫn. Xem người? Cũng không hấp dẫn. Xem kiếm?” - Người đầu trọc cũng học tự hỏi tự đáp - “Kiếm cũng xem không được”.

- Ồ?

- “Kiếm là để sát nhân, không phải để xem” - Lần này người trả lời là Tiết Định Anh - “Kiếm cũng không muốn thấy người, chỉ muốn thấy máu người”.

Ông ta bước tới, đối diện với Lý Hồng Bào :

- Lợi kiếm sát nhân một khi rút ra khỏi vỏ, là muốn sát nhân, cả chủ nhân của nó cũng không khống chế được, thứ cảm giác đó nghĩ tiền bối tất có thể lãnh hội được.

Gió khua hoa động, hoa động hoa rơi, giữa trời đất không biết có bao nhiêu hoa rơi?

Qua một hồi rất lâu, Lý Hồng Bào mới chậm chậm gật đầu.

- “Phải, đúng là như vậy” - Lão nói - “Lợi kiếm thông linh, người thiện dụng kiếm cũng vậy, nhân kiếm hợp nhất, tâm kiếm hợp nhất, lúc vận dụng mới có thể huy sai tự như, phát huy tất cả tiềm lực của người và kiếm”.

- Đúng, đúng là như vậy.

- “Cho nên bản thân của kiếm nếu quả có sát khí, trong lòng người cầm kiếm cũng sẽ động sát cơ” - Lý Hồng Bào nói - “Sát cơ vừa thăng khởi, lúc xuất thủ cũng không thể lưu dung một con đường sống nữa”.

- “Phải” - Thái độ của Tiết Dịch Anh cũng dần dần biến thành càng nghiêm túc, càng kính cẩn - “Sát cơ vừa hiện, song phương đều không thể do dự tìm cách lưu lại dư địa, cho nên cao thủ tương tranh, một búng tay sinh tử, người thiện dụng kiếm chết vì kiếm, chính là chết mà trong lòng được an thỏa”.

- “Hay, nói hay” - Lý Hồng Bào thốt - “Ta nếu trẻ lại ba chục tuổi, người nếu không có bận bịu gì, hôm nay có thể đã cùng người đánh một trận, đó mới thật là chuyện khoan khoái bình sinh, chỉ tiếc hiện tại...”

Tâm tình hào hùng lại biến thành thở dài :

- Hiện tại ta chỉ muốn xem thử kiếm ý trong lòng người, không muốn xem sát cơ trên kiếm của người.

- Vậy thì cực tốt.

Gió lùa hoa động, hoa động hoa rơi, không cần biết giữa đất trời hoa rơi có thêm bớt chừng nào, cũng đều là chuyện tầm thường.

Hoa lạc nhân vong, thiên địa vô tình.

Thiên địa vốn vô tình! Nếu hữu tình, trời đã sớm hoang hư, đất đã sớm già cỗi.

Lý Hồng Bào chậm chậm đứng dậy, dùng một bàn tay khô gầy nhúm dựa vào vai một người đứng kề bên lão, bàn tay kia bẻ một nhánh hoa, cũng không biết là đào hoa? Là sơn trà? Hay là đỗ quyên?

Hoa sắp rơi, người đã già, nhưng hoa lọt vào tay lão nhân đó, tất cả đều đột nhiên biến đổi.

Mùi vị của cái chết

Tả thủ của Lý Hồng Bào đã rời khỏi vai người kia, ngón cái chụm vào với ngón út và ngón áp út, ngón trỏ và ngón giữa kề sát nhau, thành kiếm quyết thức, tả cước dò lên trước nửa bước, gót chân đối mũi bàn chân phải, cảnh hoa trong tay giờ ngang ngực, chĩa xiên chỉ về phía ngực Tiết Dịch Anh.

Trong nháy mắt đó, cảnh hoa gần héo tàn lại chừng như bị một thứ ma pháp thúc đẩy, bất chợt nảy nở sinh khí.

Lão hồng bào già yếu gần chết, phảng phất cũng trong tích tắc đó bỗng có sinh khí, trong đôi mắt già nua khép hờ lấp lánh hàn quang, thân người khòm khòm dần dần đứng thẳng dậy, khuôn mặt vàng khè dần dần tươi sáng hẳn, huyết dịch khô cạn lại đã bắt đầu lưu động.

Sinh mệnh kỳ diệu như vậy, không có ai có thể giải thích một người sao lại có thể trong tích tắc phát sinh biến hóa thần kỳ như vậy.

Lẽ nào đó là đặc chất độc hữu của kiếm khách?

Một vị hùng chủ đã thất thế từ lâu bỗng trùng tân nắm lại quyền lực, một cô gái si tình bỗng gặp lại tình nhân đã ly biệt từ lâu, một bà mẹ hiền đứng dựa cửa bỗng nhìn thấy con yêu đi xa trở về.

Đối với người cuộc đời đã hoàn toàn tuyệt vọng, lúc bất chợt có hy vọng, há chẳng phải cũng có bộ dạng như vậy sao?

Sinh mệnh kỳ diệu làm sao, làm cho người ta cảm động làm sao.

Tiết Định Anh lại chừng như dần dần teo quắt lại.

Quang thái của Lý Hồng Bào tăng cường thêm một phân, khí thể của họ Tiết lại co rúc lại một phân.

Một thứ áp lực vô hình khổng lồ như một quả núi đè ép lấy ông ta. “Cạch” một tiếng, miếng đá xanh lót đường dưới chân ông ta đã vỡ vụn, chân ông ta đã dần dần lún chìm xuống đất.

Kỳ quái là thần sắc của ông ta nhìn vẫn rất thản nhiên bình tĩnh, ông ta tuy không phản kích kháng cự, nhưng cũng không thoái lui. Cũng không biết qua bao lâu sau, chợt có một biến hóa kỳ quái phát sinh.

Những đóa hoa tàn trên cành cây vốn đang khô phục lại chút tàn dư, đột nhiên từng cánh từng cánh rớt rơi, lúc rơi xuống tới đất đã hoàn toàn khô héo, cánh hoa vốn còn chút đỏ tươi, không ngờ trong nháy mắt đã biến thành một màu đen chết chóc.

Lý Hồng Bào quát nhẹ một tiếng, cành hoa trong tay bay ra, không ngờ đến giữa không trung đã gãy nát từng tấc từng tấc.

Đến khi đoạn cây khô héo cuối cùng đã rơi xuống, Lý Hồng Bào lại đã trở thành một lão nhân suy nhược còi cọc.

Quang thái sáng lạng trong giây phút vừa qua giống hệt như lưu tinh vậy, âm thầm tắt ngóm, vô ảnh vô tung.

Lý Hồng Bào lại bắt đầu thở dài, ho khan.

- “Hay, rất hay” - Lão dùng một thứ nhãn thần kỳ quái nhìn Tiết Định Anh - “Vật cực tất phản, thịnh cực tất suy. Khi vật đã đạt đến mức tột bậc tất sẽ quay đầu trở lại, khi đã đầy đủ sung túc đến mức tột bậc tất sẽ suy kém đi xuống. Người dĩ bất biến vi biến, tránh né sự sắc bén lúc cực thịnh, dĩ bất chiến vi chiến, dĩ tĩnh quan biến”.

Lão thở dài :

- Không tưởng được người không ngờ đã ngộ được chân ý của binh pháp từ trong kiếm, đã là đại tướng, không phải là tiểu tốt.

Không những chân ý của binh pháp và kiếm pháp tương đồng, vô luận làm chuyện gì, đến lúc đăng phong, đạo lý cũng như vậy.

Người đầu trọc chợt thở dài.

- “Ta không hiểu” - Gã nói - “Ta thật không hiểu hai vị Thần Tài gia muốn làm gì?”

Gã biết người ta đại khái cũng không hiểu gã đang nói gì, cho nên tự giải thích :

- Muốn mời được Đại Hồng Bào tuyệt không phải là chuyện dễ. Các người mời ông ta đến chỉ bất quá là vì muốn thỉnh ông ta đến xem kiếm pháp của Tiết đại tiên sinh ra sao, xem các người lần này đặt tiền có đúng chỗ không, nhưng sau khi xem rồi thì sao chứ? Lẽ nào các người còn có thể rút tiền đặt lại được?

Mặt hai vị Thần Tài vẫn giống hệt như Thần Tài trong tranh họa vậy, béo tròn tròn, cười híp híp, hoàn toàn không có chút phản ứng gì. Lý Hồng Bào lại nói :

- Ta cũng không hiểu, thật không hiểu.

- Ông cũng có chuyện không hiểu sao?

- “Ta không hiểu là người” - Lý Hồng Bào hỏi Tiết Định Anh - “Người có biết gã là ai không?”

- Không biết.

- Gã không phải là bằng hữu của người?

- “Gã không phải” - Tiết Định Anh đáp - “Gã đi chung với Đỗ tiên sinh, chắc là bằng hữu của Đỗ tiên sinh”.

- “Người lầm rồi” - Lý Hồng Bào thốt - “Gã cũng không phải là bằng hữu của Tiểu Đỗ”.

Trên thế giới này có những người rất đặc biệt, bọn họ cơ hồ cái gì cũng có, lại không có bằng hữu, cả một bằng hữu cũng không có”.

Lão nhìn người đầu trọc, những nếp nhăn nơi khóe mắt sâu hoắm, sâu như đao cứa.

- “Ta biết ngươi là hạng người nào, cho nên ta mới thấy kỳ quái, ngươi tại sao lại có thể đến đây?” - Hồng bào lão nhân nói - “Ở đâu có người gần chết, kên kên mới bay đến, nhưng ở đây tịnh đâu có người gần chết”.

Người đầu trọc như loài ưng ăn xác người cười, cười lớn.

- “Hồng bào lão quỷ, lần này ông đã nhìn lầm rồi” - Gã cười lớn - “Ở đâu có người gần chết, chỉ có kên kên mới biết, chết có một thứ mùi vị đặc biệt, cũng chỉ có kên kên mới ngửi thấy được”.

Người đầu trọc lại nói :

- Hồng bào lão quỷ, chuyện đó ngươi không thể hiểu được đâu, trên thế giới này chuyện ngươi không hiểu đại khái còn không ít.

Tiếng cười của gã chấn động làm rụng một đóa hoa tàn, người gã đã nghênh ngang bước đi giữa những cánh hoa rơi, đi vài bước, bỗng như một con dơi đen sì lướt bay lên.

Không ai cản trở gã, mọi người trong lòng đều đang tự hỏi mình :

— Chết có mùi vị gì? Ở đây có người nào sắp phải chết?

Loài ưng ăn xác

Bầu trời đã u tối, một cỗ xe ngựa đen tuyền hình dạng rất bảo thủ đang từ từ lăn bánh trên con đường nhỏ hoang lương.

Hồng bào lão nhân khép mắt tựa người vào một góc trong thùng xe, hai vị Thần Tài mặt tròn tròn giống như trong niên họa đang ngồi đối diện nhìn lão.

Chung quy có một người mở miệng nói :

- Người đó đối với lão nhân gia ông hình như rất vô lễ.

- “Không phải là rất vô lễ, là vô lễ phi thường” - Hồng bào lão nhân không ngờ lại không tỏ vẻ tức giận, chỉ điềm đạm thốt - “Người đó vô luận đối với ai đều vô lễ phi thường, trong mắt gã, sự khác biệt giữa một người sống và một người chết tịnh không lớn lắm”.

- Gã thật ra là ai?

Hồng bào lão nhân trầm ngâm, qua một hồi rất lâu mới từ từ đáp :

- Có một người, năm mươi một tuổi dùng một con dao mổ trầu giết chết năm đại hán, tới mười ba tuổi cạo đầu xuất gia vào Thiếu Lâm, chưa đến hai năm đã vì một nữ nhân mà bị trục xuất, còn bị hòa thượng của Giới Luật Phòng đánh đòn gần nát mình bỏ cho chết trong khe núi. Gã không chết, nghe nói là vì có mười bảy mười tám con sói thay phiên nhau dùng lưỡi liếm vết thương của gã, liếm bảy ngày bảy đêm mới giữ được mạng gã. Gã theo bảy sói sống trong vùng núi hoang hai ba năm, đến năm mươi bảy tuổi trà trộn vào một tiêu cục, trước tiên làm nghề rửa chuồng ngựa tắm ngựa, sau đó đi theo các chuyến tiêu làm sai vặt, mười tám tuổi làm tiêu sư, mười chín tuổi đốt cháy sạch tiêu cục đó. Vài năm sau, gã cơ hồ chuyện gì cũng làm qua, tới tuổi hai mươi bốn hai mươi lăm đi theo một thương thuyền vượt biển, đến Phù Tang, ba năm sau quay về, không ngờ đã biến thành đại gia giàu có địch quốc.

Hồng bào lão nhân thở dài :

- Các ngươi nói thử coi, một người như vậy có tài hay không chứ?

Trong thùng xe không có ai nói gì, qua một hồi rất lâu, xe ngựa dừng lại, ngừng trước một căn nhà gỗ, ánh đèn bên ngoài cửa sổ xe chấp chờn, bốn người khiêng một cỗ kiệu đang đợi bên ngoài.

Lão nhân chậm chậm ngồi thẳng dậy, chậm chậm hỏi :

- Các ngươi muốn ta đến Vô Hạc sơn trang xem thử, hiện tại ta có phải đã xem rồi không?

- Phải.

- Các người chịu đưa cho ta chứ?

- Nội trong ba ngày nhất định sẽ đưa đến.

- “Tốt, rất tốt” - Lão nhân chậm chậm xuống xe, lẩm bẩm - “Kỳ thật ta cũng không hiểu, các người hà tất phải kêu ta đi xem thử. Hiện tại các người đã biết rõ con thỏ toàn thân quái dị kia phải thua, vậy thì làm sao chứ? Tiền đặt cá đã đưa vào Đổ Cự, các người lẽ nào còn có thể thu hồi lại?”

Ánh đèn đã đi xa, kiệu đã khiêng đi, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, ta nhìn người, người nhìn ta, nhìn nhau trong bóng tối, lại đã không còn giống như Thần Tài trong niên họa nữa, lại có chút giống như hai người chết, hai người thua chết.

Loài kên kên chuyên ăn xác người chết đâu?

Then chốt của Thần Tài

Năm chục vạn lượng hoàng kim quả thật có thể làm cho người đang sống nhân thua đến chết, có lúc thậm chí có thể khiến cho người đang sống khỏe thua đến mức đi treo cổ.

Năm chục vạn lượng hoàng kim, cho dù là Thần Tài cũng không thể thua lớn như vậy, may là Thần Tài rất ít khi thua tiền.

Còn lần này?

- Hồng bào lão quỷ đó thật là lão quỷ, nhưng lần này cả lão quỷ cũng không tưởng được bọn ta tại sao phải tốn mấy vạn lượng bạc đi mời lão, bạc của bọn ta đâu có lên mốc chứ.

Vị Thần Tài đang nói chuyện đó tuổi tác lớn hơn một chút, đại khái trạc bốn mươi bảy bốn mươi tám, vừa tròn vừa đen, nhìn giống như một củ khoai lang mới đào lên. Lão họ Trương, có người gọi lão là Trương lão ngũ, có người gọi lão là Ngũ lão bản, Ngũ chưởng quỹ, Ngũ đại ca, cũng có người gọi lão là Ngũ đại lang.

Người kia trẻ hơn một chút, còn lùn béo hơn cả lão, nếu nói là củ khoai lang, thì vị nhân huynh kia không khác gì một củ khoai lang tròn quay. Gã cũng họ Trương, xếp hàng thứ tám.

- Kỳ thật lão quỷ đó cũng nên biết Thần Tài làm chuyện buôn bán luôn luôn có then chốt, nếu không không phải là Thần Tài, mà là hào quỹ.

Hai người cùng cười vang, hai củ khoai lang bất chợt biến thành hai con hồ ly, hai con hồ ly mập tròn béo ngậy.

Nhưng lần này bọn chúng có thể có then chốt gì?

* * * * *

Trong căn nhà gỗ không ngờ rất nhiệt náo, vốn là một đồ trường.

Trong sòng chen chúc nghẹt người, đại đa số đều là người không muốn gặp người khác, ít ra cũng không thể để người khác thấy bọn họ thích đánh bạc.

Mặt sau còn có một gian phòng nhỏ, đặt một cái giường làm bằng gỗ đàn mộc, bên trên bài một trà kỷ, trên kỷ không những có trà có rượu, có bánh có kẹo, trái cây khô, trái cây tươi, cá nướng, thịt chiên, lạp xưởng, bao tử, gà luộc, giò muối, vây cá, đầu heo, bánh bao không nhân, bánh bao nhân thịt quay, đủ thức đủ dạng đồ ăn vặt cái gì cũng có.

Một người đang ngồi trên giường xếp bằng ăn lấy ăn để, không cần biết là cái gì, một khi vừa chui vào miệng y, nháy mắt một cái là biến mất không còn thấy đâu hết.

Trên mặt y có một cái miệng cực kỳ to, hình như trời sinh là để ăn.

Kỳ quái là, một người có thể ăn nhiều như vậy lại khơi khơi ốm một cách kỳ lạ, đơn giản ốm đến mức chỉ còn lại da bọc xương.

Trương Ngũ và Trương Bát không dám quấy rầy, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Nhìn thấy người đó, hai con hồ ly lại biến thành hai củ khoai lang.

Đợi một hồi thật lâu, đến lúc người đó ăn xong, bọn chúng mới cung cung kính kính kêu một tiếng :

- Nhị ca.

Vị Nhị ca đó cả liếc cũng không liếc tới bọn chúng, lười biếng ngả người trên giường, uể oải hỏi :

- Hai vị đại lão bản, ta có thể thỉnh giáo hai vị coi lần này năm chục vạn lượng vàng đặt lên mình tiểu quái vật kia thật ra là chủ ý của ai không?

- “Là tôi” - Trương Bát đáp - “Tôi đã từng thấy Liễu Kinh Hân xuất thủ, hẳn thật rất ghê gớm, hơn nữa tôi thiếu có ba kiếm khách kiếm pháp cùng tề danh với Tiết Định Anh đều đã chết dưới tay hắn. Tôi vốn tính vụ cá độ lần này chỉ có thắng chứ không có thua, cho nên mới cùng tam ca, ngũ ca, và lục ca thương lượng, đã đặt rồi”.

- “Có bốn vị đại lão bản đồng ý, đương nhiên là có thể đặt” - Nhị ca điềm đạm thốt - “Nhưng người hiện tại có phải vẫn còn nhận định đã đặt đúng?”

Trương Bát ngậm miệng, Trương Ngũ càng không dám mở miệng.

Nhị ca thở dài :

- Trương Bát ơi là Trương Bát, ta thật không hiểu tại sao người họ Trương? Tại sao không phải họ Vương?

Y uể oải ngồi dậy :

- Người có biết hiện tại bên ngoài đối với trận chiến này định giá chấp ra sao không?

- Đại khái là ba ăn một, đổ họ Tiết thắng, hơn nữa không có kèo đặt ngược, không có ai đặt Liễu Kinh Hân.

Lời nói của Trương Bát không ngờ lại rất máy móc, tâm bình khí hòa, những chuyện đó chừng như không quan hệ chút nào tới gã. Nhị ca của gã lại đã nhảy dựng :

- Giải, nguyên lai người cũng biết, không tưởng được người không ngờ cũng biết.

- Tôi không những biết, mà còn đặc biệt mời Lý Hồng Bào đi giám định, lão cũng không đổ Liễu Kinh Hân.

- “Lão lưu manh đó cho dù không là gì, chuyện đó lại quyết không thể nhìn lầm được” - Nhị ca bỗng lại nhảy dựng hỏi - “Lão lưu manh đó tham lam hết sức, người làm sao thỉnh được lão?”

- Tôi đương nhiên là dâng cho lão một chút lễ.

- Một chút lễ là bao nhiêu?

- “Sáu tiểu a đầu mười bốn tuổi, sáu chục mâm vàng lá, sáu con heo mập nuôi bằng sữa người pha thuốc bổ” - Trương Bát không đợi Nhị ca nổi nóng, lại nói tiếp - “Phần lễ đó dâng cho lão tịnh không uống, bởi vì tôi nhất định phải đợi đến khi lão đi giám định xong mới biết nên đi đường nào”.

Nhị ca không dẫn được cơn tức :

- Đến bây giờ người còn có bao nhiêu đường để đi?

- “Tôi thiếu còn có hai đường” - Trương Bát đáp - “Một đường là thắng, đường kia là huề vốn”.

- Đến bây giờ người còn có thể thắng sao? Còn có thể huề vốn sao?

- “Cho dù không thể thắng, tôi thiếu cũng có thể huề vốn” - Trương Bát đáp - “Lý Hồng Bào nếu giám định trận chiến này Tiết bại Liễu Thắng, tôi ngồi đợi thu tiền thắng, nếu lão giám định Tiết thắng Liễu bại, tôi nghĩ cách huề vốn”.

- Người làm sao mà huề vốn? Lễ nào người còn có thể thu hồi lại tiền đã đưa vào Đồ Cục?

- “Tôi không thể, không ai có thể thu hồi lại tiền đã đưa vào Đồ Cục” - Trương Bát đáp - “Nhưng tôi có thể cá chỗ khác, cá Tiết Định Anh, cũng cá năm chục vạn, cuộc cá kia đã thua, cuộc cá này tất thắng, bởi vậy vốn vẫn giữ được, không chừng còn có thể lời một chút”.

- “Đó thật là một chủ ý hay tới chín phần mười” - Nhị ca gật đầu - “Chỉ bất quá còn có một vấn đề nhỏ nhỏ”.
- Vấn đề gì?
- Chuyện tới hôm nay, còn có ai chịu cá năm chục vạn lượng với người?
- Luôn luôn có thể tìm được những người đó.
- Những người nào?
- “Những người vừa thích cá, lại vừa sợ thua” - Trương Bát đáp - “Những người đó bỏ tiền ra cá, nhất định phải tự mình dò la mọi chuyện rõ ràng”.
- Thứ người đó chịu cá với người sao?
- Vốn không chịu, hiện tại chỉ sợ đã chịu.
- Sao vậy?
- “Vì một vị họ Tiết, ngoại hiệu gọi là Tiết Bồ Tát” - Trương Bát đáp - “Hiện tại hắn đang đánh bài cửu bên ngoài”.

* * * * *

Tiết Hòa, năm mươi mốt tuổi, chưa đến mười tuổi đã vào Tiết gia, theo làm thư đồng cho Tiết đại thiếu gia, đại thiếu gia thăng lên ngôi vị đại tiên sinh, thư đồng cũng lên làm tổng quản, bình thời thường niên chỉ khoác áo bố lam, không ăn thịt, không chọc gái, không uống rượu, không hút thuốc, không cờ bạc, không có tính hư tật xấu nào, cho nên người ta đặt cho ngoại hiệu là Bồ Tát.

Hiện tại vị Tiết Bồ Tát đó ăn vận lại giống như một phú hộ, chỉ bất quá đã thua đến mức mồ hôi dầm dề trên trán, hai mắt đỏ ngầu, nhìn bộ dạng chán chường ngao ngán.

Hắn rất mau chóng được dẫn vào, Trương Bát lập tức giới thiệu :

- Vị Tiết tổng quản đây hai năm nay đã là khách quen ở đây, cơ hồ mỗi tối đều ghé, người rộng rãi, đánh bạc cũng thống khoái, nhưng vận khí lại không mấy tốt, thiếu nợ bao nhiêu tôi đã xóa sổ giùm, đương nhiên cũng thỉnh Tiết tổng quản giúp bọn ta chút chuyện.

Tiết Hòa lập tức cười bồi :

- Đó bất quá chỉ là chuyện nhắc tay, chuyện nhỏ thôi.

Rất nhiều người thông minh đều nghĩ trong chuyện nhỏ mới có then chốt lớn. Then chốt trong đại sự, mọi người đều đã nhìn thấy.

Ai là chim khò?

Chuyện Trương Bát muốn Tiết Hòa làm quả thật là một chuyện nhỏ.

Gã giao cho Tiết Hòa một phương thuốc, kêu Tiết Hòa mỗi sáng sớm vào tiệm thuốc “Khánh Hòa Đường” lớn nhất trong thành mua thuốc, phải dáo dát đề phòng, trốn một mình trong phòng cài cửa nấu thuốc, đem thuốc đổ vào bô, lại đổi một chén canh sâm đem dâng cho Tiết đại tiên sinh dùng khi thức dậy, lại đổ bã thuốc xuống rãnh đằng sau nhà bếp, vậy coi như là đại công cáo thành.

Tiết Hòa nói :

- Tôi làm như vậy được hai ngày, quả nhiên không ngoài sở liệu của Trương Bát gia, quả những có mấy tên trộm lén vào lục lọi trong phòng tôi, lại moi móc bã thuốc dưới rãnh, còn đến Khánh Hòa Đường nghe ngóng coi tôi mua thuốc gì.
- Người mua thuốc gì vậy?
- Cũng bất quá là Ngư Hoàng, Điền Thất, Xà Đả, những loại thuốc chuyên trị bệnh gan ruột, giá tiền rất đắt.

- “Ta hiểu rồi” - Nhị ca hỏi Trương Bát - “Người có phải là muốn những người đó nghĩ gan ruột của Tiết lão đại có bệnh, hơn nữa bệnh không nhẹ?”

- Phải.

- Tiết Định Anh thân kinh bách chiến, thời thiếu niên lại phóng túng tửu sắc, nội ngoại giáp công, nếu thương nhập vào can tỳ, bệnh hết đường chữa.

- “Không những hết đường chữa mà còn tối kỵ đấu khí sử lực, cao thủ tương tranh, lại là đấu khí lực” - Trương Bát nói - “Chân khí một khi động, nếu chấn động đến can phủ, không cần đối phương xuất thủ là đã chết chắc rồi”.

- Những người đó sau khi nghe ngóng được tin tức, đương nhiên sẽ đi cá Liễu Kinh Hầu thắng, cứ sợ đặt cá quá trễ, huyền cơ tẩu lậu ra.

- “Lúc đó tôi cũng chỉ còn nước tiếp nhận tiền cá của bọn chúng, làm cho bọn chúng nghĩ tôi là một con quỷ chết oan vật vờ” - Trương Bát nói - “Vốn cá của bọn ta nhờ vậy mà giữ lại được, không phải đã đến lúc vui mừng sao?”

Gã cười giống như một con hồ ly :

- Cho nên tôi lại gom góp năm chục vạn lượng, giao cho Đỗ Cục, mở một cuộc cá lớn khác, hiện tại rất có thể đã có tin tức.

- Người có biết những người đó là ai không?

- “Tả hữu cũng chỉ bắt quá là đám tiểu nhân quỷ quái tham tiền nhút nhát, thích cờ bạc mà sợ thua” - Trương Bát cười đáp - “Có thể gạt bọn chúng bỏ tiền ra, ai ai cũng không thể thấy khó chịu tội nghiệp cho bọn chúng”.

Lúc đó Nhị ca đã ăn sạch lạp xưởng, bao tử, bốn cái giò muối.

Nghe chuyện thống khoái, y luôn luôn muốn ăn cho thống khoái.

- “Phương pháp của người tuy có chút ti bỉ, vẫn thật là một chủ ý hay” - Y lại cầm con gà luộc lên - “Đối phó với gà luộc, chỉ có ăn nó sạch bách. Đối phó với những người đó, chỉ còn nước để cho bọn chúng thua chết”.

Bên ngoài đột nhiên có người cười lớn :

- Gà luộc ngàn vạn lần không thể ăn sạch được, tối thiểu cũng phải giữ lại một cái đùi gà cho ta, ăn một mình sẽ bị đau bao tử đó.

Trong tiếng cười, một tráng hán mặc áo rộng, chân không mang vớ, mang giày cỏ, đầu trọc như ưng, mắt cũng bén nhọn như ưng từ ngoài cửa bước thẳng vào. Người muốn ngăn cản gã cũng không biết vì sao chỉ cần vừa tiến lên chặn trước mặt, lập tức bay bổng lên, có người đập mình vào tường, có người bay ra khỏi song cửa.

Nhị ca chỉ liếc gã một cái, không ngờ thật đã xé đùi gà quăng qua :

- Chụp lấy.

Đùi gà xé gió bay tới, tiếng gió rít chói tai, giống như một mũi tên bắn ra khỏi một cây cung cứng vậy, con người ốm nhom chỉ còn da bọc xương đó trên tay không ngờ lại có lực khí mấy trăm cân.

Người đầu trọc xem chừng căn bản không biết, cái đùi gà đó không khác gì được một vị lão thái thái dùng đũa gấp đưa qua cho gã, gã tùy tùy tiện tiện nhận lấy bắt đầu nhai, miệng còn lẩm bẩm :

- Trương Bát, người thật có tài, bình thời nhìn người khờ khạo, ai biết được người là lão hồ giả heo, không trách gì lúc Thần Tài muốn buôn bán, luôn luôn phái người lo liệu.

Nhị ca cười lạnh :

- Chỉ tiếc gã cũng có lúc không phải họ Trương mà là họ Vương.

- “Còn người” - Người đầu trọc hỏi - “Người họ gì?”
- Quan.
- “Quan Nhị?” - Người đầu trọc lại hỏi - “Quan Tây Quan Nhị?”
- Chính là ta.

Người đầu trọc chợt cười lớn :

- Không tưởng được Quan Tây Quan Nhị cũng là Thần Tài.

Quan Nhị cũng cười lớn :

- Quan Nhị ta từ lúc thiếu niên đã thành đại đạo, tung hoành thiên hạ, tiền tài của người thiên hạ đều lọt vào trong túi ta, ta không phải là Thần Tài thì ai là Thần Tài?

Y cũng hỏi người đầu trọc :

- Còn người, người họ gì?
- Bốc.
- “Bốc?” - Quan Nhị động dung - “Bốc Ứng?”
- Phải.

Quan Nhị đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt bắn tinh quang như đao phong hoạch phá mặt người đầu trọc :

- Người sống ở quan ngoại, sao lại đến đây?
- Ta muốn đến là đến, đi là đi, đâu cần ai lo.
- Lần này người đến làm gì?
- “Đến đưa tin vui” - Bốc Ứng lại mỉm cười - “Các người đặt năm chục vạn lượng lần thứ hai ở Đồ Cục, đã có người tiếp nhận, hiện tại giá chấp là ba ăn một, Tiết Định Anh nếu không chết thì coi như các người thắng, cũng đủ để lời một trăm vạn rồi”.

Trương Bát mừng rỡ, không nhin được hỏi :

- Là ai dám cá như vậy, dám chịu tiếp nhận vụ cá đó?

Kim kiếm Hoàng lâu

Rằm tháng tư, đêm, có trăng, trăng tròn.

Hoàng Hạc lâu đèn đuốc huy hoàng, không những bên bờ chen nghet người, trên sông cũng giăng đầy thuyền ghe, đại bộ phận trong số đó đương nhiên đều là người giang hồ. Nhưng cũng có những người bán hàn rong và những “gái làng chơi” trét phấn dày cộm, bôi dầu, cố làm ra vẻ quý phụ.

Trong những người đó, có người đã đánh cá, không cần biết là cá lớn hay nhỏ, một khi có đánh cá, sẽ đặc biệt khẩn trương hưng phấn. Có người đến xem náo nhiệt, lo buôn bán, cũng có người muốn đến xem quyết chiến một thời của hai vị kiếm khách vang danh một thời.

Chỉ tiếc bốn bề Hoàng Hạc lâu cảnh vệ sâm nghiêm, căn bản không cho phép người qua lại lên lầu. Bởi vì Liễu Kinh Hưu đặc biệt dặn rõ, kiếm của hắn không phải để cho người ta xem, kiếm pháp của hắn cũng không phải để cho người ta xem, hắn bật kiếm xuất thủ là vì để quyết thắng bại, quyết sinh tử.

Đã qua giờ Tý, không ngờ Liễu Kinh Hưu còn chưa đến.

Hắn luôn luôn có thói quen trễ nãi, hắn chưa bao giờ đợi ai, lại luôn luôn thích bắt người ta đợi hắn.

Một con thuyền đồ sộ hoa lệ chung quy đã cập bến, hương hoa vây bóng thuyền, nhịp đàn lay mảnh trúc.

Liễu Kinh Hưu chung quy đã xuất hiện, mặc áo lụa nhẹ, đeo thắt lưng vàng, sắc mặt trắng nhợt dưới ánh đèn nhìn như người chết. Hắn lại kiêu ngạo vì màu sắc đó, đó là màu sắc đặc hữu của quý tộc.

Một con người cần lao gian khổ bốn ba làm lụng, làm sao có một khuôn mặt trắng nhợt như vậy?

Trên người hần hương thơm nồng nặc, rất nhiều tay buôn người Ba Tư không ngừng dâng cho hần đủ thứ dầu thơm giá trị tôn quý, hần nghĩ có thể quanh năm không tắm cũng là một đặc quyền của quý tộc.

Lực chú ý của mọi người trên bờ đều đang tập trung lên mình hần, nhìn lên thanh kim kiếm khổng lồ kia, không ai chú ý đến thân thể yếu nhược như bé gái của hần.

Trên Hoàng Hạc lâu đèn đuốc sáng choang, Tiết đại tiên sinh, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đến trước, đang ngồi đợi hần. Chờ đợi luôn luôn khó tránh khỏi bức dọc, bức dọc khó tránh khỏi tâm loạn.

Trước lúc quyết đấu, để cho đối phương đợi hần nửa canh giờ cũng là một chiến lược của hần.

Hần đối với tất cả mọi an bài của mình đều cảm thấy rất thỏa mãn.

Trong đám đông có người nói lớn :

- Cả trận chiến trên Tử Cấm thành của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành năm xưa đều để cho người ta đi xem, người tại sao lại không chịu đi xem?

- “Ta không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, Tiết tiên sinh cũng không phải là Diệp Cô Thành” - Liễu Khinh Hân không ngờ đã trả lời - “Kiếm pháp của bọn họ biến ảo đa đoan, trận chiến của bọn họ thiên biến vạn hóa, kỳ diệu khó đoán, trận chiến của bọn ta chỉ bất quá là quyết sinh tử, quyết thắng bại, có lẽ chỉ bất quá là chuyện giữa một sát na”.

- Người có nắm chắc sẽ thủ thắng trong một sát na không?

Liễu Khinh Hân do dự một chút mới điềm đạm đáp :

- Sinh tử thắng bại vốn không phải là tuyệt đối, có lúc tuy thắng mà bại, có lúc chết mà sống, có những người tuy còn sống, lại không khác gì là người chết.

Hần chậm chậm nói tiếp :

- Chỉ sợ nơi đây có rất nhiều người như vậy.

Liễu Khinh Hân chung quy đã lên Hoàng Hạc lâu, đối diện Tiết Dịch Anh. Đây là lần đầu tiên bọn họ tương kiến, rất có thể cũng là lần cuối cùng.

Hai người ngưng thị nhìn nhau rất lâu mới mở miệng. Trong lần tương kiến đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng này, hai vị kiếm khách lừng danh đương đại chỉ nói có một chữ: “Mời”.

Hơi thở sinh tử treo trên đầu cọng tóc, một chiêu trí mệnh đã đến lúc xuất thủ, còn có gì để nói được nữa?

Ai là người thắng?

Dưới Hoàng Hạc lâu, ngàn vạn mái đầu ngẩng nhìn, giữa tích tắc đó, mọi người đối với sinh tử thắng bại của hai người trên lầu đều tựa hồ còn quan tâm hơn cả sinh tử của chính mình.

Trên Hoàng Hạc lâu, tiếng gió rít vùng vục, ánh đèn cũng chập chờn sáng tối bất định.

Đột nhiên giữa lúc đó, một trận kinh phong gào thét, một đạo kim quang phá song cửa sổ bay ra, lượn cong như cầu vồng trên trời, bay xa khỏi bờ sông, rơi xuống lòng sông xa xa.

Sóng nước bắn tóe lên, đám đông giật mình.

- Đó là kim kiếm của Liễu Khinh Hân, nhất định là vậy.

Hiện tại kim kiếm đã bay ra khỏi tay, như hoàng hạc bay đi, Liễu Khinh Hân trận chiến này lẽ nào đã bại?

Gợn nước giữa lòng sông rất mau chóng an bình trở lại, ánh đèn trên Hoàng Hạc lâu cũng dần dần khôi phục lại ánh sáng chói lòa.

Từ bờ sông đến dưới lầu, một màn tĩnh lặng, phẳng phất chưa có chuyện gì xảy ra.

Cũng không biết qua bao lâu sau, “kẹt” một tiếng, một cánh cửa sổ mở ra, một bóng người xuất hiện, thân hình yếu nhược, khuôn mặt trắng nhợt, đôi mắt sáng như sao lạnh.

— Kim kiếm tuy đã hóa thành hoàng hạc bay đi, người vẫn còn ở lại.

Còn Tiết Định Anh?

Tiết Định Anh đã ngã gục, kiếm vẫn còn nằm trong tay, sắc mặt an tường bình tĩnh, y phục trên người cũng không nhàu nát, chỉ bất quá sau ót có một dấu ngón tay đen sì.

Bốc Ung, Đỗ Hoàng Sam nhất trí kết luận :

- Tiết đại tiên sinh đã đi rồi.

Quyết chiến tuy đã kết thúc, người có thể lên lầu cũng chỉ có thừa thớt vài người, câu nói đó đương nhiên là nói với Quan Nhị.

Quan Nhị khô giọng :

- Tiết Định Anh đã chết, bọn ta đã thua, năm chục vạn lượng hoàng kim đó là của người.

Y nhịn không được phải hỏi :

- Lúc đó sao người dám cá ông ta chết? Ta vốn nghĩ người thua chắc.

Bốc Ung không trực tiếp trả lời, chỉ chậm chậm thốt :

- Chết có một thứ mùi vị rất đặc biệt, chỉ có kên kên, loài ươi ăn xác mới ngửi thấy được.

Đỗ Hoàng Sam chợt nói :

- Cái chết của Tiết Định Anh chỉ bất quá là mượn kiếm của Liễu Kinh Hầu để “binh giải”.

“Binh giải” là chữ của Đạo gia, cũng là một phương pháp thành Đạo.

- “Kỳ thật ông ta đã có căn bệnh bất trị từ lâu” - Đỗ Hoàng Sam nói - “Người sử kiếm chết vì kiếm, chính là?binh giải?, cầu nhân đắc nhân, cho nên ông ta chết rất bình tĩnh, ta cũng an lòng”.

- “Bệnh bất trị?” - Quan Nhị hỏi - “Bệnh ở đâu?”

- Trong gan.

- Ông ta vốn đã bị bệnh gan không trị được?

- “Phải” - Đỗ Hoàng Sam đáp - “Cho nên Tiết Hòa tịnh không có bán đứng ông ta, cho nên Tiết Hòa còn sống”.

Quan Nhị chậm chậm quay người, trừng trừng nhìn Trương Bát. Trương Bát đang miễn cưỡng cười, tuy không dám mở miệng, ý tứ lại rất rõ ràng: “Không cần biết ra sao, cuộc cá này bọn ta đã thắng”.

Tiết Định Anh chết, Liễu Kinh Hầu thắng, vụ cá này Thần Tài đương nhiên đã thắng, kỳ quái là Bốc Ung lại khơi khơi còn muốn hỏi Liễu Kinh Hầu :

- Trận chiến này người thắng hay bại?

- Người nói về mặt nào?

- Ta nói về Kiếm. Vụ cá độ của Đỗ Cục và Thần Tài, hạng mục quyết thắng vốn là Kiếm.

Câu trả lời của Liễu Kinh Hầu làm cho người ta thất sắc.

- “Nếu luận Kiếm, đương nhiên ta đã bại, kim kiếm của ta bị chấn động bay ra, lúc bay ra khỏi ta, luận Kiếm ta đã bại” - Hần nói - “Nếu luận quyết sinh tử, lại là ta thắng”.

Hần thản nhiên nói :

- Thứ các người cá đích thị là Kiếm, thứ ta cá lại là sinh tử. Tiết Định Anh dĩ nhân bác kiếm, dĩ kiếm bác thắng. Ông ta dùng người mà tung kiếm, dùng kiếm mà thủ thắng.

Ta lại dùng biến hóa chấn động của kiếm dẫn động biến hóa thân pháp của ta, ta kiếm nặng người nhẹ, thân kiếm vừa chấn động, chấn động đến ta, thân người ta biến chiêu vô số, lúc kiếm của ta thoát thủ, tâm

thần của đối phương tất có sơ hở, khí lực sau lưng cũng đuối không nổi, lúc đó cũng chính là lúc ta nhất kích trí mệnh.

Kết luận cuối cùng của hắn là :

- Cho nên người ta dĩ nhân bác kiếm, dĩ kiếm chế địch, ta lại là dĩ kiếm bác nhân, dĩ nhân sát nhân. Người ta dùng người để tung kiếm, dùng kiếm để chế địch, ta lại dùng kiếm để tung người, dùng người giết người.

Liễu Kinh Hầu thốt :

- Một khi địch vong ta tồn, sự thắng bại của Kiếm đều không đáng kể, người ở chiến trận, đánh cá vốn là sinh tử.

- Cho nên luận Kiếm, là người bại.

- Phải.

Trăng tròn tỏa sáng trên không, người của Liễu Kinh Hầu đã xuyên qua song cửa, lừng không lộn một vòng, xoay chuyển biến hóa kỳ tuyệt, quả thật giống hệt như biến hóa của kiếm trong tay một danh gia vậy.

Thanh kiếm người sống động đó tan biến, đàn sáo cũng biến mất theo, đêm càng khuya.

Trên đỉnh Hoàng Hạc lâu đột nhiên biến thành chỉ còn lại hai người, một Quan Nhị, một Bốc Ứng.

Một người thắng, một người thua.

Hai người cụng chén, trăng đã gần tàn, rượu đã gần cạn.

Quan Nhị say sưa ánh mắt, lẩm bẩm :

- Bốc Ứng, người nhớ lấy, sẽ có một ngày ta sẽ thắng người.

Nhưng Bốc Ứng đã không còn thấy đâu nữa, chỉ nghe xa xăm giữa sương khói mây nước vô biên ẩn ước có tiếng cười cuồng dại truyền đến :

- Một búng tay sinh tử thắng bại, ai là người thắng? Ta cũng không biết. Giữa đất trời người thắng thật sự đã chết hết từ lâu rồi.

4. Đổ Cục Hệ Liệt - Hải Thần

Hải Thần

Chuyện xảy ra trong giang hồ thiên biến vạn hóa, ngư long mạn diễn, cơ hồ trong bất kỳ nháy mắt nào đều có thể xảy ra những chuyện tràn đầy lãng mạng và kích tình, mạo hiểm và kích thích.

Mấy tháng gần đây, thoại đề câu dẫn sự chú ý của người ta nhất lại là Bốc Ứng.

Bốc Ứng lại đã tham gia cuộc cá độ lần này.

Bốc Ứng luôn luôn là một nhân vật phong vân trong giang hồ, cuộc đời của gã đã thành truyền kỳ, nhất cử nhất động của gã đều chịu sự chú ý của người ta, mỗi một chuyện gã tham dự vào đều là thoại đề nóng hổi nhất trong giang hồ.

Chuyện Bốc Ứng tham gia cuộc cá lần này tịnh không có gì là kỳ quái, càng không thể coi là quái sự.

Gã bình thường vẫn là một tay cờ bạc, lúc nào chỗ nào cũng đều chuẩn bị tiếp nhận đủ thức đủ dạng đánh cá với đủ thức đủ dạng người. Lần này cuộc cá gã tiếp nhận tịnh không phải vì giá đặt cao, cũng tịnh không phải vì đối thủ của gã là “Long Đại Đầu Tử”, là “Long lão thái gia” đại lão bản của “Thần Tài” trong truyền thuyết.

Cuộc cá của Bốc Ứng lần này câu dẫn sự chú ý chỉ là vì lần này gã còn đem chính gã ra cá.

Trong cuộc cá lần này, gã không những là nhà cái, thậm chí cả giá đặt cá và đồ đánh cá cũng đều là chính gã.

Mở đầu

Trong căn ốc tối tăm, mỗi một cánh cửa sổ đều có treo một tấm màn may cắt từ thứ lụa do thuyền viên dương chuyên chở đến từ tận Ba Tư, dày đến mức gió không lọt vào được, cả ánh mặt trời cũng không rọi xuyên nổi.

Trong một góc nhà tăm tối, trên một cái ghế bọc da rộng rãi kiểu cung đình phương tây, có một lão nhân gầy yếu đang dựa mình.

Trên mặt bàn giấy trước mặt lão, chất đầy thư từ sổ sách, cơ hồ che khuất cả người lão, giống như một tường rào vậy.

Con người của lão cũng chùng như cả năm đều sống trong vòng tường rào đó, không gặp mặt ai, cũng không thấy mặt trời.

Hiện tại trong căn ốc đó còn có hai vị khách nhân.

Một đại hán thân thể cao ráo, lại gầy đến mức chỉ còn dư lại da bọc xương, chính là Quan Tây Quan Nhị, Quan Ngọc Môn, danh chấn thiên hạ, thần lực trời sinh, tay không đánh chết hổ báo, nếu luận ngành công bản thân có thể xưng thiên hạ vô song.

Hiện tại tinh thần của y rất tồi tệ, bởi vì y cũng đã gần hai canh giờ rồi chưa ăn gì.

Y nhất định phải lúc nào chỗ nào đều không ngừng ăn mới có thể bảo trì tinh lực và thể lực của mình.

Nhưng không cần biết y ăn vào bao nhiêu, cũng không cần biết y ăn cái gì, y vẫn ốm nhách chỉ còn dư lại da bọc xương.

Đó là bệnh của y.

Mọi người đều biết Quan Nhị tiên sinh có thứ bệnh đó, nhưng ai cũng không biết thứ bệnh đó là bệnh gì.

Còn người kia lại mập đến mức cả xương cốt cũng không thấy, cũng là một cự đầu Thần Tài, họ Trương, xếp hàng năm, là đại tài chủ và đại địa chủ hữu danh ở Quan Tây.

Hai huynh đệ của hắn đều mập như nhau, mấy lần gần đây tuy thua liên tục mấy vụ buôn bán cá độ, lại vẫn mập như trước.

Nghe nói đó cũng là một thứ bệnh.

Nghe nói thứ công phu bọn họ tập làm cho bọn họ phát mập, không cần biết là ăn cái gì vào đều lòi thịt ra, cho dù ăn vào một cọng cỏ cũng biến thành thịt mỡ.

Lão nhân cũng có bệnh, mỗi ngày chỉ có thể ăn một chút nước canh lỏng để duy trì sinh mệnh, cho nên bao năm nay không có một thứ gì dẫn khởi sự thèm ăn có thể vượt qua được cánh cửa của căn ốc này.

Cho nên Quan Nhị và Trương Ngũ cũng chỉ còn nước nhịn đói.

Lão nhân bệnh hoạn đến mức chỉ ráng cầm giữ một hơi thở đó lẽ nào là đại lão bản của “Thần Tài”?

Lão bệnh đến mức cả thanh âm cũng gần như không ra tiếng, nhất định phải hít thở rất lâu mới nói ra được, nhưng trong khẩu khí của lão lại vẫn mang theo một khí thế khiếp người, xem chừng một khi lão nói ra câu nào đều là mệnh lệnh.

Lão đang hỏi Trương Ngũ :

- Người đã án chiếu theo ý ta, dính hạ cuộc đánh cá với Bốc Ung?

- Phải.

- Bốc Ung đã tiếp nhận vụ đánh cá của bọn ta?

- “Tiếp nhận hoàn toàn” - Trương Ngũ đáp - “Tôi đã giải thích cho gã rất rõ ràng, do gã tự chuẩn bị thuyền buồm và vật dụng phối bị, ra biển đi đến Phù Tang, chỉ cần có thể nội trong ba chục ngày bình an quay trở về cảng, coi như là gã thắng cuộc.

Quan Nhị chợt hỏi :

- Còn nếu gã thua?

- Thua? Là không còn gì.

- Cái gì cũng không còn?

- “Cái gì cũng không còn, cả con người gã cũng không còn” - Khẩu khí của lão nhân vừa suy nhược vừa ôn hòa - “Bọn ta thậm chí có thể nói nếu quả gã thua, trên thế giới này chừng như căn bản không có một người như Bốc Ứng từng sinh ra lớn lên, mọi chuyện liên quan đến gã đều theo đó mà tan biến”.

Lão nói :

- Cho nên giá đánh cá của gã có thể nói là đem tất cả quá khứ và vị lai của gã hoàn toàn đặt hết.

- Gã tại sao lại cá như vậy?

- Bởi vì gã là đồ đồ, là con bạc.

Câu trả lời của lão nhân vừa đơn giản vừa rõ ràng. Quan Nhị trầm mặc, lão nhân lại chậm chậm nói :

- Ta cũng biết trên thế giới này nếu thiếu đi một người như gã, người nhất định sẽ cảm thấy rất tịch mịch, bởi vì gã luôn luôn là đối thủ giỏi nhất của người. Ta cũng biết muốn tìm một đối thủ giỏi như vậy còn khó hơn xa so với tìm một trợ thủ giỏi.

Lão bỗng cười cười. Nụ cười trên khuôn mặt già nua giống như sóng nước phất động trong gió xuân :

- Nhưng vụ đánh cá này gã căn bản vốn không thể thua.

Thanh âm của lão nhân càng ôn hòa :

- Bọn ta thậm chí có thể nói, dưới tình huống bình thường, vụ đánh cá này gã vốn không thể không thắng.

Điểm đó trong giang hồ rất nhiều người đều có chung cảm nghĩ như vậy.

Căn cứ theo ước định của cuộc đánh cá, thuyền là do Bốc Ứng tự chuẩn bị, gã tuyển chọn Trần thị gia tộc của Kim Môn Đảo đến kiến tạo hải thuyền “Thiên Ưng” một người thao tác điều khiển.

Trần thị gia tộc là thế gia có nghề đóng thuyền, cũng là nhà hữu danh nhất trong nghề, nghe nói thuyền bọn họ kiến tạo chưa bao giờ bị sóng gió đánh lật.

Căn cứ theo lời nói của Trần Thiên Nhuận Trần lão tiên sinh, đại gia trưởng của Trần thị gia tộc hiện thời, chiếc thuyền Bốc Ứng ủy thác cho bọn họ kiến tạo, gỗ, đinh, buồm, đồ hình cấu trúc, cơ cấu kiến tạo, trang trí, sóng thuyền, mỗi một chi tiết đều đã qua giai đoạn tuyển chọn và thiết kế đặc biệt. Trần lão tiên sinh nói :

- Con thuyền đó tuy nhỏ, lại rắn chắc giống như một con trâu nước vậy, nếu nó có thể bị sóng gió quật chìm, lão đầu tử ta cũng không còn mặt mũi nào kiếm cơm nữa.

Lời nói của Trần lão tiên sinh thông thường đều vững vàng như thuyền ông ta đóng vậy.

Hoàng A Căn là một lão ngư nhân đã có ba mươi một năm kinh nghiệm đánh cá trên biển. Căn cứ theo lời nói của lão, hiện tại chính là vừa qua khỏi giai đoạn “hoàng mai”, giai đoạn gió dữ còn chưa đến, chính là lúc gió bão yếu nhất suốt một dọc hải dương, đặc biệt là đoạn thời gian từ tháng tư cho đến tháng năm, cơ hồ luôn luôn không có chuyện đắm thuyền.

Một lão ngư nhân có kinh nghiệm, đối với chuyện dự báo khí trời, có lúc còn chuẩn xác hơn khí cụ đo đạc tính mặt nhất.

Cho nên vị lão nhân luôn luôn dựa người trên cái ghế da trong phòng tối mới nói :

“Dưới tình huống bình thường, vụ đánh cá này gã vốn không thể không thắng”.

Chỉ tiếc ông trời phong vân bất trắc, con người họa phúc khó lường, tình huống của bất kỳ chuyện nào cũng đều không thể bảo trì sự thường nhật được, tai nạn ngoài ý liệu lúc nào cũng đều có thể xảy ra.

- Ngoại trừ sóng gió bão tố ra, còn có bọn cướp biển và bọn cướp lùn (ám chỉ cướp biển người Nhật) cũng là đại địch của lũ nhân vượt biển.

- “Cướp biển không đáng sợ” - Lão nhân nói - “Bọn chúng cũng không thể đi hạ thủ đối với một lũ nhân đơn thân, hà huống Bốc Ứng luôn luôn giao du rộng rãi, không phải là người không rành rọt trên biển”.

- “Vậy gã có thể đựng phải chuyện gì ngoài ý liệu?” - Quan Nhị tỏ vẻ rất quan tâm.

- Chuyện ngoài ý liệu kiểu nào cũng đều có thể xảy ra, thậm chí một cây đinh cũng có thể làm chìm thuyền.

Thanh âm của lão nhân càng hạ thấp, mục quang ngưng thị nhìn một góc nhà tối hù, qua một hồi rất lâu mới nhẹ nhàng thốt :

- Chỉ bất quá thứ tai nạn đáng sợ nhất đương nhiên vẫn là sự giận dữ của Hải Thần.

- Hải Thần?

- “Phải, Hải Thần” - Thanh âm của lão nhân nhỏ như tiếng muỗi vo ve - “Đời xưa tương truyền, nghe nói trên biển có một vị cự thần tính khí hung tàn, nóng như liệt hỏa, bình nhật ẩn tàng trong ba đào, nếu có người vô ý đắc tội với ông ta, ông ta sẽ đột ngột nổi nóng, huy xuất thiết quyền, đập tan cả người lẫn thuyền”.

Lão thở dài nhè nhẹ :

- Theo ta biết được, Bốc Ứng xem chừng là người rất dễ dàng đắc tội, hơn nữa không cần biết là người hay là thần, gã đều dám đắc tội.

Quan Nhị nhíu mày, lão nhân lại cười cười :

- Cho nên bọn ta chỉ có thể hy vọng Hải Thần trong khoảng thời gian này không đang ngủ vùi.

* * * * *

Hải Thần không đang ngủ! Lúc đó, một mảnh gỗ vụn mang nhân hiệu “Thiên Ứng” đã được ngư dân phát hiện vớt lên, hơn nữa đã được người của Trần thị thế gia chứng thật đúng là con thuyền đó.

Bốc Ứng đã ngộ nạn trên biển.

Chưa đầy năm ngày, tin tức đó đã truyền khắp giang hồ, thậm chí có người còn bắt đầu lo trù bị tang lễ cho Bốc Ứng.

Nhưng Đồ Cục tịnh chưa đem phần tiền đặt cá chung cho người thắng, bởi vì bọn họ còn chưa nhận thua.

Bọn họ tuyệt không tin Bốc Ứng lại dễ dàng bị bắt cứ người nào, hay bất cứ Thần nào đánh gục, bọn họ còn muốn đợi thêm nửa tháng nữa.

Trong nửa tháng đó, lẽ nào có thể có kỳ tích gì xuất hiện?

Không phải là kỳ tích

Đó không phải là kỳ tích, kỳ tích vốn rất ít khi xảy ra, đó chỉ bất quá là một lý luận rất đơn giản.

Mình phát hiện một mảnh vỡ của một chiếc thuyền có chở người, tịnh không thể đại biểu người đó đã chết, cũng không thể chứng minh bất cứ chuyện gì.

Một chiếc thuyền có bị đánh chìm hay không căn bản không có bất kỳ quan hệ gì đến sống chết của một người.

Bốc Ứng còn sống!

Trên thế gian có những người chừng như vĩnh viễn không thể chết, có rất nhiều người đáng lẽ nhất định có thể sống lâu hơn những người đó, lại đã chết từ lâu, mà những người đó vẫn còn sống nhăn.

Bốc Ứng, không còn nghi ngờ gì nữa, là thứ người đó.

Gã tỉnh dậy.

Ánh mặt trời vàng chói, sáng lạn làm sao, mỹ lệ làm sao, huy hoàng làm sao, giống như một thứ mỹ tửu ngọt lịm màu sắc vàng rực vậy, đang rưới rắc trên mình gã.

Dưới ánh dương, phẳng phất là núi non xanh biếc, là rừng cây xanh rờn, là đại dương xanh thẳm, là bọt sóng trắng xóa.

Đây có phải là mộng?

Hồi tưởng đến phút giây chuyện phát sinh hồi nãy, quả thật là một cơn mộng, một cơn ác mộng.

Bầu trời vẩn vũ mây đen tầng tầng lớp lớp, xa xa bỗng quyen khởi một trận gió, sau đó sóng biển giống như thiết quyền của một người khổng lồ trực chỉ đâm thẳng vào ngực gã, gã phẳng phất còn nghe thấy tiếng gõ thuyền vỡ nát.

Nghe nói một người trước lúc lâm tử luôn luôn nghĩ đến những người thân cận nhất và những chuyện khó quên nhất của mình, giữa tích tắc đó, Bốc Ứng nghĩ đến người nào? Chuyện gì?

Gã cái gì cũng không nghĩ đến.

Giữa tích tắc đó, trong lồng ngực gã là một mảng trống không, cả người đều trống không, không có gì để sợ, cái gì cũng đều không tồn tại.

Lẽ nào đó là tư vị của cái chết?

Chuyện giữa một tích tắc đó phẳng phất là chuyện mới trong nháy mắt này giờ, kỳ thật cũng không biết đã bao lâu rồi.

Bốc Ứng ngửa mặt nằm dài, bên trên là trời xanh mây trắng, bên dưới là cát mịn mềm mại.

Gã bỗng nghĩ đến Hồ Kim Tự, nghĩ đến Bảo Bối công chúa, thậm chí còn nghĩ đến Bạch Hoạch, Trình Tiểu Thanh và Quan Nhị.

Cho đến bây giờ mới nhớ đến những người đó thật là một chuyện kỳ quái.

Hiện tại bọn họ có phải đã nghe tin dữ về gã? Có phải đã nghĩ gã đã chết? Có phải đã bắt đầu trù bị tang lễ cho gã?

Bốc Ứng chợt cười.

Gã bỗng nghĩ :

- “Một người nếu quả có thể thân hành tham gia tang lễ của chính mình, đó sẽ là chuyện lý thú làm sao”.

Trong tang sự, gã có thể tận mắt nhìn thấy bằng hữu của mình vì mình mà rơi lệ, cũng có thể nhìn thấy những người giả bộ như là bằng hữu của mình ngấm ngấm len lén cười cái chết của gã.

Lúc gã còn sống, những người đó đều là bằng hữu của gã, có bao nhiêu người là bằng hữu thật sự của gã?

Đợi đến lúc bọn họ phát hiện gã còn chưa chết, trên mặt bọn họ sẽ có biểu tình ra sao?

Bốc Ứng càng nghĩ càng cảm thấy lý thú, cơ hồ đã quên luôn mình vẫn còn trong hiểm nạn, rất có thể vĩnh viễn vô phương về trở lại quê hương, vĩnh viễn vô phương tái kiến bằng hữu của mình.

Gã thậm chí đã quên nhìn quanh xem nơi đây thật ra là nơi nào? Là biên duyên lục địa? Hay là một hoang đảo không người? Trong phong cảnh mỹ lệ như đồ họa này có phải ẩn tàng nguy cơ gì không? Dưới núi đồi xanh rờn này có phải có tiềm phục gì không? Có ác thú ăn thịt người không?

Gã không nghĩ gì nữa, bởi vì tư tưởng của gã đột nhiên đình chỉ, thậm chí cả hô hấp lẫn nhịp tim đều đình chỉ.

Gã chợt nhìn thấy một người, một người mà gã không bao giờ tưởng được sẽ gặp được ở một địa phương như vậy, vào chính lúc này.

Một người mà gã không bao giờ tưởng được cả đời mình sẽ gặp được.

Người đó từ dưới nước đi lên.

Bầu trời xanh trong, mặt biển xanh thẫm, người đó dùng một tư thái cực kỳ ưu nhã cổ điển chậm chậm bước ra khỏi mặt nước, nhìn như là đi ra từ trong một thần thoại cực kỳ cổ xưa.

Ánh dương vàng chói đang chiếu rọi trên thân người nàng. Da thịt nàng xem chừng ôn nhu ngọt ngào như mật ong.

Đầu tóc nàng rực rỡ ngời sáng dường như lơ lửng lơ lơ dưới ánh mặt trời.

Răng nàng trắng muốt, đồng tử đen nhánh, thất lưng mềm mại uốn lượn như sóng nước vỗ về, ngực nàng lại săn chắc như núi đồi xa xa.

Cô gái đó bước ra khỏi mặt biển, lóa lóa giống như một nữ thần trong thần thoại.

Cũng không biết bao lâu sau, Bốc Ứng mới bắt đầu khôi phục lại nhịp tim và hơi thở của gã.

Nhưng gã vẫn không thể nghĩ ngợi gì.

Cả người gã đều đã bị sự mỹ lệ của nàng nhiếp đoạt, lâu thật lâu cũng vô phương tỉnh dậy.

Đó đã không còn là Bốc Ứng của bình thời nữa.

Nam tử hán lãnh tĩnh, trầm lắng, vĩnh viễn tràn đầy tự tin đối với mình, hiện giờ không ngờ đã biến thành một tên trẻ mười bảy mười tám khờ khạo.

Đó có phải là vì thân người gã cơ hồ cũng đang hoàn toàn lóa lóa? Hơn nữa đôi mắt sáng ngời mỹ lệ kia lại khơi khơi nhìn đắm đắm lên những chỗ không nên để người ta nhìn thấy trên người gã.

Nhưng trong nhãn thần của nàng tịnh không có chút thần sắc tà dâm bỉ ổi, chỉ bất quá tràn đầy vẻ kinh dị hiếu kỳ, giống như một cô bé đột nhiên nhìn thấy một vật mà nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Lẽ nào nàng chưa từng thấy qua nam nhân?

Nhìn thấy thứ biểu tình đó của nàng, Bốc Ứng cũng cảm thấy kỳ quái, trong đầu rất mau chóng sẽ xuất hiện rất nhiều câu hỏi.

Nhưng gã còn chưa bắt đầu nghĩ đến những câu hỏi đó, nàng đã hỏi gã :

- Ngươi là gì vậy?

Thanh âm của nàng ngọt ngào trong ngần, mỗi một chữ nói ra đều rất chậm rãi, chừng như sợ đối phương nghe không hiểu nàng đang nói gì, lại có vẻ như nàng nói chuyện vốn rất bập bẹ.

“Ngươi là gì vậy?”

Người bình thường hỏi chuyện, tuyệt không hỏi kiểu đó.

Người bình thường khi gặp một người lạ, thông thường hay hỏi: “Ngươi là ai?”

Cô gái đó lại hỏi rất tuyệt, xem chừng đối tượng nàng hỏi tịnh không nhất định là một người, cũng rất có thể là một vật, một quái vật.

- “Ta là gì?” - Bốc Ứng cười khổ - “Ta hình như là một người”.

- “Ngươi hình như là một người?” - Cô gái hỏi - “Vậy ngươi thật là gì?”

Nàng hỏi rất thật thà, cả một chút bộ dạng giởn hót cũng không có.

Bốc Ứng chỉ còn nước trả lời :

- Ta thật cũng là một người, ta căn bản là người.

- Ngươi là người? Thật là người?

- Đương nhiên là thật.

- Vậy ngươi là dạng người nào?

- Ta là người bình thường.

- Người bình thường? Có dạng người gọi là “bình thường”?

Nàng càng hỏi càng kỳ quái, những câu hỏi của nàng đơn giản giống như là một người khờ hỏi vậy.

Bốc Ứng thật không biết nên trả lời làm sao.

Cô gái đó nhìn gã lại có vẻ như coi gã là một tên khờ vậy — cả một câu hỏi đơn giản mà cũng không biết trả lời, không phải là khờ thì là gì?

Cho nên chàng chỉ còn nước nhẩn nại giải thích :

- Trên thế giới này vốn chỉ có hai thứ người, một thứ là nam nhân, một thứ là nữ nhân, có đúng không?

- “Đúng” - Cô gái đó trả lời xong lại hỏi tiếp - “Vậy người là thứ nào?”

Bốc Ứng ngây người.

Nguyên lai câu hỏi nàng thật sự muốn hỏi không ngờ lại là câu hỏi như vậy. Nàng nhìn gã dăm dăm cả nửa ngày, không ngờ vẫn nhìn không ra gã là nam nhân.

Bốc Ứng dở khóc dở cười, lại không thể không trả lời thẳng :

- Ta là nam nhân.

- “Người là nam nhân?” - Cô gái không ngờ lại nhảy dựng lên - “Người làm sao có thể là nam nhân được? Nam nhân làm sao có thể có bộ dạng như người chứ? Người nghĩ ta chưa từng gặp nam nhân sao?”

Bốc Ứng lại ngây người :

- Nếu ta không phải là nam nhân thì ta là gì?

- Ta cũng không biết người là gì. Nhưng người tuyệt không phải là nam nhân, nam nhân tuyệt không phải có bộ dạng như người.

Nàng nói rất thật thà, tuyệt không giống như đang nói láo, cũng không giống như đang nói giỡn.

May là Bốc Ứng hiện tại đã dần dần trấn định lại, có thể nhẩn nhịn được :

- Nàng nghĩ nam nhân đáng lẽ có bộ dạng ra sao?

- Đương nhiên nên có bộ dạng như Bảo Bảo.

- “Bảo Bảo?” - Bốc Ứng hỏi - “Bảo Bảo là ai?”

- Bảo Bảo là Bảo Bảo của ta, cũng là chủ nhân của ta, chồng của ta.

- Y là nam nhân?

- “Y đương nhiên là nam nhân” - Trong thần sắc của nàng tràn ngập nét kiêu ngạo ngây thơ - “Y là nam nhân thông minh nhất, cường tráng nhất, năng cán nhân, đẹp trai nhất”.

Bốc Ứng nhìn nụ cười sáng lạn như ánh dương của nàng, trong lòng tuy không muốn hỏi, bất nhẩn hỏi, lại vẫn nhịn không được phải hỏi :

- Nàng đã gặp qua bao nhiêu nam nhân?

- Ba người.

- Ba người? Cả đời nàng chỉ gặp được có ba nam nhân?

Cô gái gật đầu, nụ cười vẫn sáng lạn như trước :

- Nam nhân trên thế giới vốn không có nhiều, ta gặp được ba người cũng đủ rồi.

Nàng lại hỏi Bốc Ứng :

- Còn người? Người từ đâu đến? Người đã là nam nhân thì tại sao không giống bọn họ chút nào vậy?

Bốc Ứng nói không nên lời, nhưng đối với tình huống ở đây ít nhiều gì cũng đã có chút hiểu biết.

Đây là một hoang đảo, cô gái này từ nhỏ đã lớn lên trên đảo, cả đời chỉ gặp qua ba nam nhân, ba nam nhân bộ dạng hoàn toàn khác với Bốc Ứng.

Bốc Ứng là một nam nhân rất bình thường, tuy không thể coi là thập phần đẹp trai, nhưng cũng tuyệt không khó coi, ba nam nhân kia bộ dạng lại hoàn toàn khác biệt với gã, vậy thì bộ dạng ra sao chứ?

Trong đầu Bốc Ứng lại xuất hiện rất nhiều câu hỏi, chuyện duy nhất có thể khẳng định rõ ràng là cô gái đó quả thật là một nữ nhân, không phải là thần linh, cũng không phải là quỷ hồn.

Có thể xác định được điểm đó là đã an tâm lắm rồi, Bốc Ứng thở phào một hơi :

- Có lẽ ta không phải là nam nhân, mà là quái vật. Thật ra mà nói, hiện tại cả ta cũng không biết mình là cái gì, hiện tại ta chỉ biết có một chuyện.

- Chuyện gì?

- Bụng ta thật đang đói quá.

Nữ nhân cười như tiếng chuông ngân :

- Nguyên lai bụng của quái vật cũng có thể đói sao? Quái vật bình thường ăn gì?

- Ăn thịt.

- Quái vật cũng ăn thịt?

- “Không những ăn thịt mà còn uống rượu nữa” - Bốc Ứng hỏi - “Nàng có biết rượu là gì không?”

- Ta biết, Bảo Bảo của ta cũng uống rượu.

- Tạ ơn trời đất.

- Quái vật có phải cũng có tên? Người tên gì?

- Bốc Ứng.

- “Ta tên Hải Linh” - Cô gái thốt - “Hải trong đại hải, Linh trong thần linh”.

Cô gái đó nguyên lai còn có học thức.

Thần thoại

Lúc Bốc Ứng nhìn thấy cô gái tên Hải Linh là lúc vầng thái dương ban mai đã bắt đầu dâng lên, từ lúc mặt trời lên cho đến lúc mặt trời lặn, Bốc Ứng lại phát hiện ra những chuyện khiến cho chàng cảm thấy kinh ngạc phi thường.

Nếu nói hoang đảo này là một thế giới, trong thế giới này chuyện khiến cho người ta kinh ngạc quả thật không ít.

Chuyện thứ nhất làm cho Bốc Ứng kinh ngạc là nữ nhân.

Không cần biết là ở bất kỳ nơi nào trong thiên hạ, chuyện khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc nhất hình như luôn luôn là nữ nhân.

Nam nhân ở đây có lẽ thật chỉ có ba người, nhưng nữ nhân lại không ít, mà còn đều một dạng như Hải Linh, khỏe mạnh, hoạt bát, y phục trên người cũng không hơn Hải Linh bao nhiêu.

May là lúc đó Bốc Ứng đã hoàn toàn khôi phục lại sự trấn tĩnh, may là gã cũng không phải là chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân.

Trên sự thật, nữ nhân mỹ lệ mà gã đã từng gặp qua rất có thể còn hơn xa so với đại đa số nam nhân trên thế gian.

Những cô gái này lại xem chừng đều giống hệt như Hải Linh, đều rất ít khi nhìn thấy nam nhân.

Lúc gặp Bốc Ứng, bọn họ cũng tỏ vẻ rất kinh ngạc, rất hiếu kỳ, có người thậm chí còn có vẻ sợ sệt, không khác gì thật đã gặp phải một quái vật.

Trong mắt bọn họ, nam nhân chân chính đáng lẽ có bộ dạng ra sao?

Bốc Ứng không nghĩ ra.

Chuyện thứ hai làm cho Bốc Ứng cảm thấy kỳ quái là tất cả mọi hưởng thụ trên hoang đảo này còn nhiều hơn nhiều so với trong tưởng tượng của gã.

Gã vốn nghĩ những cô gái này tối đa cũng chỉ bắt quá là ăn ở trong những hang động, trong động tối đa cũng chỉ bắt quá có chút thiết bị và trang sức thô thiển, đồ ăn thức uống đơn sơ cũng có thể tưởng tượng được.

Ở đây lại là một hoang đảo xa lìa hồng trần, chuyện hưởng lạc an dật trong nhân thế đều bắt quá là thần thoại trong mộng ở đây.

Khiến cho người ta hoàn toàn không tưởng nổi là: mọi thứ Bốc Ứng giờ phút này nhìn thấy ở đây mới là thần thoại.

Trên hoang đảo này không ngờ có một tòa lâu đài đỉnh nhọn giống như cung điện trong thần thoại, Bốc Ứng đi khắp thiên hạ cũng chưa bao giờ nhìn thấy kiến trúc kỳ lạ hoa lệ như vậy.

Trong đại sảnh trưng bày đủ thứ đồ trang trí kỳ xảo, tất cả lồng đèn đều là dùng thủy tinh điêu khắc thành, hòa với chân đèn vàng ròng.

Trên một cái bàn tròn làm bằng một miếng gỗ dày, bày đủ thứ đồ ăn ngon lành và rượu nguyên chất.

Nếu chỉ nói về rượu, trên bàn đã có hơn năm chục loại, trong đó còn có rượu mật và rượu Bồ Đào chuyên chở bằng thuyền từ tận Ba Tư tới, cũng có Thiêu Dao Tử và Nhị Oa Đầu cay xé ruột gan nóng như lửa từ Bắc phương.

Đồ ăn ngon cũng được đựng trong chén đĩa vàng ròng, bao gồm đủ thứ khẩu vị từ khắp nơi trên thế giới, ngoại trừ vôi voi, môi dã nhân, và bướu lạc đà ra, cơ hồ cái gì cũng có.

Nhưng chân chính làm cho Bốc Ứng động dung lại là một thanh đao, một thanh đao kỳ quái, thân đao đặc biệt rộng to, lại ngắn ngắn.

Vỏ đao dùng một thứ kim loại màu vàng đục chế thành, trên mặt khảm bảy viên bảo thạch trong ngần kim quang thiểm diệu, chỉ có thương gia Ba Tư cực kỳ sành rọt mới có thể phân định được giá trị chân chính của mấy viên đá kim cương đó.

Thanh đao đặt trên một giá đao cũng không biết là dùng gỗ gì chế ra, Bốc Ứng muốn đến bặt đao.

Nhưng Hải Linh lập tức cản chàng :

- Bảo Bảo nói thanh đao này không được động đến.
- Sao vậy?
- “Bởi vì thanh đao tròn đó động đến là phải thấy máu” - Hải Linh đáp - “Ta sợ nhất là nhìn thấy máu”.

Bốc Ứng chầm chậm ngồi xuống, qua một hồi rất lâu mới nói :

- Ta nhận ra thanh đao này.
- Người nhận ra?
- Thanh đao này tên là Thiên-Địa-Thần-Phật-Nhân-Quỷ-Thú Thất Sát đao, kiến Thần sát Thần, kiến Quỷ sát Quỷ.
- Thanh đao đó hung quá.
- Danh đao bảo kiếm trong thiên hạ đều là hung khí, thanh đao này vẫn không được coi là hung nhất.
- Thanh đao hung nhất là đao nào?
- Là Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ.
- Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ? Đó là tên của thanh đao đó?

- Phải.

Bốc Ứng lại nói :

- Cổ xưa tương truyền, hai thanh đao đã từng quyết đấu bảy lần, Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ thắng cả bảy lần, nhưng vẫn vô phương bức thanh đao này tuột khỏi tay.

- Còn sau đó?

- Sau đó chủ nhân của Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ và chủ nhân của thanh đao này hóa địch thành bạn, ước định chung thân không tương đấu nữa, nhưng thanh đao này và chủ nhân của nó lại đột nhiên biến mất, không ngờ nó lại đang ở đây.

- Thanh đao này luôn luôn nằm trên giá.

- Nàng có biết thanh đao này sao lại đến đây không?

- “Ta nghe Bảo Bảo nói chàng đã đánh bại chủ nhân của thanh đao này, đem đao về đây” - Hải Linh đáp - “Đó hình như là chuyện mười bảy mười tám năm trước rồi”.

Nàng nói rất nhàn nhã, xem chừng đó vốn chỉ bất quá là chuyện nhỏ rất bình thường, nhưng Bốc Ứng nghe được lại giật mình động dung.

Gã đương nhiên hiểu được chuyện này là đại sự kinh người tới cỡ nào, gã càng không tưởng được “Bảo Bảo” của cô gái này không ngờ có thể đánh bại được một sát tinh đã tung hoành giang hồ năm xưa, Mặc Thất Tinh.

Càng làm cho người ta thất kinh là binh khí vô lâm danh gia bày biện làm đồ trang trí ở đây còn không phải chỉ có một thanh Thất Sát đao đó.

Gã rất mau chóng phát hiện ra thương của Dương gia ở Lũng Tây, Kê Trảo Liêm của Vương gia ở Hoài Nam, Tiên Tử Tiên của Đỗ gia ở Lương Châu, Lưu Tinh Chùy của Triệu gia ở Cam Châu, thậm chí còn có kiếm của Cổ gia ở Ba Sơn.

Binh khí thành danh của những người này toàn là vật tùy thân mang sát bên mình.

Nói tới Ba Sơn là nói tới: “Kiếm tại nhân tại, kiếm vong nhân vong”. Những cao thủ đã từng tung hoành một thời đó lẽ nào đều đã bại dưới tay “Bảo Bảo”?

Bảo Bảo đó là ai?

Bốc Ứng bắt đầu ăn, ăn ngon lành, gã cần ăn nhiều để bổ sung thể lực, bởi vì gã chợt phát giác mình sẽ phải đối diện với một cao thủ siêu cấp cực kỳ thần bí, cực kỳ cổ quái, cực kỳ đáng sợ.

Con người đó sẽ dùng thái độ ra sao đối với gã? Trước mắt gã cả một chút bóng dáng cũng chưa thấy, nhưng gã lại có một dự đoán bất an, một thứ dự đoán tràn ngập điềm bất tường hung sát.

Gã biết mình nhất định phải cẩn thận lưu ý, gã tin mình sắp đối diện với một nguy cơ không tiền khoáng hậu, cái mạng của gã rất có thể cũng sẽ như những binh khí kia, sẽ bị “Bảo Bảo” lưu ở đây.

Bất hạnh nhất là dự đoán của gã luôn luôn rất linh nghiệm.

Căn cứ theo truyền thuyết của những thương gia lữ nhân đi biển lâu ngày, rượu đỏ dùng bỏ đào chưng cất thành cũng bỏ phi thường, không những bổ máu, mà còn cường thân.

Bốc Ứng uống cạn ba chén lớn rồi mới hỏi Hải Linh :

- Nàng nói cả đời nàng tổng cộng chỉ gặp ba “nam nhân”? Trừ Bảo Bảo của nàng ra, còn có hai người nào nữa?

- “Một người là bá bá của ta, tên là Vô Danh Tẩu, nhiều năm về trước đã đi vùng hải ngoại xa xăm, cho tới nay còn chưa về” - Hải Linh đáp - “Còn có một người là thúc thúc của ta, cũng đã ẩn cư từ rất lâu”.

- Ông ta ẩn cư ở đâu?

- Trên đảo Hải Thần này của bọn ta.

- “Nàng có thể dẫn ta đi gặp ông ta không?” - Bốc Ứng hỏi.

- Không được.

- Sao vậy?

- Bởi vì chỗ ẩn cư của ông ta là một căn nhà nhỏ dưới đất không có cửa, cũng không có cửa sổ, không ai tiến vào được.

Hải Linh nhìn Bốc Ứng, ánh sáng như bảo thạch lấp động trong đồng tử. Mỗi lúc nàng nhìn Bốc Ứng, trong đồng tử đều có thứ ánh sáng đó.

Nàng lại nói :

- Nhưng nếu người chỉ bắt quá muốn nhìn bên ngoài, ta có thể dẫn người đi.

- “Ta vốn chỉ bắt quá muốn đứng ngoài nhìn xem” - Bốc Ứng cười khở - “Căn nhà nhỏ đó của nàng, ta tạm thời còn chưa muốn đi vào”.

Gã, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đoán ra căn nhà đó vốn là loại nào.

* * * * *

Một cỗ quan tài, mai táng dưới đất.

Một người chết nằm trong quan tài và một người sống nằm trong nhà có gì khác biệt nhiều chứ?

Một tảng mộ bia dựng trước mộ phần và bài vị đằng trước, còn có gì khác biệt?

Bất đồng lớn nhất cũng chỉ bắt quá là một “đàn chỉ”, một búng tay, mấy chục năm tuổi tác, mấy chục năm ngắn ngủi, búng tay một cái là đã qua.

“Tiêu Đàn Chỉ chỉ mộ”.

Trên mộ bia chỉ khắc năm chữ đơn giản đó, Tiêu Đàn Chỉ chỉ bắt quá là tên của một người.

Trong giang hồ hiện nay còn có bao nhiêu người nhớ tên của người đó?

Nếu không có mấy người nhớ cái tên đó, vậy cái tên đó và và tên của ngàn ngàn vạn vạn người khác có gì khác biệt?

Bốc Ứng nhìn, thở dài :

- Không tưởng được “Nhất Đàn Chỉ động cử thập thành” Tiêu tiên sinh cũng ở đây.

- Người biết ông ta?

- “Ta biết ông ta?” - Bốc Ứng cũng tự hỏi mình - “Ta có biết ông ta không?”

Gã vốn nên biết về ông ta, Tiêu Đàn Chỉ danh động cử châu, trong giang hồ ai mà không biết.

Nhưng người thật sự biết ông ta, đã từng gặp ông ta, lại chừng như không có mấy ai, thậm chí cả dung mạo của ông ta ra sao, thân người cao thấp ra sao, tuổi tác già trẻ ra sao, trong giang hồ cũng không có mấy ai biết được.

Trong ký ức của Bốc Ứng không ngờ không có một chút tư liệu nào liên quan đến hình mạo của vị Tiêu tiên sinh đó.

Chuyện duy nhất có thể xác định là ông ta nhất định rất giống “Bảo Bảo” kia, cho nên Hải Linh mới có thể nghĩ rằng bộ dạng của bọn họ là “nam nhân”, mà Bốc Ứng chỉ bắt quá là một quái vật.

Nếu Bốc Ứng là quái vật, nam nhân có bộ dạng ra sao đây?

Lúc đó xa xa trên mặt biển đột nhiên truyền đến tiếng còi sừng tê giác, Hải Linh nhảy lên hoan hô :

- Bảo Bảo đã về rồi.

Cố sự Hải Thần

Nguyên một con dê hồi nãy còn quay nướng trên lò phát ra tiếng tí tách giòn tan đã được một nữ nô Ba Tư tóc vàng dùng một cái mâm vàng ròng khảm bảo thạch đỏ bưng lên.

Chủ nhân lập tức đứng dậy, thò tay vào hốc mắt của con dê nướng nóng nghi ngút, móc một con mắt dê nóng hổi ra, còn lem máu tanh, để lên một cái đĩa bạch ngọc sai người đưa đến trước mặt khách nhân.

Khách nhân là Bốc Ứng.

Một con mắt dê như vậy, cả Gia Cát Thái Bình cũng ăn không vô, hà huống là người khác?

Nhưng Bốc Ứng lại đã nuốt hết.

Gã biết đó là một trong những thứ lễ tiết bảo quý nhất để đối đãi khách nhân trong những tôn giáo thần bí. Gã không do dự ăn liền con mắt dê đó, không những mặt không đổi sắc, mà còn nhai rất kỹ.

Chủ nhân cười lớn.

Tiếng cười của y sắc bén giòn giã, giống như một mũi dùi vậy, lúc nào cũng có thể đâm xuyên màng nhĩ người ta.

Người y cũng giống như một mũi dùi nhọn vậy, lúc nào cũng có thể đâm xuyên tâm tạng của bất cứ một ai.

Bốc Ứng chưa từng thấy người nào ốm yếu, thấp bé, lưng gù, bụng phệ, dung mạo méo mó, tứ chi cong vẹo, hình dáng nguyên người đều kỳ quái, hơn nữa còn co giật không ngừng như vậy.

Nhưng một người như vậy lại tràn ngập tính cách xâm lược nguy hiểm vô bì, trên mặt cũng mang theo một khí thế khó tả, phảng phất vĩnh viễn đều nắm trong lòng bàn tay sinh tử mệnh vận của người ta.

Người đó đương nhiên là chủ nhân của “Hải Thần đảo” này.

Người đó rất có thể căn bản không phải là một người, mà là một vị Thần biển, là Hải Thần.

Nữ nô Ba Tư châm rượu sẵn chắc cao ráo đẹp tuyệt, toàn thân đều tràn đầy khí lực nhún nhảy, nếu không phải khỏe mắt đã có nếp nhăn, nhìn chỉ bất quá là một thiếu nữ mười tám mười chín.

- “Ả tên là Y Sa Mỹ” - Chủ nhân giới thiệu - “Ả là Tổng quản của tất cả các nữ nhân ở đây, huấn luyện bọn họ từ nhỏ. Ả đến từ Ba Tư, nghe nói vốn là Thánh cô trong một tôn giáo thần bí gọi là Bái Hỏa giáo”.

Chủ nhân lại cười nói :

- Ả luyện một thứ công phu thần bí quỷ dị, ta có thể bảo chứng ả tuyệt không thể thua dưới tay bất kỳ cao thủ nữ tử nào khắp vùng biển, Bốc tiên sinh nếu có hứng thú, có thể thử một phen.

Bốc Ứng cũng cười :

- Hứng thú của ta đối với mỹ nữ cũng may là không ở phương diện đó.

Gã còn chưa nhìn ra thực lực của vị chủ nhân kia, lại đã nhìn ra nữ nô Ba Tư tên gọi Y Sa Mỹ tuyệt đối là một đối thủ đáng sợ, lực chiến đấu rất có thể duy trì được trên ba canh giờ, trong võ lâm Trung Nguyên e rằng cũng không tìm ra được một nữ nhân như vậy.

Sinh tử tương tranh, thể lực và khả năng chịu đựng, không còn nghi ngờ gì nữa, là một trong những điều kiện liên quan đến thắng bại.

Các cô gái được Y Sa Mỹ huấn luyện, lực chiến đấu hiển nhiên cũng cực kỳ đáng sợ, chỉ có Hải Linh là ngoại lệ.

Nàng chỉ là một cô gái ôn nhu, đặc biệt lúc ở bên cạnh chủ nhân nàng, càng hiển lộ nét thỏa mãn hạnh phúc.

Lúc chủ nhân nhìn nàng, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo, nhưng khi nhìn Bốc Ứng, tia sáng trong mắt y biến thành ảm đạm, thậm chí còn hiển lộ nét giận dữ, đột nhiên phẩy tay đuổi các cô gái lui ra ngoài hết, cả Hải Linh cũng lui ra.

Lúc trong đại sảnh chỉ còn lại Bốc Ứng và y, y lập tức lại khôi phục sự lãnh tĩnh, uy thế và tự tin. Nếu mình chú ý quan sát y kỹ càng, còn có thể phát hiện một thứ khí chất ưu nhã như đám quý tộc.

Đó đương nhiên là kết quả của bao nhiêu năm ở trên cao nhìn xuống người ta.

Lúc y đối diện với Bốc Ứng, y cũng mang theo một thứ ưu việt khó tả, phảng phất lúc nào cũng có thể quyết định sinh tử mệnh vận của Bốc Ứng.

- Người là Bốc Ứng?

- Phải.

- “Ta có nghe nói về người, những năm gần đây danh tiếng của người trong giang hồ rất vang vọng” - Y điềm đạm cười nói - “Chỉ tiếc ta đã là người đã thoái lui khỏi giang hồ từ lâu”.

Y hỏi Bốc Ứng :

- Ta nghĩ người đối với một người như ta nhất định rất hiếu kỳ.

Bốc Ứng cũng không che giấu điểm đó, lập tức trả lời :

- Phải.

- Vậy hiện tại người có thể hỏi ta, ta quyết định đem mọi chuyện nói cho người biết.

Chuyện Bốc Ứng thấy hứng thú nhất đương nhiên là con người y, không tưởng được vị chủ nhân thần bí đó không ngờ đã nói ra rất mau lẹ :

- Ta là Mặc Thất Tinh, bọn ta có chín sư huynh đệ, thuộc một môn phái thần bí, tuổi tác và xuất thân của chín người đều khác biệt rất nhiều, có những người trước đây bốn năm chục năm đã xuất đạo, có người cho đến hiện tại vẫn còn là một tiểu hài tử.

- Trước đây bốn chục năm có một quái kiệt như sao chổi quét dọc giang hồ là Mặc Ngũ Tinh, là đồng môn của người?

- “Phải” - Mặc Thất Tinh đáp - “Chỉ bất quá võ công và binh khí bọn ta luyện đều khác biệt”.

- Người luyện đao? Có phải là thanh Thất Sát đao kiến Thần sát Thần, kiến Quỷ sát Quỷ?

Mặc Thất Tinh vẫn bảo trì vẻ lãnh tĩnh :

- Chỉ tiếc thanh bảo đao kiến Thần sát Thần của ta không phải là đối thủ của “Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ”, Ma Giáo mà lão ta sáng lập thế lực càng lúc càng lớn, ta chỉ còn nước ra vùng hải ngoại xưng Vương trên biển, người của các quốc gia vùng Nam Hải đều kính sợ ta như một thiên thần, cho nên đặt cho ta ngôi vị “Hải Thần”.

- Hải Thần?

- “Là Hải Thần” - Mặc Thất Tinh đáp - “Vị Thần biển cả tung hoành thất hải, kim ngân nữ sắc của các quốc gia Nam Hải, bất kỳ ta đòi cái gì là được cái đó, cả đời không xài hết”.

Y bỗng thở dài :

- Nhưng trong lòng ta lại luôn luôn có niềm tiếc nuối vô phương bồi đắp được.

- Người tiếc nuối cái gì?

- Nữ nhân?

- “Nữ nhân?” - Bốc Ứng vốn không hiểu, nhưng lập tức minh bạch - “Phải, đương nhiên là nữ nhân”.

Mục quang của Mặc Thất Tinh dừng lại trên thanh bảo đao, qua một hồi rất lâu mới chậm chậm thốt :

- Ta tung hoành thiên hạ, dọc ngang vô địch, nam nhân thấy ta chỉ có khoanh tay nạp mạng, nữ nhân gặp ta cũng không ai dám không nghe lời, chỉ tiếc...

Thần sắc của y lại biến thành ảm đạm, Bốc Ứng lại nói tiếp giùm y :

- Chỉ tiếc người vĩnh viễn không biết trên thế giới này có nữ nhân nào thật sự thích người hay không.

Mặc Thất Tinh biến sắc, mục quang như ngọn lửa chiếu ra những tia sáng chói ngời.

Bốc Ứng lại thần sắc bất biến, thản nhiên nói tiếp :

- Bởi vì người bẩm sinh là người hình dáng kỳ quái, cho nên khó tránh khỏi cảm thấy thấp kém, nhưng một nữ nhân nếu trong đời chưa từng gặp nam nhân khác, có lẽ sẽ nghĩ nam nhân trên thế gian đều có bộ dạng đó. Người nghĩ đến chỗ đó, đương nhiên làm liền, không thể không làm, cho nên trên thế gian mới xuất hiện đảo Hải Thần này, cũng có một cô gái như Hải Linh vậy.

Mặc Thất Tinh chung quy thở dài.

- “Phải, chuyện là như vậy” - Y thốt - “Ta không để Hải Linh nhìn thấy bất cứ nam nhân nào, chỉ là hy vọng nàng nghĩ nam nhân trong thiên hạ đều xấu xí hình dáng kỳ quái như ta, Vô Danh Tẩu và Tiêu Đàn Chỉ vốn là hóa danh của ta sử dụng trong giang hồ”.

Bốc Ứng cũng thở dài :

- Một mình người hóa thân làm ba, ba hóa thân đều danh chấn giang hồ, quả thật là một kỳ tài vĩ đại, làm cho người ta khâm phục.

- “Chỉ tiếc kế hoạch tuyệt đối chu mật của ta lại vì người mà đã bị phá hủy” - Mặc Thất Tinh thốt - “Hiện tại Hải Linh đã nhìn thấy người, ta cho dù có giết người cũng không cứu vãn được nữa”.

Y tuy tận lực khống chế lấy mình, nhưng trong mắt vẫn vẫn vện những tia máu phần nộ đỏ hoét.

Một người chứng kiến bao nhiêu năm tâm huyết của mình trôi dạt theo dòng nước, cho dù có hàm dưỡng đến cỡ nào cũng khó tránh khỏi bị thống phần nộ.

Bốc Ứng hiểu rõ điểm đó.

- “Ta không trách người, người cho dù có giết ta, ta cũng không trách người” - Bốc Ứng nói - “Bằng vào võ công của người, muốn giết ta tuy không khó, cũng không phải dễ, người làm như vậy có lẽ còn có thể đạt được chút lạc thú, có lẽ còn có thể phần nào bù đắp lại những tổn thất của người”.

- “Người nghĩ thật là chu đáo” - Mặc Thất Tinh thốt - “Không lạ gì người trong giang hồ đều nói ý tưởng của Bốc Ứng tuy luôn luôn cổ quái, nhưng lại chu đáo kỹ càng, không ai bì kịp”.

Y lại thở dài :

- Chỉ tiếc hiện tại ta đã không còn thấy giết người là trò vui nữa.

- Hiện tại người khoái làm gì?

- Đi săn.

Bốc Ứng đồng ý :

- Ứng dương mục dã, thố tẩu lộc bồn, chó săn phóng trước đầu ngựa, bọc phó theo hầu sau đuôi, đó quả thật là một thứ du hí cao quý, hơn nữa nhất định lý thú phi thường.

Thần thái của Mặc Thất Tinh đã khôi phục lại vẻ thông dong :

- Đó không những là cao quý, mà còn ưu nhã phi thường, cả lúc sử dụng bạo lực cũng ưu nhã phi thường.

- “Thứ bạo lực có mặt ưu nhã cao quý?” - Bốc Ứng cười - “Chỉ tiếc phần ưu nhã và cao quý đó, dã thú không thể hiểu được”.

- Dã thú đương nhiên không hiểu, nhưng người hiểu.

- Người?

- Không sai, người.

- Hiện tại thứ người săn là người?

- Phải.

Bốc Ứng ngăn người.

Mặc Thất Tinh điềm đạm nói tiếp :

- Bởi vì so sánh vạn vật, vô luận là về đấu chí hay đấu lực, người luôn là đối thủ tốt nhất, đặc biệt là...

Y cũng cười cười, mục quang lại như mũi dùi ghim chặt lên người Bốc Ứng :

- Đặc biệt là người như các hạ.

Bốc Ứng cũng cười, cười khổ.

- “Muốn tìm một người như các hạ tuyệt không phải là chuyện dễ” - Mặc Thất Tinh thốt - “Ta nhớ các hạ hồi nãy hình như có nói muốn đền đáp cho ta một chút ít, vậy xin các hạ bây giờ đáp ứng một thỉnh cầu nho nhỏ của ta”.

- Người có phải muốn ta làm vật săn của người, để người thống thống khoái khoái đi săn lần này?

- Nếu ta nói như vậy, khó tránh khỏi quá vô lễ.

- Vậy người nói sao đây?

- “Đây chỉ bất quá là một trường cạnh tranh, một sự cạnh tranh công bình phi thường” - Mặc Thất Tinh thốt - “Tuy người bên ta đông hơn chút đỉnh, nhưng ta lại là người tàn phế hình dạng kỳ quái, các hạ tứ chi linh hoạt, thân thể kiện toàn, điểm đó ta tịnh không chiếm tiện nghi của các hạ”.

- Có lý.

- Trên đảo nhỏ này tuy các nơi đều có mai phục, nhưng nhất định đối phó không được một chuyên gia như các hạ.

- Lúc ta đến đã nhìn thấy một hầm bẫy cộp kiểu của thổ dân trên đảo Nam Dương Mã Lai và hai cái bẫy ràng cưa kiểu của người Thượng vùng Tây Nam Dã Nhân Sơn, bài bố rất hung ngoan tinh diệu.

- Các hạ quả nhiên là chuyên gia.

- Chỉ tiếc chuyên gia cũng như người thường, một khi té vào hầm bẫy là nhất định phải chết.

- Ta có thể để cho các hạ đi trước một canh giờ.

- “Đi về hướng nào?” - Bốc Ứng hỏi - “Đi đến đâu?”

- “Bên bờ biển phía đông có một con thuyền lá đang thả neo, lương thực và nước ngọt trên thuyền đều đã được chuẩn bị sung túc, tuyệt đối có thể chở các hạ bình an đến Mãn Hải” - Mặc Thất Tinh đáp - “Chỉ cần các hạ có thể đến đó, là đã có thể cao bay xa chạy, một đi không trở lại”.

- Nghe có vẻ đây là một chuyến giao dịch rất công bình.

- Người nhận chứ?

Bốc Ứng mỉm cười :

- Các hạ hình như tịnh không cho ta một đường lựa chọn nào khác.

Lúc đó bằng hữu của Bốc Ứng đang trù bị tang lễ cho gã.

Trước tang lễ

Tấm màn nhung đậm đen vẫn che kín, trong phòng vẫn tối tăm như trước, lão nhân thần bí cũng vẫn ngồi trong một góc phòng như trước, xem chừng không bao giờ chịu để cho người ta nhìn thấy rõ mặt lão.

Quan Nhị đứng xa xa đối diện lão, trên khuôn mặt gầy gò băng giá, biểu tình tỏ vẻ rất trầm trọng.

Trương Ngũ đang đứng gần cửa, đang báo cáo với lão, thần tình cũng rất nghiêm túc :

“Bảy ngày nay, bọn tôi tổng cộng đã phái bảy mươi tám thuyền chài đi sưu tra trên mặt biển, lục tục tìm được những mảnh vụn của thuyền hiệu ”Thiên Ưng“, lại thủy chung không thấy tung tích của Bốc Ứng, cũng không nghe tin gì về gã”.

“Đội thuyền do bọn Hồ Kim Tụ phái đi kết quả cũng như bọn tôi”.

“Bọn tôi đã thảo luận nhiều lần, chung quy nhất trí đồng ý Bốc Ứng đã ngộ nạn”.

Khóe miệng Trương Ngũ không khỏi để lộ một nụ cười :

- Ý tứ đó là muốn nói bọn ta đã thắng cuộc.

Sau khi thảm bại về tay Bốc Ứng nhiều lần, chung quy đã thắng về tất cả những gì Bốc Ứng đã thắng, mà cả mạng của Bốc Ứng cũng thắng luôn, cũng khó trách Trương Ngũ không nhin được sự cao húng ngấm ngầm.

Quan Nhị lại không cười, lúc nhìn Trương Ngũ, trong mắt thậm chí còn hiển lộ sự giận dữ, lão nhân không ngờ cũng không có biểu hiện cao húng gì.

Trương Ngũ lại nói :

- Căn cứ theo điều tra trên nhiều phương diện, tài sản riêng của Bốc Ứng ước vạn, có thể liệt vào hàng một trong thiên hạ ngũ đại phú hào. Đó là còn chưa tính tới đất đai...

Lão nhân chợt cắt ngang lời nói của gã, diềm đạm hỏi :

- Tài sản của gã bao nhiêu có quan hệ gì đến bọn ta?
- Không có sao?
- Vậy người có phải nghĩ ta thật rất muốn thắng cuộc cá này?
- Cùng người ta đánh cá tranh thắng, không ai chịu thua cả.
- “Người lắm rồi” - Lão nhân thốt - “Cuộc này ta thà chịu thua cho gã”.

Trương Ngũ ngăn người, không nhin được phải hỏi :

- Sao vậy?
- Bởi vì Hải Thần.

Quan Nhị động dung.

- “Hải Thần?” - Y cũng không thể nào không hỏi - “Hải Thần có quan hệ gì tới chuyện này?”
- Hải Thần thường hay xuất hiện ở miền biển đó, ta vốn hy vọng Bốc Ứng lần này có thể gặp y.
- Gặp được thì sao?
- “Giữa hai người đó tất không thể không có xung khắc, hai người nếu tương ngộ, tất có đấu tranh” - Lão nhân đáp - “Hải Thần chưa bao giờ để ai sống sót, Bốc Ứng nếu có thể quay về, nếu đã đụng Hải Thần, biểu thị gã đã tiêu diệt Hải Thần”.
- Nếu gã không quay về, biểu thị gã có thể đã chết dưới tay Hải Thần.
- “Không phải là có thể, mà là nhất định” - Lão nhân nói - “Một khi gã thấy được mặt Hải Thần, Hải Thần tuyệt không thể để cho gã sống sót trở về”.
- Cho dù gã không muốn giết Hải Thần, Hải Thần cũng không thể không giết gã.
- “Phải” - Lão nhân chậm chậm nói tiếp - “Nếu gã đạp chân lên đảo của Hải Thần, vô luận dưới bất cứ tình huống nào, đều đừng mong sống sót thoát ly”.
- Gã nếu không chết trên đảo, cũng tất phải chết trên biển?
- “Phải” - Thanh âm của lão nhân ngưng trọng - “Ta có thể bảo đảm tình thế không nhượng cho gã chút đất chọn lựa nào khác”.

Hải táng

Rạng đông.

Lúc Mặc Thất Tinh tỉnh dậy, không những cảm thấy tinh thần phấn chấn, mà tâm tình cũng đặc biệt khoan khoái.

Đó không những là vì y biết hôm nay nhất định là một ngày tràn đầy hưng phấn và kích thích, mà còn là vì y cảm thấy toàn thân mình đều sung mãn dục vọng, giống như một thanh niên vậy.

Ngoại hình của y tuy tàn khuyết, trong người lại sung mãn động lực, có lúc dục vọng của y thậm chí còn cường liệt hơn người trẻ tuổi xa, cả một nữ nhân cường tráng tinh anh như Y Sa Mỹ cũng thường phải khuất phục dưới động lực của y.

Nhưng hiện tại y nhất định phải tạm thời khắc chế lấy mình, một đối thủ như Bốc Ứng, vô luận dưới bất kỳ tình huống nào đều không phải dễ đối phó, y tất phải bảo trì thể lực.

Cả lúc ăn điểm tâm, lúc y kêu Tuyết Tử và Thiên Đại đi vào, y vẫn ráng khống chế mình, chỉ hỏi bọn họ :

- Bốc Ứng đi chưa?

Tuyết Tử và Thiên Đại là truyền nhân của Y Hạ Thôn ở đảo Phù Tang, chuyên tập nhẫn thuật, cũng là một loại công phu rèn luyện của Hạ Ngũ Môn trong vô lâm Trung Nguyên năm xưa, kỳ trung bao gồm dịch dung, dịch hình, ám khí, độn pháp, chú thuật pháp và khinh công.

Niên kỷ của bọn họ chỉ khoảng hai mươi, vì kết quả khổ luyện nhiều năm, cơ bắp toàn thân đều tràn đầy khí lực dần tĩnh, thậm chí có thể điều khiển co duỗi toàn thân trên dưới theo bất kỳ bộ vị nào, có thể dễ dàng khiến cho nam nhân mà bọn họ giao tiếp tiến nhập trạng thái mê.

Một nam nhân tính dục vượng thịnh, khi đối diện với những nữ nhân như vậy mà còn có thể tự khống chế, thật không phải là chuyện dễ.

Mặc Thất Tinh đối với điểm đó cảm thấy rất hài lòng.

Bốc Ứng đã đi.

- “Đã đi từ lúc hừng đông, đi đã được khoảng hơn nửa canh giờ” - Tuyết Tử đáp.

- Gã có mang theo những thứ ta chuẩn bị cho gã không?

- Gã chỉ chọn vài thứ mang đi.

- Thứ nào?

- Gã chọn một thanh Khảm Hổ Dao mà động chủ của người thổ miền núi Tây Nam sử dụng.

- Thật là có mắt.

- Ngoài ra gã còn chọn một cuộn dây gân bò, một hỏa pháo của Bảo Hoa Đường ở kinh thành, một đũa lửa Thất Bảo, và một cái xẻng thập tự mà nhẫn giả bọn tôi thường mang bên mình.

- “Người đó quả nhiên là một chuyên gia” - Mặc Thất Tinh thần tình có vẻ càng khoan khoái, một vật sẵn như Bốc Ứng nhất định không phải thời thường có thể tìm ra.

Y cười cười nói :

- Ta nếu là các ngươi, đêm hôm qua nhất định không buông tha cho gã, người đó trên phương diện đó nhất định cũng là một chuyên gia.

- Bọn tôi cũng thấy được, nhưng bọn tôi không dám.

- Không muốn? Hay là không dám?

- Không dám.

- Các ngươi sợ cái gì chứ?

- “Sợ ông” - Tuyết Tử đáp - “Bọn tôi sợ ông muốn chết”.

- Sợ ta? Tại sao lại sợ ta?

Tuyết Tử nheo mắt tình tứ :

- Bởi vì bọn tôi đều chịu không nổi ông.

Mặc Thất Tinh cười lớn, lại hỏi :

- Còn Y Sa Mỹ?

- “Y thị đã đuổi theo” - Tuyết Tử đáp - “Đã đi cũng khoảng nửa canh giờ rồi”.

- Y thị tại sao lại đuổi gấp vậy? Có phải muốn dùng gã một lần trước khi gã chết không?

- “Đại khái là vậy” - Tuyết Tử cười ngất - “Tôi thấy y thị muốn muốn chết”.

Trong mắt Mặc Thất Tinh chợt vắn vện những tia máu li ti đỏ ngầu, chợt quăng ả lên giường :

- Đây là người tự tìm đến, ta thấy hai ngày nay người cũng đã muốn muốn chết.

Tuyết Tử cắn môi tóe máu, trong mắt hiện lộ vẻ khoái trá.

Thiên Đại lạnh lùng nhìn, ả chậm chậm cưỡi hết y phục.

* * * * *

Mặc Thất Tinh luôn luôn ăn rất ít, nhưng món ăn đều là đồ bổ phi thường, tốt xấu sạch dơ gì y cũng không để ý tới.

Chỉ cần là vật có thể khiến cho nam nhân “cường tráng”, cái gì y cũng ăn, có lúc thậm chí cả cóc chuột y cũng đều có thể nuốt trọn.

Vì để tắm bổ lại khí lực tiêu hao sáng sớm hôm nay, y đã nuốt sống một con cóc tía.

Sáng sớm hôm nay vị khẩu của y tịnh không tốt lắm, bởi vì tin tức y nghe được đều không phải là tin tốt.

Bốc Ứng đã vượt qua hai mươi ba cơ quan và hãm bẫy trong phòng tuyến thứ nhất của y, đã đến phạm vi ngoài đảo Hải Thần, hành động thần tốc của gã thật vượt ngoài ý liệu.

Hiện tại đã đến lúc Mặc Thất Tinh thân mình ra trận.

Hồi nãy y tuy đã tiêu hao nhiều phần thể lực trên mình Tuyết Tử và Thiên Đại, nhưng hiện tại tịnh không cảm thấy quá mệt mỏi.

Đối với điểm đó, y cũng cảm thấy rất hài lòng.

Càng làm cho y khoái trá là y vừa đi ra đã nghe tin vật săn đã lọt vào hãm bẫy trong phòng tuyến nội địa vòng hai.

Hãm bẫy đó mô phỏng theo phương pháp của thổ dân Nam Hải mà cải tạo chế biến, vừa sâu vừa rộng, hơn nữa trên bốn bức vách đều có trét dầu mỡ, không bầu tay vào được, cho dù là hổ báo khỉ vượn cũng khó lòng leo lên nổi.

Tiếc nuối duy nhất là người lọt xuống hãm tịnh không phải là Bốc Ứng, mà là Y Sa Mỹ.

Mặc Thất Tinh biến sắc.

Cây cỏ trên đảo, trừ Mặc Thất Tinh ra, không ai rành rọt bằng Y Sa Mỹ.

- “Ta đã tính kỹ về hành động tập quán và khinh công của Bốc Ứng, hãm bẫy này đặc biệt chuẩn bị cho gã”
- Mặc Thất Tinh hỏi - “Người sao lại lọt xuống đây chứ?”

- Người lọt xuống vốn là gã.

- Đã là gã, sao bây giờ lại biến thành người?

- Vì lúc tôi chạy tới xem, đột nhiên bị gã từ bên trong kéo xuống, gã chui xuống nguyên lai là muốn dụ tôi mắc bẫy.

- “Gã kéo người chỗ nào?” - Sự giận dữ của Mặc Thất Tinh chợt tan biến, lại biến thành bộ dạng có hứng thú phi thường, chuyện này xem chừng đã làm cho y động tâm.

- “Gã từ bên dưới leo lên, hai tay ôm lấy vai tôi, hai khuỷu tay lại đè lên ngực tôi” - Y Sa Mỹ cũng hiểu rõ thị hiếu của Mặc Thất Tinh, cho nên tả rất kỹ - “Miệng của gã cũng không biết là hữu ý hay vô ý, không ngờ còn cắn lên miệng tôi”.

- Còn người?

- Tôi đương nhiên chịu không nổi.

Mặc Thất Tinh chợt nắm lấy đầu ả, kéo ả ra khỏi hầm, tát ả mười bảy mười tám bạt tay, tiếp đó lại xé áo quần ả.

Ả bắt đầu rỉ máu, máu tươi lần theo nụ cười trên khóe miệng của ả chảy xuống, hiển lộ một nét khủng bố quỷ dị khôn tả.

Khuôn mặt mỹ lệ đó đã không còn là một khuôn mặt người nữa!

Nụ cười dùng máu tươi in khắc đã khiến cho khuôn mặt đó biến thành một mặt nạ quỷ dị.

Có lẽ trên mặt ả vốn luôn luôn mang mặt nạ.

Trong tiếng rên rỉ hỗn hển, ả chợt nói :

- Mai phục trước mặt người cũng bắt tất phải đi xem, Bốc Ứng nhất định đã sớm đào thoát.

- Sao vậy?

- Bởi vì ta nhìn thấy Hải Linh, nàng ta đã dám đến mặt trước, nàng ta không chịu để cho gã chết ở đó.

Khóe miệng của Mặc Thất Tinh cũng có máu, là máu của Y Sa Mỹ. Y dùng đôi mắt đỏ ngầu những tia máu li ti nhìn ả. ả nhe răng nhếch nhếch :

- Chỉ tiếc gã vẫn không thể không chết.

Hải Linh quả nhiên đã tha cho Bốc Ứng đi, thuyền đã giương buồm đi xa.

Mặc Thất Tinh trừng trừng nhìn Hải Linh, trên mặt không ngờ cả một chút buồn giận cũng không có, chỉ hỏi nàng :

- Người sao lại không đi theo gã?

- “Bởi vì ông” - Hải Linh đáp - “Ông là chủ nhân của tôi, cũng là trượng phu của tôi, tôi đương nhiên phải ở lại hầu ông”.

- Không cần biết ta là nam nhân ra sao cũng vậy?

- Phải.

Mặc Thất Tinh mỉm cười, vuốt ve má nàng :

- Người là một cô gái ngoan, người sẽ sống rất lâu dài.

- Còn gã?

- “Gã đương nhiên nhất định phải chết” - Mặc Thất Tinh nhìn triều dương đang lặn dần xa xa - “Ta đã có nói, không cần biết dưới bất cứ tình huống nào, gã nhất định phải chết”.

Y buông Hải Linh, bước lên một khối nham thạch cao nhất bên bờ, tay rút ra một ống vọng viễn kính mà y lấy được từ trong tay một vị trưởng lão truyền giáo Tây phương, phảng phất muốn tận mắt nhìn thấy Bốc Ứng chết trên biển.

Đột nhiên “oanh” một tiếng, trên khối nham thạch gã đang đứng chợt tóe lửa vỡ tung, những tia lửa bắn ra bốn phía, rất có thể là kiệt tác của loại hỏa pháo làm ra từ Bảo Hoa Đường ở kinh thành.

Người Mặc Thất Tinh lập tức từ trên tảng nham thạch bay lên, tuy lộn vòng đổi liên bốn thứ thân pháp, nhưng thể lực cuối cùng vẫn không đủ, ngã xuống giữa đám đá ngầm mọc lởm chởm nhọn sắc.

Y là người mẫn cảm phi thường, trong phút chốc đã tính ra trên mình mình ít nhất đã có tám chỗ tổn thương.

Nhưng chuyện đó không trọng yếu mấy.

Bởi vì y hồi nãy đã nhìn qua ống kính viễn vọng chế tác tân kỳ, đã nhìn thấy con thuyền kia đang chìm dần trên mặt biển xa xa.

Con thuyền đó cũng là do y chuẩn bị cho Bốc Ứng, những khớp nối dưới đáy thuyền đã rút hết đinh, trét sáp nến.

* * * * *

Mặc Thất Tinh cuối cùng đã tận mắt chứng kiến cuộc hải táng của Bốc Ứng.

Hải Linh tại sao phải cứu gã? Tuyết Tử và Thiên Đại có phải cũng đã ngầm ngầm câu kết với gã từ sớm?

Những chuyện đó Mặc Thất Tinh không muốn truy cứu nữa.

Hiện tại y chỉ muốn trở về ngọa thất thoải mái nhàn nhã của mình, ngủ một giấc ngon lành, an dưỡng thương thể. Quan trọng nhất là sức khỏe của mình, chuyện khác tạm thời gạt qua một bên.

Nhưng giây phút y bước chân vào ngọa thất, y biết mình đã lầm.

Có những chuyện vĩnh viễn buông không rời được.

Có những người cũng vậy. Bọn họ hình như luôn luôn có thể đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình lúc mình không muốn gặp bọn họ nhất.

Trong giây phút đó, Mặc Thất Tinh đã nhìn thấy Bốc Ứng.

Bốc Ứng tịnh không trầm mình giữa biển, lại đã nằm trên giường của y trước, gát chân nhìn y mỉm cười.

Trong mắt của một vài người, nụ cười của Bốc Ứng thật cực kỳ đáng ghét.

Màn cuối

Quán của Thang sư phụ mở trong con hẻm nhỏ cực kỳ tối tăm, đã mở quán mấy chục năm rồi, người nào khuyên lão dời đi, lão nổi giận liền.

Thang sư phụ là một ông già cổ hủ, chuyện gì cũng thích bảo trì hiện trạng, hễ ngồi là không muốn đứng dậy, cho dù nhìn thấy có quý nhân trong kinh thành ghé qua, cũng rất ít khi đứng dậy.

Người khác cũng không sợ lão ta, bởi vì mọi người đều biết Thang sư phụ là thợ may tài giỏi nhất phía nam, cho dù giá cả hơi mắc chút, cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Nhưng khi nhìn thấy hai người kia, Thang sư phụ không ngờ đã phá lệ đứng dậy.

Hai người kia, một người là một đại hán đầu trọc như loài ưng ăn xác người, thân thể khô vôi, trên mình vận một bộ trường bào lụa đen, chất liệu tuy không tệ, lại hình như đã lâu ngày dầm mưa dãi nắng, đã rất cũ kỹ.

Người đi theo gã là một nữ nhân tuổi còn rất trẻ, lại đẹp cực kỳ, hơn nữa đẹp đến thoát tục, y phục trên người lại rất quái dị, không giống như người kén chọn y phục.

Đối với loại người như vậy, Thang sư phụ không có lý nào hôm nay có thể phá lệ.

Thang sư phụ đã thấy được lai lịch của hai người này không phải bình thường, nam cố nhiên khí thể kinh người, nữ càng đẹp như thần tiên từ trong sương khói xuống chơi nhân gian, rất có thể là một vị công chúa.

Bọn họ đến đây đương nhiên là muốn may đồ.

- Cần may vài bộ thường phục không màu mè, cả một chút hoa hòe cũng không cần, tiền công không thành vấn đề, nhưng phải nhanh.

- Muốn nhanh cỡ nào?

- Chậm nhất cũng không thể quá hai ngày.

Thang sư phụ ra giá cao cực kỳ, bọn họ lại không nhú mắt chút nào.

- “Nhưng phải nhanh, càng nhanh càng tốt” - Đại hán mục quang như ưng thốt - “Ta phải đi tham dự tang lễ của một người”.

- Người đó nhất định là hảo bằng hữu của ngài.

- “Kỳ thật cũng không thể coi là hảo bằng hữu gì” - Trong mắt của đại hán nhấp nháy nét cười cợt - “Chỉ là tang lễ của gã ta tuyệt không thể bỏ qua được, hơn nữa tuyệt không nên bỏ qua”.

- Sao vậy?

- Bởi vì nếu không có ta, tang lễ đó căn bản không thể thành tang lễ.

Lòng hiếu kỳ của Thang sư phụ đã bị câu dẫn, nhin không được phải hỏi :

- Thật ra là tang lễ của ai vậy?

- Của chính ta.

5. Đồ Cục Hệ Liệt - Lang Nha

Lời dẫn

Những người đặc biệt linh thông tin tức đều biết trong giang hồ có một Đồ Cục thần bí, không những tiếp nhận đủ thức đủ dạng thiên kỳ bách quái cá cược, mà còn tiếp nhận đủ thức đủ dạng phương thức đặc cược.

Trong truyền thuyết, chủ trì Đồ Cục đó là hai vị lão tiên sinh và một vị lão thái thái, hành tung quỷ bí, tiềm lực hùng hậu, hơn nữa còn có đặc tính mạo hiểm hiếu kỳ như trẻ nghịch.

Hiện tại mọi người mới biết trong đó có một vị lão tiên sinh tịnh không già như trong tưởng tượng của người ta, không những thường hay làm những chuyện người khác làm không được, thậm chí còn thường đạt được sự yêu thích của các thiếu nữ.

Người đó tinh lực sung bái, lực lượng hoạt động to tác đến mức làm cho người ta thất kinh. Cả mức độ thâm sâu của võ công của gã, người biết được cũng không có nhiều.

Bởi vì lúc gã có thể không phải xuất thủ, tuyệt sẽ không xuất thủ. Chính như lúc gã có thể ngồi xuống, tuyệt sẽ không đứng lên, lúc có thể uống rượu, tuyệt không uống nước.

Người đó là Bốc Ưng.

Một người nếu quả không có đối thủ, sống trên thế gian cũng không vui thú gì lắm.

Bốc Ưng lại sống rất lý thú, gã có một đối thủ rất lý thú, Quan Tây Quan Nhị Quan Ngọc Môn, “Mạnh tựa hổ báo” Quan Ngọc Môn, xé toạt người sống như con nít xé giấy.

Lần này bọn họ lại đánh cá, vật đánh cá là răng sói, là răng sói trong truyền thuyết.

Sói trên lửa

Một đại hán đầu trọc lóc như loài ưng ăn xác chết đang dựa mình trên một tảng đá xanh bên triền núi, vận hắc bào rộng rãi mềm nhuyễn, chân mang giày rơm, đôi mắt còn sáng hơn cả sao đêm, đang nhìn chăm chăm vào một đồng lửa trước mặt. Ngọn lửa lay động, que sắt treo trên ngọn lửa ghim xuyên một con vật không biết là cừu hay là bê, sắp chín tới, hương thơm tản mát bốn bề, cả sau triền núi nhất định cũng có thể ngửi thấy.

Sau triền núi quả nhiên có người mò đến.

Một hán tử cao ráo khôi vĩ, lại gầy ốm cực kỳ, gầy ốm đến mức chỉ còn da bọc xương, đang quẹo từ sau sườn núi xuất hiện.

- Bốc Ứng.

Y không những đi không vững, cả đứng cũng đứng không vững, nhưng khi hai tiếng “Bốc Ứng” vừa ra khỏi cửa miệng, đột nhiên y đã từ cách xa hai ba chục trượng phóng đến trước đồng lửa. Nhìn thấy thịt trên lửa, mắt y cũng phát sáng. Ánh sáng trong mắt y cũng sáng còn hơn sao đêm.

- Người không phải đang nướng thịt dê?

- “Vốn không phải” - Bốc Ứng lười biếng chống tay trên tảng đá, cầm một cái chổi lông nhúng trong một cái thau đồng không biết là chứa tác liệu gì, quét quét một cách rất cẩn thận kỹ càng khắp người con vật đang nướng, dầu mỡ nhỏ giọt trên lửa, tí tách reo vang.

Có gió, lửa càng lớn, thịt càng thơm. Bốc Ứng nói :

- Không ai nói đây là dê, ở đây không phải là chỗ ăn dê.

Hán tử bệnh hoạn nhũn đôi mày dày cộm, hít một hơi sâu, trên mặt chợt lộ xuất một biểu tình kỳ quái phi thường :

- Đây là sói.

- “Đúng” - Ánh mắt Bốc Ứng có vẻ tươi cười - “Quan Nhị toàn thân đều bị bệnh, mũi lại không có bệnh”.

- “Thịt sói quá dai, ăn không ngon”.

- Đúng.

- Ta chỉ cần phân nửa, mặt và mắt cũng phải nhường cho ta.

Bốc Ứng cười :

- Thịt sói quá dai, thịt sói ăn không ngon, sao người còn đòi ăn phân nửa?

- “Cái ta muốn ăn không phải là thịt sói” - Quan Nhị đáp - “Cái ta muốn ăn là hương quê”.

- Hương quê?

Mục quang của Quan Nhị vọng nhìn xa xăm, giữa trời đêm, sao đêm lấp lánh bên trên, lòng y lại đang ở một nơi bên dưới sao đêm :

- Ở quan ngoại năm xưa, Quan Nhị lúc còn thiếu niên, một đêm đi giết cướp, chém đầu bốn mươi sáu tên.

- Giết được lắm, thống khoái lắm.

- Đêm đó, ta chém đến mức thanh cương đao luyện đúc trăm lần cong cả lưỡi, sau canh tư, bụng sôi rột rột, ta đói đến mức có thể ăn hết một con ngựa.

- Ở đó không có ngựa?

- “Cho nên ta tìm thấy một con sói, xé toát làm hai, hun trên lửa giống như người vậy” - Quan Nhị kể - “Chưa đến một canh giờ, ta đã ăn sạch bách con sói đó”.

- Ăn giỏi, thống khoái lắm.

- Cho đến hôm nay, ta nhớ đến chuyện đêm hôm đó, vẫn cảm thấy ngón tay giật giật, cũng không biết là muốn giết cướp, hay là muốn ăn sói.

Bốc Ứng lại cười :

- Sói ở đây có một con, hơn nửa đã nướng xong, chỉ tiếc cũng không có chút liên quan gì đến người, nó ăn không được người, người cũng ăn không được nó.

- Tại sao?

- Bởi vì con sói này là của ta, từ đầu đến đuôi đều là của ta, từ mặt cho đến móng đều là của ta.

- Người có thể ăn hết sao?

- Ăn không hết.
- Người lại không thể chia một nửa cho ta?
- Không thể.
- Người biến thành nhỏ nhen từ hồi nào vậy?
- Từ bây giờ.
- Bây giờ người sao lại biến đổi?
- “Bởi vì hiện tại trong lòng ta có chút không thoải mái, hơn nữa còn có chút khấn trương” - Bốc Ứng đáp.
- “Khấn trương?” - Quan Nhị kinh ngạc - “Bốc Ứng thân kinh bách chiến, cũng không biết đã vào sinh ra tử bao nhiêu lần rồi, cũng có thể khấn trương sao?”

Bốc Ứng thở dài :

- Mỗi khi ta biết có người đến giết ta, ta đều cảm thấy rất khấn trương, ta vừa khấn trương là muốn ăn, cho nên ta mới làm thịt con sói này.

Quan Nhị cũng cười.

- “Ta cũng vậy, vừa khấn trương là muốn ăn” - Y nói - “Nhưng người hiện tại bắt tất phải khấn trương”.
- Sao vậy?
- Bởi vì ta, Quan Tây Quan Nhị ta đã ăn con sói của người, không thể nhìn người khác đến giết người.
- Người ăn con sói của ta là đi giết cướp giùm ta?
- “Phải” - Quan Nhị cười lớn - “Ăn sói giết cướp, một công hai chuyện, hùng phong ba chục năm về trước lại khởi dân, đời người như vậy sung sướng lắm thay”.

Bốc Ứng lại thở dài :

- Chỉ tiếc đêm nay người đến không phải là bốn mươi sáu người.

Đến chỉ có bốn người.

Bốn người từ bốn phương hướng khác nhau đến, tuổi tác khác nhau, y phục khác nhau, tướng mạo đương nhiên càng khác biệt. Kỳ quái là bốn người khác nhau đó lại có một chỗ tương đồng rất đặc biệt.

Bốn người xem ra đều rất trầm tĩnh, cả một chút giận dữ cũng không có, đang đêm đầu xuân lạnh giá như vậy, giữa vùng núi hoang dã không người, bọn họ đột nhiên xuất hiện, không ngờ lại như là đang tản bộ ra ngoài chơi giữa ban ngày nắng đẹp, làm như là khách dạo mát không bằng.

Lẽ nào bọn họ đến để giết người?

Quan Nhị xé đuôi sói, đang nhai nhồm nhoàm, nhìn thấy bốn người đó, mồm lẩm bẩm :

- Ba vạn năm ngàn lượng, ba vạn bảy ngàn năm trăm lượng, ba vạn hai ngàn lượng, bốn vạn lượng.

Y hỏi Bốc Ứng :

- Tổng cộng là bao nhiêu?
- Mười bốn vạn bốn ngàn năm trăm lượng.
- Không rẻ, không rẻ.
- Không rẻ cái gì?
- Bốn người đều không rẻ, rất có thể còn cao giá hơn bốn mươi sáu người một chút.
- Ồ?

- “Đồ Sát Cầu ba vạn năm ngàn lượng, Kim lão nhị ba vạn bảy ngàn năm trăm lượng, Vương Đoạn Tam ba vạn hai ngàn lượng, Tiêu Ngọc Nhân bốn vạn, sát thủ cao giá nhất trong giang hồ không ngờ đã đến một lượt bốn vị” - Quan Nhị thở dài - “Không tưởng được không ngờ có người chịu bỏ ra bao nhiêu vàng ròng để giết người”.

- Là vàng? Hay là bạc?

Bốn người trong bóng tối, có một người đột nhiên cười lạnh :

- Nếu là bạc, một chút đó chỉ xứng đi giết chó.

Quan Nhị cắn miếng thịt cuối cùng trên đùi sói rồi mới lắc đầu thở dài :

- Cho dù là vàng, chút đó cũng không đáng để giết ta.

- “Giết người?” - Kim lão nhị hỏi - “Tại sao phải giết người?”

- Muốn giết Tiểu Ứng, trước tiên phải giết ta.

Tiêu Ngọc Nhân đứng ở xa nhất chợt mở miệng :

- Không được, người đó giết không được.

- Sao vậy?

- Giết được y, cả một lượng bạc cũng không ai giao ra.

Quan Nhị cười lớn :

- Tiêu bà bà quả nhiên danh bất hư truyền, chuyện không có tiền tuyệt đối không làm.

Tiếng cười của y đột nhiên ngưng hẳn, chậm chậm đứng dậy, bộ dạng cả người chùng như gió vừa thổi qua là bay mất, ánh mắt lại bén như lưỡi dao, như lưỡi dao rạch trên mặt Tiêu Ngọc Nhân :

- Chỉ tiếc lần này các người không giết ta, ta cũng phải giết các người.

Tiêu Ngọc Nhân hững hờ cười :

- Người nghĩ sát nhân là chuyện dễ dàng như vậy sao?

Câu nói đó còn chưa dứt lời, đã có ba người xuất thủ.

Ba người ở trước mặt.

Đơn đao, trát đao, trủy thủ.

Ba người đều dùng binh khí rất phổ thông, lại đều là lợi khí sát nhân.

Thái độ của ba người vốn đều rất trầm tĩnh, nhưng vừa xuất thủ, hình như đã biến thành ba con độc xà.

Mục tiêu công kích của ba người không phải là Quan Nhị, mà là Bốc Ứng.

Bốc Ứng bất động, động là Quan Nhị.

Quan Nhị động, đơn đao, trát đao, trủy thủ đều rơi xuống, trát đao dài ba thước chín tấc, trong một sát na đã gãy làm mười ba đoạn.

Hai cánh tay gãy gò lại vững mạnh đã bị xé toạc khỏi thân mình.

Không khác gì một cô gái thích xé lụa, một đứa bé thích xé giấy, Quan Nhị thích xé người.

Người bị y xé không phải là ba người ở trước mặt, mà là người đứng xa nhất, người trị giá bốn vạn, Tiêu Ngọc Nhân.

Huyết quang bắn bay, trong bóng đêm nhìn không tươi đẹp gì, lại khiến cho cánh tay bị xé đứt quảng lên trời nhìn càng quỷ dị đáng sợ.

Ba người trước mặt đã mất hết khí thế, nhuệ khí cũng tiêu tán, sát khí đã diệt, người đã cứng đơ.

“Phạch phạch phạch”.

Bốc Ứng vỗ tay. Ba tiếng vỗ tay vừa vang lên, người gã bỗng trượt khỏi chỗ ngồi nãy giờ.

Bởi vì giữa sát na đó, bỗng có một thanh kiếm sáng nhóa từ dưới đất đâm lên.

Bốc Ứng nếu không động, thanh kiếm đó giờ này đã đâm xuyên mông gã, xuyên thấu thận và gan của gã.

Đó mới là sát thủ chân chính, vốn đã tính kỹ một chiêu tất trúng, tất chết không đường thoát.

Quan Nhị hét lớn :

- Giải, một kiếm đó đáng hai chục vạn.

Trong tiếng hét, bàn tay to bự gãy khô vàng khè của gã đã bầu thọt vào đất, lôi một người lên khỏi mặt đất.

Hỏa quang thiểm động, trong nháy mắt, đại hán bệnh hoạn gần chết đó không ngờ đã đột nhiên biến thành một hung thần ác quỷ đời thượng cổ cùng hoang.

Truyền thuyết

Ngoại hiệu: Nhân Xà.

Họ tên: không biết.

Thiện nghệ: ẩn trốn, độn thổ, dịch dung, súc cốt, thoát thân, trị độc, ám khí, ám sát.

Giá tiền: hai chục vạn lượng hoàng kim.

Kỷ lục: hành thích ba mươi một lần, thành công hai mươi bảy lần, không làm mà thoái lui bốn lần.

Thất thủ: chưa lần nào.

- Tài liệu đó trong Đồ Cục nhất định cũng có.

- Hình như có.

- Ba năm gần đây, nghe nói hắc đã được liệt vào một trong thập đại sát thủ.

- “Hình như là vậy” - Bốc Ứng đáp.

- Vậy người tại sao không hỏi cho rõ ai phái hắc đến giết người? Tại sao lại thả hắc đi?

Bốc Ứng cười cười :

- Ta tung hoành giang hồ hai chục năm, giết người vô số, người khác muốn kiếm giết ta, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta hà tất phải mặc cả.

- Hay, bằng vào câu nói đó của người, đáng để kính ba chén.

- Ta không uống với người đâu.

- Sao vậy?

- “Người uống quá nhiều, ảnh hưởng đến tử huyệt của ta” - Bốc Ứng đáp - “Người hình như vĩnh viễn ăn không no, có phải người có bệnh không?”

Quan Nhị cười lớn.

Con sói kia không ngờ đã bị y ăn sạch bách, chỉ còn dư lại nguyên cái đầu sói.

Quan Nhị vừa giơ một con dao nhọn ra rạch vào đầu sói, Bốc Ứng chợt xuất thủ như điện, từ trong miệng sói rút ra một vật phát sáng lấp lánh trong bóng đêm.

- “Cái gì vậy?” - Quan Nhị hỏi.

- “Là răng, là lang nha, răng sói” - Bốc Ứng đáp - “Mặt và mắt sói đều là của người, răng sói thuộc về ta”.

- “Cừu tối ngày ăn cỏ, sói tối ngày gào hú, cho nên mặt sói cũng giống như mặt cừu, đều dai, đều là đồ ăn nhấm rượu tuyệt hảo, mắt sói và mắt cừu cũng giống nhau, không có gì khác” - Quan Nhị hỏi - “Còn răng sói? Răng sói có gì hữu dụng? Lẽ nào người muốn gặm răng sói cắn người?”

Bốc Ứng không đáp, chỉ đưa cái răng sói cho Quan Nhị xem.

Cái răng bẻ từ miệng sói đó không ngờ lại giống như răng người, bốn bề đều bọc vàng, làm cực kỳ tinh trí, trên lớp vàng còn khắc một chữ “Tiêu” cực nhỏ.

Quan Nhị động dung.

Giang hồ truyền ngôn đều biết giữa sói và Tiêu Thập Nhất Lang danh chấn thiên hạ năm xưa có một thứ cảm tình thâm hậu kỳ lạ.

Tiêu Thập Nhất Lang là cô nhi, từ nhỏ đã lưu lạc giữa hoang sơn khoáng dã, sinh hoạt cũng giống hệt như sói vậy, đói khổ, cô độc, lạnh giá, không được chút thương cảm ấm cúng nào, cho nên y có thể hiểu thấu thâm sâu nỗi thống khổ của sói.

Sói cũng như cừu vậy, cũng có sinh mệnh, cũng có dự vọng cầu sinh, cũng muốn sống còn, cũng cần ăn, nhưng răng sói nếu bị gãy mất, thường thường sẽ chết đói.

Cho nên Tiêu Thập Nhất Lang thường vào chốn hoang sơn tìm kiếm những con sói đói, dùng kỹ xảo y thuật Ba Tư mà mình học được để tu bổ lại răng nứt mẻ của bầy sói.

Cổ sự đó chỉ bất quá là một trong số vô số truyền thuyết thần kỳ có liên quan đến Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhưng hiện tại Quan Nhị đã biết đó không những là truyền thuyết mà thôi.

- “Răng sói đáng lẽ là của người” - Quan Nhị hỏi Bốc Ứng - “Nhưng cái răng sói này người có thể cho ta không?”

- Không thể.

- Ta có vật gì có thể đem đổi với người không?

- Không có.

- Ta có cách nào có thể làm cho người cải biến chủ ý được không?

- Không có.

Quan Nhị thở dài. Tới lúc đó, sau triền núi chợt truyền đến một tràng thanh âm hò reo.

Người hò reo khí lực sung túc, thanh âm sang sảng :

“Tứ bình bát ổn, thiên hạ thái bình”.

Trời đã sáng rõ, ngày xuân tháng tư ấm áp.

Một đội bảo tiêu đang bước đi trên đạo lộ bên triền núi. Mười sáu người đẩy xe y phục tươi tắn, bốn vị tiêu sư áo mới ngựa mạnh, mười hai cỗ tiêu xa sơn bóng loáng mới tinh, lúc đi ngang qua, trên đường còn in dấu bánh xe rất sâu, chứng tỏ hàng vận tải trên xe rất nặng.

Mười hai cỗ tiêu xa, hai mươi bốn ngọn tiêu kỳ, trên mặt lụa vàng có bốn chữ đỏ tươi: “Thiên Hạ Thái Bình”.

Khẩu khí phách lối làm sao.

Người bảo tiêu, nếu thật có thể đi khắp thiên hạ mà thái bình vô sự, đó đã không còn là bảo tiêu, mà là kỳ tích.

Nhìn thấy vị tổng tiêu đầu đi sau chót, càng cảm thấy bốn chữ đó rất hoang đường hoạt kê.

Tổng tiêu đầu ba bốn chục tuổi, một trăm ba chục bốn chục cân, không cưỡi ngựa, không ngồi trên tiêu xa, cả kiệu cũng không ngồi kiệu, lại ngồi trên một cái ghế thái sư lưng dựa to rộng, trên người vận một trường bào lụa đỏ tươi, trước sau mỗi mặt thêu bốn chữ vàng.

Mặt trước là “Gia Cát Thái Bình”.

Mặt sau là “Thiên Hạ Thái Bình”.

- Người đó có phải là đại lão bản và tổng tiêu đầu của Thái Bình tiêu cục, Gia Cát Thái Bình?

- Phải.

- Mười lăm năm nay, bảo tiêu của hắn thật chưa bị hụt một lần.

- Một nửa cũng không.

Quan Nhị lại thở dài :

- Thành thật mà nói, ta thật nhìn không ra hắn có tài gì, có lúc ta thậm chí còn nhìn không ra hắn thật ra là heo hay là người.

- “Hắn đương nhiên là người, hơn nữa là người vận khí đặc biệt tốt” - Bốc Ứng đáp - “Hắn cũng không có tài nghệ gì quá ghê gớm, bất quá cha của hắn là Gia Cát Anh Tiết, là người được người ta tôn kính nhất trong các tiêu cục, nhạc phụ của hắn lại là Đỗ Đoạn, người tài nhất trong hắc đạo. Hai người đó đều đã hy sinh vì bằng hữu của bọn họ”.

- Người trong giang hồ ân oán phân minh, cho nên mọi người đều ghi nhớ món nợ ân tình đó.

- Sự tình xem ra là như vậy.

Quan Nhị móc một con mắt sói, bỏ vào miệng nhai, giống như đứa bé nhai kẹo vậy, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói :

- Chỉ bất quá mọi chuyện đều có ngoại lệ.

- Ồ?

- Cả Lục Tiểu Phụng và Sở Hương Soái năm xưa cũng có lúc thất thủ, hà huống là Gia Cát Thái Bình.

Y dùng một ánh mắt trộm cướp nhìn Bốc Ứng chằm chằm, gần từng tiếng :

- Ta có dự cảm, chuyển tiêu này nhất định không giữ được cho đến đích, ngươi có dám cá với ta không?

Lần này người thở dài là Bốc Ứng :

- Ngươi một mực nhìn ta chằm chằm từ sau lưng, nguyên lai là muốn cá với ta một ván?

- “Đương nhiên” - Quan Nhị thốt - “Trong thiên hạ người vừa thua cuộc, có ai mà không muốn gỡ lại?”

- Có lý.

- Ngươi có đánh cá không?

- Người của Đỗ Cục làm sao mà không cá được? Ngươi có bao giờ nhìn thấy điểm không tiếp khách không?

Quan Nhị cười lớn.

Bốc Ứng hỏi y :

- Ngươi cá cái gì?

- Ngươi có cái gì, ta cá cái đó với ngươi.

Bốc Ứng cười cười :

- Không cần biết là cá cái gì, cái rằng sói này đương nhiên phải bao gồm trong đó.

- Điều đó là đương nhiên rồi.

Bốc Ứng vụt đứng dậy, cũng dùng ánh mắt trộm cướp chằm chằm nhìn Quan Nhị, qua một hồi rất lâu mới gần từng tiếng :

- Ngươi nghe đây, phải chú ý mà nghe, phải nghe từng chữ cho rõ.

- Người yên tâm, tai ta không bị bệnh.
- Người nói người muốn đánh cá với ta, đánh cá chuyển bảo tiêu này của Gia Cát Thái Bình nhất định không đưa được đến đích, có đúng không?
- Đúng.
- Vậy ta không cá với người.
- Sao vậy?
- “Bởi vì ta cũng có dự cảm như vậy” - Bốc Ứng đáp - “Cho nên ta cũng muốn chọn như người, chuyển bảo tiêu này của Gia Cát Thái Bình tuyệt đối đưa không đến đích được, như vậy người có cá không?”

Quan Nhị đáp không do dự :

- Ta cá.
- Không cần biết cá cái gì người cũng cá với ta?
- Đúng.
- Nói vậy lần này người nhất định muốn cá với ta?
- Không sai chút nào.

* * * * *

Nhà nhỏ, giường lớn, trà kỹ, đồ ăn vặt, trái cây khô, bánh ngọt, đồ điểm tâm, mứt, trà, rượu.

Quan Nhị, Trương Ngũ, Trương Bát.

Trương Ngũ và Trương Bát bộ dạng vẫn như trước, nhìn vẫn giống như hai trái dưa.

- “Tôi không hiểu” - Trương Bát hỏi - “Lần này Bốc Ứng tại sao lại đánh cá ngược như vậy?”
- “Bởi vì gã thấy ta quá chắc ăn” - Quan Nhị đáp - “Hơn nữa muốn cướp chuyển tiêu của Gia Cát Thái Bình xem ra còn dễ dàng hơn nhiều so với phải bảo tiêu”.
- Bốc Ứng tự mình động thủ cướp tiêu?
- Gã đương nhiên là không thể, người của Đồ Cục luôn luôn không đổ mồ hôi can dự quấy phá thắng bại đánh cá, Bốc Ứng quyết không thể vi quy phá lệ.
- Tôi cũng nghĩ gã không thể.
- Chỉ bất quá chuyện như vậy nhất định sẽ có người khác làm cho gã, hơn nữa nhất định là một chuyên gia.
- Thời gian không có nhiều, gã có thể tìm kiếm chuyên gia cướp tiêu xung quanh đây sao?
- Ít ra gã có thể tìm đến một người.

Trương gia huynh đệ nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ xuất thứ biểu tình rất kỳ quái, chừng như đều đã nghĩ ra người đó là ai.

Cho nên bọn họ chỉ còn nước hỏi :

- Bọn ta có thể tìm người đối phó gã không?
- Bọn ta ít ra cũng có thể tìm được một người.
- Ai?

Quan Nhị tịnh không trực tiếp trả lời câu hỏi đó, chỉ điềm đạm thốt :

- Cuối cùng sẽ có người, đến lúc cuối cùng sẽ thấy được.

Trương gia huynh đệ đương nhiên không dám hỏi truy nữa, lại không nhịn được phải hỏi :

- Nếu còn có người khác đến động vào chuyển tiêu đó, dám động vào chuyển tiêu đó, đương nhiên không thể là nhân vật đơn giản. Nếu bị người khác cướp tiêu đi mất, bọn ta có phải vẫn thua không?

- Những người đó đương nhiên cũng có người đối phó.

- Ai?

- Người nghĩ ta là ai? Quan Tây Quan Nhị ta lẽ nào là người chết?

* * * * *

“Nhẹ như phi yến Hồ Kim Tụ, mạnh sánh hổ báo Quan Ngọc Môn”.

Quan Ngọc Môn đương nhiên không phải là người chết.

Hồ Kim Tụ cũng không phải.

Tuyệt sắc giai nhân

Ổng tay áo rộng rãi, phiêu dật, nhu nhuyễn, hoa mỹ, cổ tay áo dùng kim tuyến danh gia thêu bên viền những đóa hoa mẫu đơn.

Một đôi ngọc thủ thò ra từ trong cổ tay áo, vừa dài vừa tròn trịa, mười ngón tay thon thả uyển chuyển như bạch ngọc điêu khắc thành.

Tay đang dạo đàn.

Cổ cầm hình thức cao nhã, âm huyền trong ngân.

Cầm đặt trên kỷ, kỷ ở giữa đình, lục giác đình tinh mỹ lan can lương đồng, trên một triền núi cỏ cây xanh rờn.

Trăm hoa trên triền núi đang đua nở, tươi tắn như đồ họa.

Người trong đình cũng giống như người trong đồ họa, người như thần tiên trong đồ họa, khiến cho người ta cả liếc nhìn nàng cũng không dám liếc nhìn một lần.

Hiện tại lại có người đang nhìn nàng, chăm chăm nhìn nàng, không khác gì đình đã đóng xuyên đá, bất động, rút ra cũng rút không được.

Bốc Ứng đang nhìn nàng, nàng lại đang nhìn hai người khác.

Tiếng cầm trong ngân, hai người lần theo tiếng cầm từ dưới triền núi đi lên, y phục rất hoa quý, phong độ cũng rất cao nhã, nhìn thấy người đẹp ống tay áo vàng dạo cầm trong đình, trên mặt đều lộ vẻ hoan hỉ.

Bọn họ đi vào sơn đình, nói nhỏ với nàng vài câu, cũng không biết là nói gì, lại thoái lui ra một cách rất êm ái.

Sau đó lại có hai người đến, tình huống cũng không khác gì hai người trước.

Trước sau không đến hai tuần trà, tổng cộng đã có bốn cặp tám người đến, theo tiếng đàn mà đến, nói xong lại lẳng lẳng thoái lui. Nội dung lời nói, ngoại trừ bọn họ ra, không có ai khác nghe được.

Thái độ của bọn họ tuy ôn hòa trầm tĩnh, nhìn lại có vẻ có chút bộ dạng thần bí.

Những người đó là người nào? Đến làm gì?

Người đẹp ống tay áo vàng kia là ai? Giữa bọn họ có phải đang tiến hành một thứ giao dịch thần bí?

Bốc Ứng lần này không ngờ xem chừng cả một chút hiếu kỳ cũng không có, chỉ lẳng lẳng dựa một bên vách nhìn.

Đợi đến khi bốn cặp tám người đều đã đi khỏi, tiếng cầm lập tức đoạn tuyệt, sau triền núi lập tức quẹo ra một cỏ nhuyễn kiệu, một cô nương áo xanh lá cây nụ cười khả ái đi theo kiệu, người đẹp ống tay áo vàng lên kiệu, xem chừng căn bản không nhìn thấy có Bốc Ứng đang đứng.

Kiệu lại quẹo ra sau núi, Bốc Ứng không ngờ cũng đi theo.

Sau núi giữa vùng sương mù hoa lá dày đặc có một khu tường đỏ ngói xanh, đường lát đá xanh ngời, đi qua một vòm cửa, xuyên qua rừng hoa, tiếp tới một con đường nhỏ giữa những luống hoa.

Tận cuối luống hoa có một góc tiểu lâu.

Kiệu vượt qua vòm nguyệt môn, xuyên qua con đường nhỏ, dừng trước tiểu lâu, Bốc Ứng không ngờ một mực đi theo đằng sau.

Người khiêng kiệu, người theo kiệu, người trong kiệu, không ngờ xem chừng hoàn toàn không nhìn thấy gã.

Trên thế giới này xem chừng căn bản không có một người như gã tồn tại.

Người trong kiệu đã xuống kiệu, tựa vai cô nương hay cười, bước vào tiểu lâu, đi lên tiểu lâu.

Bốc Ứng không ngờ vẫn đi theo phía sau.

Trên tiểu lâu bố trí tinh nhã, không còn nghi ngờ gì nữa, là khuê phòng của nữ tử, đương nhiên cũng là cấm địa của nam nhân.

Bốc Ứng không ngờ cũng theo bọn họ tiến vào.

Bọn họ đi vào phòng, cô nương hay cười châm nước, pha trà, bày chút điểm tâm, người đẹp ồng tay áo vàng xoa tóc rửa mặt, uống trà, tháo giày, cởi vớ, để lộ đôi chân trắng ngần.

Đó đều là chuyện khuê phòng riêng tư của con gái, đều tuyệt đối không thể để nam nhân nhìn thấy.

Bốc Ứng lại khơi khơi đứng một bên nhìn.

Bọn họ lại khơi khơi như không nhìn thấy Bốc Ứng.

Chuyện này là sao?

Bốc Ứng lẽ nào đột nhiên biến thành người tàng hình?

Người tàng hình đó chung quy đã mở miệng nói, gã chợt hỏi tuyệt đại mỹ nhân ồng tay áo vàng kia :

- Nàng có thể giúp ta không?

Nếu lời nói của gã người ta cũng không nghe thấy, vậy thì làm sao đây?

Tạ trời tạ đất, lời nói của người tàng hình, người ta còn có thể nghe thấy, cho nên người đẹp ồng tay áo vàng lập tức hỏi ngược :

- Chàng muốn tôi giúp? Giúp cái gì?

- “Nàng có thể nào tìm một vị danh sư dạy đàn không?” - Bốc Ứng đáp - “Nàng búng dây đàn đơn giản giống như...”

Gã không nói dứt lời, bởi vì mắt nàng đã trừng lên :

- Tôi tại sao phải luyện cầm? Tôi đàn hay để làm gì? Để đàn cho gã ngốc tử chàng nghe à?

Bốc Ứng cười, nàng cũng cười, nguyên lai hai người bọn họ vốn có quen biết.

Không những quen biết, mà còn rất quen biết, nàng cảm thấy không cần biết mình làm gì để cho Bốc Ứng nhìn thấy cũng không quan hệ gì.

Ngoại trừ Bốc Ứng ra, nam nhân khác lại bất đồng.

Nam nhân khác nếu tùy tiện liếc nàng vài cái, trông mắt rất có thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Hồ đại tiểu thư là một nữ nhân như vậy.

Nhưng nàng hỏi nãy dạo đàn trong sơn đình là vì cái gì? Giữa nàng và những người đó có phải thật có một mối giao dịch thân bí không?

Mật mưu của Đại tiểu thư

Hồ đại tiểu thư thật có thể uống, uống càng nhiều, ánh mắt càng sáng, nhìn càng thanh tỉnh, khiến cho người ta vĩnh viễn không nhìn ra tuổi tác của nàng.

Bốc Ứng chỉ nhớ bọn họ đã quen nhau khoảng mười hai năm.

- “Hôm nay tôi cùng bốn nhóm người kia đã làm sáu chuyện giao dịch, trong đó có bốn chuyện đều liên quan đến một người” - Đại tiểu thư hỏi Bốc Ứng - “Chàng đoán xem người đó là ai?”

Bốc Ứng không nghĩ ngợi đáp liền :

- Gia Cát Thái Bình.

- Đúng, có thưởng.

Đại tiểu thư tận tay rót một chén rượu, nhìn Bốc Ứng uống cạn, còn xé cho gã một miếng gà nướng :

- Nói ra cũng thật kỳ quái, Gia Cát Thái Bình kia thật là một quái nhân, nhất cử nhất động chừng như đều đặc biệt bị người ta chú ý, cả lúc hắn đánh rắm cũng có người đánh cá xem cái rắm của hắn có thúi hay không.

Đại tiểu thư cũng rót cho mình một chén, lại thêm chén nữa, thêm chén nữa, rồi mới nói :

- Hôm nay bốn nhóm người đến đánh cá đều là về Gia Cát Thái Bình, đánh cá hắn đang trú ở đâu, đánh cá hắn đêm nay có đi tìm nữ nhân hay không, đánh cá hắn ăn bao nhiêu thịt, đánh cá hắn có đi tắm hay không.

Bốc Ứng chợt hỏi :

- Có người nào đánh cá hắn có thể hay không có thể bảo vệ chuyến tiêu này bình an về đích không?

- “Không có” - Đại tiểu thư đáp - “Đó cũng là quái sự, mọi người xem chừng đều nghĩ một khi là chuyến tiêu hắn bảo vệ, nhất định có thể bình an vô sự”.

Bốc Ứng cười lạnh :

- Lần này e rằng vị tất là vậy.

- “Vị tất?” - Đại tiểu thư tỏ vẻ kinh ngạc - “Lẽ nào chàng biết ”Thủ Đáo Cầm Lai” Đinh Nhất Trảo và “Thảm Nang Thủ Vật” Công Tôn Dịch hai đại đạo cướp tiêu chưa từng thất thủ lần này sẽ đụng đến chuyến tiêu của hắn?”

- “Ta không biết” - Bốc Ứng điềm đạm đáp - “Có biết cũng không sao cả, chuyến tiêu của Gia Cát Thái Bình bọn chúng vẫn không động tới được”.

- Vậy biết cái gì?

- Ta biết còn có một người khác lần này muốn động đến chuyến tiêu của hắn.

- Người đó còn hung hơn cả Đinh Nhất Trảo?

- Hung hơn nhiều.

- Người đó còn quý hơn cả Công Tôn Dịch?

- Quý gấp mười lần.

Ánh mắt của đại tiểu thư càng sáng chói, càng đẹp tuyệt, tâm hiếu kỳ của nàng hiển nhiên đã bị dẫn động :

- Người đó là ai?

- Là nàng.

- “Tôi?” - Đại tiểu thư chừng như giật mình - “Chàng nói người vừa hung vừa quý đó là tôi?”

- Phải.

- Tôi muốn động đến chuyến tiêu của họ Gia Cát?

- Phải.

Đại tiểu thư uống cạn chén rượu, lại uống cạn thêm một chén, thêm chén nữa, lại một chén nữa, bỗng cười như chuông ngân, tiếng cười như chuông ngân trong gió không ngừng :

- Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này nhất định rất lý thú.

- “Đương nhiên lý thú” - Trong mắt Bốc Ứng cũng có vẻ cười cợt - “Lý thú cực kỳ”.

Chuyện không lý thú, Bốc Ứng tuyệt đối sẽ không để cho đại tiểu thư đi làm, đại tiểu thư cũng tuyệt đối sẽ không đi làm.

Chuyện lý thú, mình không nhượng cho nàng đi làm không được.

Ăn khắp thiên hạ Hồn chiến bát phương

Mỗi một người đều có quyền làm chuyện mà tự mình nghĩ lý thú, ăn, không còn nghi ngờ gì nữa, là một trong những chuyện Gia Cát Thái Bình nghĩ là lý thú nhất.

Gã đang ăn.

Sáu cái bàn vuông gộp lại, trên bàn trải một tấm khăn lụa mới tinh màu vàng tươi.

Trên bàn còn bày đại khái bốn năm chục món đồ ăn đủ thức đủ dạng, có thứ mọi người đều nhận ra, cũng có thể thấy được nấu bằng cái gì, trong đó gà vịt heo bò cũng như đồ biển đương nhiên không thiếu.

Còn có những thứ khác, người ta không những không nhận ra, đơn giản cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Gia Cát Thái Bình ngồi cao trên một cái ghế thái sư đặc chế, tối thiểu cao hơn ghế bình thường cỡ hai thước.

Như vậy hẳn mới có thể từ trên cao nhìn xuống, nhìn rõ rõ ràng ràng, ăn mới cao hứng.

Hiện tại hẳn ăn lại có vẻ không ngon miệng lắm, thậm chí còn có bộ dạng hơi phiền muộn không vui.

Đồ ăn nhiều như vậy, lẽ nào vẫn không đủ để hắn ăn no?

Ngoài cửa là một cái sân rất rộng, ngoài sân bỗng truyền vào một tràng cười lớn rung rinh mái ngói.

- “Một mình độc ẩm, không có đối thủ, cố nhiên là mất hết hứng thú, ăn một mình không có đối thủ cũng rất là mất hứng” - Quan Nhị cười lớn - “Gia Cát tiên sinh, người nói có đúng không?”

- “Đúng, đương nhiên là đúng” - Gia Cát Thái Bình thoáng lộ nét mừng, nói lớn - “Người nào bên ngoài xin mời mau tiến vào”.

Lời nói của hắn còn chưa dứt, Quan Nhị đã tiến vào, đến thật là nhanh.

Gia Cát Thái Bình nhíu mày, nhìn lên nhìn xuống con người ốm nhách chỉ còn lại da bọc xương đó :

- Người có thể ăn sao? Người có thể ăn thi với ta sao?

- “Phóng tầm mắt khắp thiên hạ, người có thể ăn thi với người đại khái chỉ bất quá có hai ba người” - Quan Nhị đáp - “Vị Đường đại quan nhân của Thục Trung Đường Môn đại khái có thể coi là một trong số”.

- Đúng.

Đề khởi đến vị Đường đại quan đó, Gia Cát Thái Bình tỏ vẻ kính phục.

- “Lần đó ta với hắn ăn suốt hai ngày hai đêm, ăn thật là thống khoái lâm ly, khiến cho cả đời ta cũng không quên được” - Hắn hỏi Quan Nhị - “Nhưng còn người kia, người có thể ăn thi với ta là ai? Lẽ nào là người?”

- Là ta.

Gia Cát Thái Bình lại nhìn y từ trên xuống dưới thêm lần nữa, nhíu mày, trong ánh mắt bỗng sáng chói hẳn, không khác gì thần tình của Diệp Cô Thành lúc xuất chiến Tây Môn Xuy Tuyết.

- Lẽ nào ngươi là Quan Tây Quan Nhị Quan Ngọc Môn?

- Là ta.

- Nghe nói người lúc nào cũng đều có thể ăn, vĩnh viễn ăn không no, có thật không?

- Thật.

Gia Cát Thái Bình cười lớn :

- Vậy thì hay cực kỳ, thật là hay cực kỳ, hay hết xẩy.

- Bọn ta bây giờ bắt đầu, trước hết ăn chút lật vặt hả?

- Tốt.

Đồ ăn vặt của bọn họ cũng không quá nhiều, chỉ bắt quá là sáu tám bốn mươi tám món ăn trên bàn.

Sau khi ăn vặt xong mới vào bữa chính.

Gia Cát Thái Bình hỏi :

- Hôm nay món chính của bọn ta gọi là “Hỗn chiến bát phương”, người thấy sao?

- Trước hết đem lên xem cái đã.

Đồ ăn trên bàn đã dọn sạch, bày một cái giá gỗ đại khái cỡ ba thước dài ba thước rộng.

Một cái nồi sứ vừa được khiêng ra, đặt tứ bình bát ổn trên giá gỗ.

- Nồi lớn quá.

Nắp nồi vừa nhấc lên, một mùi thịt nồng liệt lập tức như ma pháp phân tán tràn lan, bên trong nước đỏ, một nồi thịt, còn đang luộc sôi sùng sục.

- “Hay cho cái tên Hỗn chiến bát phương” - Quan Nhị hít một hơi dài - “Trong đó tối thiểu cũng có tám thứ thịt”.

Gia Cát Thái Bình cười lớn :

- Quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên là đại hành gia.

Hắn lại nói :

- Ăn thứ thịt này phải có một phương pháp ăn đã? biệt, ăn thịt không là biến thành giống như một con rùa đen ăn đại mạch, uống phí hết đồ ăn ngon.

- “Ta hiểu” - Quan Nhị thốt - “Ăn thịt không không tỏ ra được vị ngon của thịt, nhất định phải thêm thắt này nọ mới được”.

- Đúng, cực đúng.

Phải làm sao thì cách ăn mới chính xác?

Trước hết đem một cái bánh tráng đường kính cỡ hai thước đặt bằng phẳng trên bàn. Bánh phải mỏng, còn phải cứng mới không dễ bị rách.

Xong phần bánh tráng, đem một cọng hành dài ba thước trồng ở Bảo Định Phủ, gọt cắt hết phần hành xanh, chừa lại phần tóp trắng, thấm pha tương thượng hảo hạng mà đại nội thái giám trong hoàng cung làm, đặt qua một bên.

Sau đó dùng thìa gỗ múc ba bốn thìa thịt, đại khái khoảng một cân cho đến một cân rưỡi, hạ xuống giữa bánh, xếp thành hàng.

Sau đó xếp bên trái bánh che phủ lên trên, lại xếp bên phải bánh lên trên bên trái, cuộn phần đuôi lại, cuốn thành một cuộn dài, dùng hai tay bưng, vò vò cho chặt, là đã có thể bắt đầu ăn, nhấp một miếng tương trộn hành, cắn một miếng bánh, trái một miếng, phải một miếng, lại thêm một miếng ở giữa.

Gia Cát Thái Bình nói :

- Lúc đó thấy khoe miệng chảy mỡ, mùi vị đó ăn cái gì khác cũng đều không bằng được.

Hắn nói đến mức gần trào nước miếng, Quan Nhị lại thở dài một hơi :

- Nếu thêm vào một chút mê được, độc được, tư vị lại càng không gì có thể bì được.

- Mê được?

- “Một nồi thịt thơm như vậy, vị nồng như vậy, cho dù thêm vô nửa cân mê được, người ta ăn vào cũng không nhận thấy được” - Quan Nhị điềm đậm thốt - “Nếu người hạ độc là Thảm Nang Thủ Vật Công Tôn Dịch, đại khái chỉ cần ăn vào một miếng là đủ rồi”.

- Đủ cái gì?

- Đủ thời gian để bọn chúng đem tiêu xa đi.

Gia Cát Thái Bình dụng lực đập bàn :

- Tên vương bát đản đó, cho dù có muốn cướp tiêu của ta cũng không nên đem mê được hạ trong thịt, làm hư hết một nồi thịt ngon, hại ta ăn không được.

Nhìn bộ dạng của hắn, làm hư hao nồi thịt kia tội lỗi xem chừng còn nghiêm trọng hơn cả cướp tiêu.

Quan Nhị cười :

- May là y còn chưa bỏ mê được trong thịt đã bị ngũ chưởng quỹ và bát chưởng quỹ của bọn ta mời đến trước, cả đồng đảng của y là Đinh tiên sinh cũng đã được mời đến.

Đinh Nhất Trảo luyện không phải là Ứng Trảo Công, bàn tay phải lại đặc biệt lớn, không những lớn hơn tay người khác, so với tay trái của mình cũng lớn hơn phân nửa.

Nghe nói một bàn tay đó của gã có thể dụng bẩy bẩy bốn mươi chín kiện ám khí, búng vào lực cổ tay, lực ngón tay, lực móng tay và lực nhún giữa khớp xương ngón tay, đồng thời phóng ám khí ra, xuyên thấu ba mươi sáu đại huyệt, bẩy mươi hai tiểu huyệt và mười ba nơi trí mệnh yếu hại trên người.

Công Tôn Dịch lại là người rất ít khi dùng tay, thứ y dùng là một bộ phận phát triển nhất trên người y.

Bộ não của y.

Hiện tại nhìn hai người, y phục có chút không chỉnh tề, đầu tóc cũng hơi bù xù, bọn chúng vốn đều là người rất kỹ càng kén chọn tu sức, không còn nghi ngờ gì nữa, hồi này đã trải qua một trận khổ chiến.

Người Trương Ngũ và Trương Bát dẫn theo, bình thời tuy không nhìn thấy, xuất thủ lại đủ khiến cho người ta nhìn già đi cả nửa đời.

Gia Cát Thái Bình một mực lắc đầu thở dài :

- Các người hà tất phải như vậy? Hà tất phải nhất định muốn động đến chuyển tiêu của ta? Để cho ta qua vài ngày thư thả, chính các người cũng được vài ngày thoải mái, có phải là thiên hạ thái bình hay không chứ?

Họ Gia Cát lại thở dài :

- Các người sao lại nhất định phải đến làm phiền quỹ xui xẻo Quan Ngọc Môn chứ?

Đinh Nhất Trảo thanh âm tê khản, trong mắt li ti những tia máu đỏ tươi, trừng trừng nhìn Quan Nhị :

- Quan Tây Quan Nhị đến làm nô tài cho tiêu cục từ hồi nào, ai có thể nghĩ tới chứ.

- Thật ra mà nói, cả chính ta cũng không tưởng được, chỉ bất quá trong đời người luôn luôn phải làm vài chuyện cả chính mình cũng không tưởng được.

- “Có lý” - Gia Cát Thái Bình nói - “Có lý là có thịt ăn, ăn đi, tương mỡ hành thịt cái gì cũng có, mọi người cùng ăn đi”.

Quan Nhị cười lớn :

- Đương nhiên là không thể không ăn.

Y hồi nãy mới học được phương pháp ăn thịt chính xác nhất, hiện tại chừng như không nhịn được nữa.

Nhìn thấy y bắt đầu ăn thịt, trên mặt Công Tôn Dịch bỗng lộ xuất một biểu tình cực kỳ kỳ quái.

Y luôn luôn là người bất động thanh sắc, trên mặt rất ít khi có biểu tình gì, hiện tại lại chừng như đột nhiên nhìn thấy trên mũi Quan Nhị nở ra một đóa hoa.

Lúc đó Đinh Nhất Trảo đã xuất thủ.

Đang lúc Quan Nhị, Gia Cát Thái Bình và Trương gia huynh đệ mới nuốt miếng thịt đầu tiên, bàn tay to của gã đã phát xuất “Mãn Hoa Thiên Vũ”.

Hoa không phải hoa, mưa không phải mưa, mỗi một đạo hoa vũ đều có thể giết người trong một sát na.

Điểm đó mọi người đều minh bạch.

Đinh Nhất Trảo tung hoành giang hồ, coi chuyển bảo tiêu của người ta như là của mình vậy, hễ thò tay ra lấy là lấy được ngay, đương nhiên là người có tài có nghệ.

Điểm đó bọn Quan Nhị cũng không thể không biết.

Kỳ quái là ám khí uy chấn giang hồ của Đinh Nhất Trảo vừa xuất thủ, bọn họ không ngờ chỉ giương mắt tĩnh lặng ngồi nhìn, không thở gấp, cũng không tránh né.

Tay Quan Nhị phảng phất hơi nhấc lên, nhưng tịnh không nhấc lên, giương mắt nhìn mấy ám khí phong hầu trí mệnh kia sắp đâm ngập vào những nơi yếu hại trên người.

Chợt giữa lúc đó, một bóng người như yến tử bay đến, một ống tay áo to lớn, kim quang lấp lánh.

Ống tay áo bay múa, phi yến bay đến.

Một tràng tiếng cười như chuông ngân vang lên giữa mưa hoa tan tác :

- Bầy bầy bốn mươi chín kiện ám khí, Hồ Kim Tụ báỉ lãnh, bốn mạng người, Hồ Kim Tụ phụng hoàn.

Kết luận

Dưới tàng cây trước căn tiểu lâu chỗ tối nhất trên con đường nhỏ giữa những luống hoa, bày một bàn rượu, rượu bồ đào Ba Tư ngòn ngọt, ngâm xuân băng, lại khơi khơi mang theo một chút hương khí uất kim hương thoang thoang.

Giữa núi xanh mây trắng hoa lá sầm uất, phảng phất có người đang hát nhỏ :

- Lan lừng mỹ tửu uất kim hương, ngọc uyển thịnh lai hử phách quang.

Khách nhân là Quan Nhị, Trương Ngũ, Trương Bát, Công Tôn Dịch, Đinh Nhất Trảo và Gia Cát Thái Bình, nửa khách nửa chủ là Bốc Ứng.

Nữ chủ nhân hoa dung trắng ngọc, ống tay áo dài thêu vàng, cùng một màu với hoàng kim trong tiêu xa, đều là vàng mười nguyên chất.

Tiêu xa Thiên Hạ Thái Bình tất cũng có lúc không thái bình.

Mọi người đối với chuyện đó có ý kiến gì đây?

Công Tôn Dịch nói :

- Ta thật cảm thấy rất kỳ quái, mọi người xem chừng đều nghĩ thiên hạ chỉ có một mình ta là có thể hạ độc trong thịt.

Đinh Nhất Trảo nói :

- Thứ mê được đó quyết không thua kém Công Tôn Dịch, ta chỉ vừa ngửi chút khí vị, xuất thủ đã chậm liền.

Hồ Kim Tụ thốt :

- May là người chậm chút xíu, cho nên hiện tại mọi người vẫn còn rất thái bình.

Trương Ngũ nói :

- Ta không có gì để nói.

Trương Bát nói :

- “Khinh Như Phi Yến” Hồ Kim Tự quả nhiên tài giỏi.

Gia Cát Thái Bình nói :

- Không cần biết ra sao, hiện tại cuối cùng lại đã thiên hạ thái bình, ta lại kêu người nấu một nồi thịt, đã đặt trên lò rồi.

Quan Nhị nói :

- Một nồi thịt đó của người, ta không ăn thống khoái không được.

Quan Nhị nói xong câu đó, mọi người đều thất kinh.

Quan Ngọc Môn luôn luôn tâm cao khí ngạo, lần này thất bại tơi tả, không ngờ còn có tâm tình để ăn thịt.

— Người đó có phải thật là Quan Nhị không?

Bốc Ứng đã chú ý quan sát y rất lâu, hiện tại mới mở miệng.

- “Cuộc đánh cá lần này ta tuyệt đối không có nhúng tay, một khi là vụ cá của ta, ta không thể nhúng tay”

- Bốc Ứng nói rất trịnh trọng - “Đó là quy củ của ta, người nên tin ta”.

- “Ta tin người” - Quan Nhị nói - “Ta luôn luôn tin người”.

- “Hiện tại tiêu xa của Gia Cát Thái Bình đã bị cướp, tiêu ngân đã lọt vào địa phận của Hồ đại tiểu thư” - Bốc Ứng hỏi Quan Nhị - “Hiện tại người có phải đã thua rồi?”

- Không.

- Người còn chưa thua?

- “Ta đương nhiên còn chưa thua” - Quan Nhị nhìn Bốc Ứng, trong mắt ngập tràn vẻ cười cợt - “Lần này người thua là người”.

Quan Nhị nói câu đó ra, mọi người lại thất kinh.

Quan Ngọc Môn luôn luôn ngôn xuất như sơn, lần này lẽ nào muốn chối gian?

Đó đương nhiên không thể có được.

- Cuộc cá Tiết Định Anh và Liễu Khinh Hầu lần trước, bọn ta tả cũng thua, hữu cũng thua, trong trong ngoài ngoài tổng cộng thua hết một trăm vạn lượng, trong đó có hai mươi ba vạn lượng chung ra là kim phiếu Đại Thông.

- Đúng, ta có kiểm tra.

- “Không tưởng được là Đại Thông luôn luôn tài lực hùng hậu không ngờ lại phá sản, kim phiếu đổi tiền của bọn họ phát ra cũng trong một đêm mà biến thành những tờ giấy bỏ đi” - Quan Nhị thốt - “Tin tức đó hiện tại tuy còn chưa truyền ra, nhưng bọn ta đã biết”.

Y nói :

- Đại Thông có thể phá sản, Thần Tài lại không thể phá sản, cho nên bọn ta cả ngày lẫn đêm góp hai mươi ba vạn lượng hoàng kim, thỉnh Thái Bình tiêu cục áp tiêu, đưa đến Đồ Cục, hoán đổi lại phế phiếu của Đại Thông.

Nói đến đây, thanh âm của Quan Nhị phảng phất trở hẳn ra.

- “Chuyển tiêu này vốn là muốn đưa đi Đồ Cục, cho nên ta mới lãnh nhận ăn nồi thịt kia, để cho các người tự đưa chuyển tiêu đến đây. Ở đây cũng là một phân đàn của Đồ Cục, bọn ta rõ ràng đã đưa tiêu ngân bình

an đến đích” - Y mỉm cười quay mặt nhìn Bốc Ứng - “Cho nên lần này người thua là người, không phải là ta”.

Gia Cát Thái Bình cười ngất :

- Có Gia Cát Thái Bình, nhất định là thiên hạ thái bình, câu nói đó các vị nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

Quan Nhị thò tay ra, vừa mới thò ra, răng sói đã lọt vào tay y, y lại khơi khơi còn cố ý thở dài, nhìn Bốc Ứng nói :

- Mỗi một người đều khó tránh khỏi có lúc phải làm người thua, thua một lần cũng bắt tất phải quá khó chịu.

- Đúng.

Tiếng cuối

Bốc Ứng thật xem chừng không khó chịu gì mấy, mà còn có tâm tình uống rượu, mà còn uống rất khoan khoái.

Người đó thật có phong độ, thật thua rất hay.

Hồ Kim Tụ kéo ống tay áo lên cao, để lộ đôi cánh tay như ngó sen trắng muốt, bóc vỏ hột sen, lại dùng khước mắt liết Bốc Ứng :

- Xem ra quý kẻ khôn ranh lần này của chàng lại đã thành công.

- “Quý kẻ?” - Bốc Ứng chừng như hoàn toàn nghe không hiểu - “Quý kẻ gì?”

- Một bên chàng tuy thua một cái răng sói bọc khắc giả mạo tốn tám mươi lăm lượng bạc, một bên tôi thiểu cũng thắng vô gập bốn năm trăm lần.

- Bên đó là bên nào?

- Đương nhiên là bên con khỉ mập Gia Cát Thái Bình.

- Khỉ đã có thể mập như gã, đương nhiên tinh ranh vô bì, ta làm sao có thể lừa gạt gã?

- Chàng nhất định đã đi nói với hắn là hắn sẽ phải để cho Quan Nhị giúp hắn đưa tiêu ngân bình an về đích, hắn nhất định cố ý không tin, cố ý muốn đánh cá với chàng, kỳ thật trong lòng thà chịu thua.

- Sao vậy?

- “Bởi vì hắn thua, tiêu ngân lại có thể bình an đưa về, Gia Cát Thái Bình vẫn còn thiên hạ thái bình” - Hồ Kim Tụ cười ngất - “Cho nên lần này người thắng chân chính vẫn là chàng”.

Bốc Ứng mỉm cười :

- Không cần biết là sao, ta cuối cùng vẫn để cho Quan Nhị thắng một lần, ít ra đã để cho y cảm thấy mình đã thắng một lần.

Trăng hạ huyền trong ngần, chén hoàng kim nhiều màu sắc, Bốc Ứng nhấp một ngụm rượu bồ đào, thỏa mãn than một hơi :

- Làm người thắng tuy cũng không có gì là hay ho lắm, nhưng ít ra luôn luôn tốt hơn so với người thua.

6. Đồ Cục Hệ Liệt - Truy Sát

Lời dẫn

Đồ Cục lại bắt đầu rộn ràng, đặc biệt là Tôn lão phu tử phụ trách quản lý tư liệu, bận bịu đến mức muốn về ăn một bữa cơm tối con gái lão nấu cũng không có thời gian, bởi vì một trường truy sát kích thích nhất trong giang hồ tính trong vòng ba mươi năm gần đây đã bắt đầu hành động.

Đối với truy sát lần này, cho đến nay các nơi đều có người đến nghe ngóng xem Đồ Cục ra ngách định đánh cá bao nhiêu, cho nên tư liệu có liên quan đến hai người trong hành động truy sát lần này cũng gom góp lần lần từ các nơi.

Hai người đó đương nhiên đều là danh nhân, bên truy là đương sai mới, gần đây mới gia nhập Hình bộ, Trình Tiểu Thanh, nghe nói hắc gần đây cơ hồ vì một vụ oan ngục mà xém bị xử quyết, cho nên mới hạ quyết tâm nhập Hình bộ, quản sự mấy chuyện bất bình, tróc nã tội phạm quy án, giải tội oan tình.

Tư liệu có liên quan đến hắc đại để là :

Họ tên: Trình Tiểu Thanh.

Niên kỷ: hai mươi lăm.

Đặc điểm: từ nhỏ thích săn bắn, cho nên lực phân xét cực mạnh, phản ứng cực nhanh, hơn nữa sinh kế vùng dã ngoại, võ công cực tạp, xuất thủ ít khi hụt, dùng tả thủ, hữu thủ đã bị chặt cụt từ cổ tay.

Gia thế: cha là Trình Nguyên, người ta gọi là “Bát Tý Thần Long”, đại hào ở Tây bắc, binh khí võ công của các môn các phái đều đã từng luyện qua, chết bệnh lúc tráng niên. Mẹ tên Quan Ngọc Quyên, là muội muội của “Sinh Liệt Hồ Báo” Quan Ngọc Môn Quan Nhị tiên sinh, người ta kêu là “Tam cô nãi nãi”, lúc giao thủ với người, kiêu dũng cương mãnh, nhờ vào Quan Nhị tiên sinh mà uy danh chấn động suốt một dọc Tây bắc.

Bên bị Trình Tiểu Thanh truy sát không những là một tay đại đạo hoành hành thiên hạ, cũng là người được võ lâm công nhận là kỳ tài, cá tính lại rất cô độc, thường một mình lang thang vùng dã ngoại.

Người đó họ Bạch, tên Dịch, còn gọi là Bạch Dịch Hoa, sau khi tác án thường lưu lại một cành dịch hoa màu trắng làm ký hiệu, cho nên cũng chỉ vào đoạn thời gian ngắn ngủi lúc có hoa cỏ lau nở y mới đi tác án.

Tư liệu có liên quan đến y đại để là :

Họ tên: Bạch Dịch, Bạch Dịch Hoa.

Niên kỷ: không rõ, cỡ hai mươi lăm.

Gia thế: không rõ.

Đặc điểm: trong truyền thuyết, từ nhỏ đã làm bạn với lang sói, đối với vùng hoang dã biết rõ như lòng bàn tay, lực sinh tồn cực mạnh, cơ hồ mấy phần tương tự Tiều Thập Nhất Lang trong tuyền thuyết.

Võ công quái dị, sức nhẫn nại cực mạnh, có một lần chạy trốn vào vùng loạn sơn, kháng cự lại hai mươi chín cao thủ hữu danh truy đuổi y suốt ba ngày ba đêm, kết quả vẫn trốn thoát, cao thủ truy đuổi y lại có hai mươi mốt người chết trong loạn sơn, từ đó về sau, người trong giang hồ cũng không muốn đề khởi đến chuyện truy sát y nữa, người tham dự hành động lần đó sau khi sống sót trở về lập tức toàn bộ rửa tay quy ẩn.

Đặc tính: lúc tác án chỉ hạ thủ đối với đám phú hào, chỉ lấy châu bảo hồng hóa.

Ăn mặc kén chọn, ở vùng khoáng dã mà vẫn bảo trì nghi biểu tu sức thanh khiết, có người từng mô tả: “Có một lần bọn ta sau hai ngày truy đuổi nhìn thấy y, y không ngờ lại nhìn sạch sẽ tươi tắn giống như đang chuẩn bị đi phở yến vậy”.

Hai người đó có thể nói là võ lâm kỳ tài hiếm thấy tương đương nhau, cho nên hành động truy sát lần này từ lúc bắt đầu đã oanh động giang hồ.

Tổng hợp tư liệu trên mọi phương diện, ngách giá đánh cá quyết định tối hậu của Đồ Cục là cá một ăn một.

Đối với thành bại thắng phụ lần này, không có ai nắm chắc.

Cuộc chiến tất thắng

Thu, cuối thu, lá vàng lác đác rơi rên rĩ, gió thu héo hắt buồn bã xuyên qua rừng cây, giống như một lưỡi đao rạch giữa yết hầu cừu nhân.

Lá rụng phủ đầy con đường nhỏ giữa vùng núi non trùng điệp, rừng thu bắt không một bóng người, cả một con quạ bay ngang cũng không thấy, lại có một người ngồi trên cao giữa một tàng cây cổ thụ, trong tay cầm một túi rượu da dê, gió lùa lá cây xào xạc, người của gã phảng phất cũng đang đong đưa theo gió.

Một người đầu trọc như loài ưng ăn xác, mục quang cũng sắc bén như ưng, lại có mũi như chó săn, tai như thỏ giảo, tiêu hóa như lạc đà, và bàn tay mạnh bạo hữu lực như tinh tinh.

Hồ đại tiểu thư tình nhân của gã từng mô tả về gã: “Con người đó giống như là một hỗn hợp của rất nhiều loài dã thú, thành phần con người trái lại rất ít, có lẽ chỉ có một cái miệng, bởi vì chỉ có miệng người mới ham ăn như vậy, hơn nữa rất kén ăn”.

Đối với lối bình luận đó, gã cũng không phản bác tranh biện.

— Một nam nhân nếu phải tranh biện với nữ nhân cũng giống như giành xương với chó.

Con người đó đương nhiên là Bốc Ứng.

Trên núi không ngờ lại có người đến, một người trẻ tuổi mặc áo sam trắng, trắng như tuyết, không lấm chút bụi bặm, sau lưng giắt một thanh trường kiếm vỏ đen tuyền, trùng màu với tua lụa, và một đôi giày cổ thấp màu đen làm bằng da bê.

Người đó nhìn giống như một quý công tử dẫn bộc phó theo hầu đi săn vào một ngày xuân đẹp trời, nhưng thần tình của y lại cực kỳ cẩn thận, hành động càng gọn nhẹ miễn tiện, bước trên lá khô rơi rớt thanh âm phát ra không lớn hơn một con sóc bao nhiêu.

Mục quang của y càng bén nhọn, cũng giống như Bốc Ứng vậy, nhìn giống như một con chim ưng.

Y rất mau chóng nhìn thấy Bốc Ứng.

Thân hình khôi vĩ vận một trường bào lụa đen mềm mại bó sát người, chân không mang vớ, chỉ mang một đôi giày rơm nhiều quai dị dạng, trong tay là túi rượu sữa dê, giống như một khóm mây nằm nghiêng trên ngọn cây.

Người đó thấã ra là ai?

Người trẻ tuổi cười, nụ cười thuần chân non nớt. Trên khuôn mặt dạn dày phong sương không ngờ lại xuất hiện một nụ cười như vậy, giống như giữa lớp lớp mây đen chợt xuất hiện ánh dương.

- “Bốc Ứng tiên sinh?” - Y hỏi - “Bốc Ứng?”

- “Phải, ta là Bốc Ứng” - Sau khi uống một ngụm rượu sữa dê một cách lười biếng, Bốc Ứng mới hỏi ngược - “Bạch Địch? Bạch Địch Hoa?”

- Phải.

Bốc Ứng cười lớn :

- Người mới nhìn đã nhận ra ta, ta cũng vừa liếc đã nhận ra người, xem ra hai người bọn ta đều có thể coi là danh nhân.

- “Đặc biệt là ta, gần đây hình như càng hữu danh” - Bạch Địch cười khổ - “Nếu các hạ ở đây đợi chờ ta, ta cũng không cảm thấy kỳ quái gì”.

- Ta tại sao lại phải đợi người, lẽ nào ta còn muốn đem đầu người đi lãnh thưởng?

Gã quăng túi rượu da dê cho người trẻ tuổi dưới gốc cây, rượu sữa dê chua chua, vừa lọt qua yết hầu lại biến thành một ngọn lửa phừng phừng.

- “Ta chỉ bắt quạ đến xem thôi” - Bốc Ứng thốt.

- Xem cái gì?

- “Xem người bị người giết, xem người giết người” - Bốc Ứng đáp - “Chuyện đó so với sát nhân còn lý thú hơn nhiều”.

- “Ồ?ây có người bị người giết?” - Bạch Địch hỏi - “Ở đây có người giết người?”

- Hiện tại còn chưa, rất mau chóng sẽ có.
- Có người giết người, đương nhiên có người bị giết.
- Đương nhiên.
- Người thấy ta là thứ người nào?
- Ta nhìn không ra.

Bốc Ứng tiếp lấy túi rượu người trẻ tuổi quăng lên, lại uống hai ngụm :

- Ta chỉ thấy đây là chỗ tốt, vô luận giết người hay bị giết đều là chỗ tốt.
- Người còn thấy gì khác?
- Ta nếu bị người ta truy sát, chạy đến đây nhất định sẽ dừng lại, bởi vì đoạn sơn lộ trước mặt rất khó đi, người có thể tiến đến đây tuyệt không có mấy ai.
- Không những không có mấy ai, thậm chí có thể chỉ có một người.
- “Cho nên ta đợi ở đây, trước hết quan sát địa hình và địa thế, chọn một chỗ tốt vừa xuất thủ là có thể chiếm tiên cơ chế địch, trước hết nắm lấy ưu thế” - Bốc Ứng thốt - “Cao thủ quyết thắng, điểm đó rất quan trọng”.
- Còn sau đó?
- “Sau đó ta có lẽ sẽ bày bố hãm bẫy nho nhỏ, binh bất yếm trá, giữa chiến trận sinh tử càng không ngại dùng chút thủ đoạn” - Bốc Ứng đáp - “Đó cũng là sự thường của binh gia”.
- Cho nên người tịnh không cần lo tới chuyện này.
- “Ta đã có nói qua, ta chỉ bất quá muốn xem” - Bốc Ứng thốt - “Cho nên từ bây giờ trở đi, người cứ coi ta như một cục đá, một khúc cây, người cứ đi làm chuyện người muốn làm, cứ xem như căn bản không có một người như ta tồn tại”.

Bạch Địch lập tức dùng một thái độ rất khẳng định nói :

- Được, ta tin người.

Mây chiều giăng bốn phía, mặt trời lặn nơi chân trời, bầu trời dần dần u tối.

Bốc Ứng nhắm mắt từ sớm, phảng phất đã ngủ, Bạch Địch làm chuyện gì gã cũng chừng như quả thật hoàn toàn không biết.

Nhưng hiện tại gã chợt hỏi Bạch Địch :

- Người đã chuẩn bị xong rồi?
- Ừm.
- Hiện tại người đối với trận chiến này có mấy phần tin chắc?
- Hiện tại ta chỉ muốn uống một ngụm rượu.
- Rượu mừng?
- Đúng, rượu mừng.
- “Trước khi quyết chiến, lại đi uống rượu mừng trước” - Bốc Ứng hỏi - “Lẽ nào người đã nắm chắc tất thắng?”

Bạch Địch mỉm cười, uống một ngụm rượu.

- Người có thể đánh giá thấp đối thủ của mình? Đề cao mình?

Bạch Địch mỉm cười, đáp rất bình tĩnh :

- Cả đời ta nếu có một lần đánh giá sai lầm, chỉ cần có một lần, hiện tại ta đã sớm thành người chết rồi.

Cao thủ quyết chiến, nếu tự đề cao mình, coi thường đối thủ, vô luận bất cứ lúc nào đối với bất cứ người nào mà nói, đều là một sai lầm trí mệnh không thể tha thứ được.

Bốc Ứng nhìn người trẻ tuổi đứng bên dưới, trong mắt ngập tràn biểu tình kỳ quái phi thường.

- “Vây hiện tại người cứ đợi giết người” - Bốc Ứng thốt - “Ta tin rằng người muốn giết người đã gần đến”.

Ma đao phục xuất

Khoảnh đất trong rừng cây, đường kính đại khái cỡ hai ba trượng.

Cây cối ở đó cũng không biết là vì bị người ta chặt cụt, hay là chịu không nổi ánh mặt trời, đã chết khô từ nhỏ.

Lá rụng phủ đầy khoảnh đất trống, nếu không phải trên núi cao rất ít khi mưa, chỉ sợ đã sớm biến thành đầm lầy.

Đối với loại địa phương này, Bạch Địch hiển nhiên rất quen thuộc, trong chốc lát y đã bày binh bày trận ở đó, trong đó có đạn ná người săn bắt chim hay dửng, có hang hổ bày đá nhọn ẩn giấu dưới lá rụng, tuy đều là hầm bẫy rất đơn giản, nhưng khi cao thủ đang quyết chiến, mỗi một hầm bẫy giản đơn đều đủ trí mệnh.

Cao thủ quyết chiến, thân hình chỉ cần mất thăng bằng trong một sát na, là tạo cơ hội cho đối phương nhất kích trí mệnh.

Bạch Địch chọn một cây cao, đứng bên dưới, cán kiếm sau lưng đã điều chỉnh đúng góc độ thuận tay nhất.

Đây cũng chính là chỗ địa thế tốt nhất trên khoảnh đất trống, lưng đối ánh sáng, không bị dư quang của mặt trời chiếu vào mắt, người thuận hướng gió, giúp cho tốc độ xuất thủ càng nhanh.

Mỗi một chi tiết y đều tính toán rất kỹ càng. Điểm trọng yếu nhất là hiện tại y đã hạ quyết tâm nhẫn nại, tận lực khôi phục thể lực.

Trình Tiểu Thanh tuy là người truy đuổi, nhưng dưới tình huống này, khó tránh khỏi có chút mỗi một nóng nảy.

Cho nên y có thể dùng đợi để dĩ dật đãi lao, vô luận dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều là một trong những nhân tố tất yếu để chế thắng.

Cước bộ của Trình Tiểu Thanh không ngờ rất nhẹ, rất trầm ổn, hiển nhiên là từng bước từng bước chậm rãi đi đến.

Dưới tình huống này, hắn không ngờ vẫn có thể nhẫn nại.

Hắn xem chừng tịnh không gấp rút truy bắt Bạch Địch, cũng không sợ Bạch Địch nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Đối thủ đáng sợ đó trong lòng thật ra có chủ ý gì?

Xem ra hắn còn đáng sợ hơn trong sự đánh giá của Bạch Địch nhiều.

Đánh giá thấp đối thủ của mình, điểm đó là sai lầm trí mệnh, trong lòng Bạch Địch hơi bất an. Đối với người phải đối mặt với cường địch mà nói, đó cũng là một triệu chứng không tốt.

Lúc đó, y chợt nghe thấy một tràng tiếng động “rạc rạc” rất kỳ quái, giống như tiếng ngư phủ buông lưới trên biển vậy.

Bạch Địch nghĩ được hắn đã từng nghe thấy thanh âm đó ở chỗ nào, lại không tưởng được ở đây không ngờ thật có người buông lưới.

Một cái lưới cá khổng lồ, giống như một tầng mây đen từ trên không rơi xuống.

Khoảnh đất trống và cây cối trong phạm vi không ngờ đều nằm trong cái lồng lưới khổng lồ đó.

Thân hình Bạch Địch phóng vèo muốn thoát ra khỏi lưới.

Phản ứng của y luôn luôn rất mau mắn, động tác càng nhanh, chỉ tiếc lần này lại chậm một bước.

Người y còn chưa phóng ra khỏi lưới, trước mặt đã có một mảnh đao quang đang đợi y. Đao quang dày khít không thấu gió, đao thể liên miên bất tuyệt, không ngờ phẳng phất như “Như Ý Thiên Ma Liên Hoàn Thức”, đao pháp độc sáng của Đông phương Ma giáo năm xưa, đao pháp tu còn chưa luyện thành, uy lực đã đủ khiến cho bất cứ một ai cũng đều vô phương tránh khỏi chạm chân một bước.

Bạch Địch lập tức bị bức lùi.

Vừa lùi trở về đã bị tấm lưới khổng lồ trời giũ, chỉ nghe có người đang vỗ tay.

Bốc Ứng đang vỗ tay.

- “Thái Hồ tam thập lục hữu, thủ đoạn buông lưới quả nhiên cao minh, không lạ gì có kỹ lực kinh người chỉ một lần buông lưới kéo một ngàn tám trăm tám chục cân cá” - Bốc Ứng thốt - “Chỉ tiếc Bạch Địch Hoa đi khắp thiên hạ mà không nhận ra cả một người trong Thái Hồ tam thập lục hữu, nếu không cũng không thể bị mắc lưới giống như môã? con cá vậy”.

Bạch Địch không ngờ lại tìm chỗ ngồi dậy trong lưới, không ngờ mặt vẫn không biến sắc, trái lại còn cười cười nhìn Bốc Ứng :

- Lưới vốn ở đây, ta không vào lưới thì ai vào?

- Có lý.

- Hà huống người có thể không phải đặc biệt đến đây để xem ta chui vào lưới, lần này người chắc lại đã thắng một cuộc cá.

- Một mặt ngồi xem, một mặt đánh cá, nếu chỉ xem mà không cá, thật không phải mất hứng thú lắm sao?

- “Có lý” - Bạch Địch mỉm cười - “Chỉ tiếc chuyện lý thú nhất người chưa nhìn thấy”.

- Chuyện lý thú gì?

- “Là ma đao” - Bạch Địch đáp - “Như Ý Thiên Ma, Như Ý Ma Đao, hoành tảo thiên hạ, tuyệt đại thiên kiêu”.

- Một thanh đao tốt.

- Đoan chắc là một thanh đao tốt.

- “May là ta đã xem qua” - Bốc Ứng thốt - “Trình Tiểu Thanh Trình đại quan nhân dụng tuy không phải là ?Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ? hoành tảo thiên hạ năm xưa, nhưng đao pháp của hần ta đã thấy qua”.

Bạch Địch lại cười, cười lớn.

- “Người đã thấy qua? Người đã thấy qua cái gì?” - Bạch Địch hỏi - “Giáo chủ Ma giáo năm xưa bằng vào ”Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ” mà tung hoành thiên hạ, độc sáng Như Ý Thiên Ma Liên Hoàn Bất Thức, mỗi thức ba mươi sáu chiêu, mỗi chiêu một trăm lẻ tám biến, chiêu bao trong chiêu, liên hoàn xoắn liền, đệ nhất đao vừa chém xuống đã khiến cho người ta không còn cơ hội hít thở”.

Y cười lớn hỏi Bốc Ứng :

- Người nói người đã nhìn thấy qua, người nhìn thấy cái gì chứ?

Bốc Ứng cười khổ.

Trình Tiểu Thanh chợt mở miệng, lạnh lùng thốt :

- Các người nếu muốn xem đao pháp của ta cũng dễ mà.

Trình Tiểu Thanh quả thật đã biến đổi, biến thành lãnh tĩnh dị thường, chỉ là luồng ngạo khí vĩnh viễn không cải biến.

Một người nếu thiếu luồng ngạo khí đó, người đó có sống cũng rất mất hứng thú, nhưng một người nếu có luồng ngạo khí đó, đối thủ của hắn có thể dẫn dụ cơ hội cho hắn phạm sai lầm.

Trình Tiểu Thanh cũng không ngoại lệ.

Sai lầm thứ nhất của hắn là kêu người kéo cái lưới như cái mùng kia lên.

Hắn không ngờ còn chui vào, mang theo thanh kỳ hình loan đao mà gần đây hắn mời tay thợ rèn có tiếng đệ nhất rèn đao trong đương kim giang hồ là Từ Trĩ rèn dưa thành, cả người lẫn đao chui vào trong tấm lưới khổng lồ đó.

Hắn không những muốn để Bạch Địch xem đao pháp của hắn, cũng muốn để Bốc Ứng xem, lại đã quên ma đao của Ma giáo tuyệt không để cho người ta xem.

Điểm đó không những hắn đã quên, Bốc Ứng và Bạch Địch xem chừng cũng đã quên.

Bạch Địch vốn tuyệt đối không nên quên, cũng không thể quên.

Giữa những vùng khoáng dã và sa mạc thần bí, giữa đêm tối cô tịch vừa hắc ám vừa khủng bố, y đáng lẽ đã từng nghe những câu chú ngữ của Thiên Ma: “A tát mê, ban sát kỳ cổ cổ, a nặc tát kỳ cổ cổ, già diệp á, đức tư đặc ni, già lợi á, kỳ nặc mẽ tây”.

Ý tứ là: “Đao chí tôn vô địch, khiến cho máu tươi của địch nhân hóa thành ngọn lửa địa ngục, nếu có người giương mắt xem, mắt hắn tất bị mù, cả người lẫn tâm đều chịu khổ lửa thiêu, vạn kiếp không hồi sinh”.

Có lẽ Bạch Địch từng nghe qua lời chú ngữ đó, nhưng trong lòng y tịnh không thật sự muốn xem thanh đao đó, ma đao, y chỉ muốn thừa lúc Trình Tiểu Thanh chui vào lưới, thừa cơ xông ra ngoài.

Cho nên khi tấm lưới khổng lồ vừa kéo hé lên, thân hình y đã vụt xông ra. Cả người y như dán sát vào mặt đất, lướt song song phóng ra, giống như một mũi tên vừa buông khỏi cung căng cứng.

Thứ thân pháp đó tịnh không đẹp mắt, cũng tịnh không phải lúc bình thường có thể sử dụng, lại luyện cực khổ hơn so với bất cứ thứ khinh công nào khác, cho nên trong võ lâm người từng luyện thứ khinh công đó tịnh không nhiều.

Trình Tiểu Thanh hiển nhiên cũng không tưởng được y có thể sử xuất thứ thân pháp đó, lúc bạt đao đã trễ đi một sát na.

Một búng tay tức là sáu chục sát na, nhưng dưới tình huống như vậy, một sát na đã là ranh giới sinh tử.

Điện quang hỏa thạch vừa chớp lên, sinh tử đã chia hai đường. Sinh mệnh của nhân loại yếu nhược làm sao.

Giữa một sát na đó, mắt thấy Bạch Địch từ bên phải người Trình Tiểu Thanh xông ra.

Đương nhiên là chọn bên phải, Trình Tiểu Thanh dụng tả thủ, đao cũng đeo bên trái, góc độ bên phải người hắn chính là góc chết duy nhất trên toàn thân hắn.

Thân pháp của Bạch Địch vừa triển khai, không những có thể thừa cơ xông ra, còn có thể từ góc chết của hắn mà phát động đột kích.

Một chiêu đó rất có thể là một chiêu trí mệnh, cao thủ quyết chiến, mỗi một lần xuất thủ đều có thể ra chiêu trí mệnh.

Nhưng nhất kích đó tịnh không phát ra, Bạch Địch cũng không xông ra, bởi vì giữa sát na đó đột nhiên có tiếng ám khí phá không cực kỳ sắc bén, lại cực kỳ nhỏ nhoi.

Bạch Địch chỉ cảm thấy nơi khớp xương trên chân trái phảng phất như bị kiến cắn một cái, phảng phất trong một sát na đã mất hết trí giác.

Tư thế song song của thân thể y lập tức bị hủy, tuy chỉ bất quá là chuyện giữa một sát na, lại đã đủ quá rồi.

Đủ để nhượng Trình Tiểu Thanh bạt đao, xuất thủ; đủ để hủy diệt hồn phách của một người, đưa tiễn y vào hỏa ngục vạn kiếp không hồi phục.

Đao quang lóe lên, hoạch phá một góc độ vòng vòm vừa kỳ diệu vừa quý dị, thứ góc độ giống như ánh trăng lưỡi liềm in hình trên mặt nước, lúc sóng nước bị gió lửa biến hình nếp gấp vậy.

Không ai có thể hình dung thứ biến hóa quý dị của bóng trăng đó, bởi vì mỗi một lần gió nhẹ thổi khua sóng nước, bóng trăng trong nước đều có một thứ biến hóa hoàn toàn khác nhau.

Mỗi một thứ biến hóa đều không phải là chuyện bất kỳ một ai có thể dự liệu trước được.

Bạch Địch không tránh né một đao đó.

Đao quang vừa lóe lên, một tia máu giống như một dải lụa đỏ tà tà phún ra.

Bạch Địch dụng hết toàn thân khí lực muốn cải biến quy luật hành động của thân pháp của mình.

Y biết sự đáng sợ của ma đao.

Chỉ cần một đao đắc thủ, đệ nhị đao sẽ lập tức hoạch phá theo, chiếu theo tiêu chuẩn bất biến lúc đối phương hành động mà chém rạch, giống như quỷ hồn đã nhập vào thân người mình vậy, vĩnh viễn kè sát mình. Sau đệ nhị đao, lập tức có đệ tam đao, đệ tứ đao...

Bạch Địch biết rõ sự đáng sợ của nó, nhưng mệnh vận bi thảm vô phương cải biến.

Thiên Ma đã nắm giữ kè sát hồn phách của y.

Đệ tam đao, đệ tứ đao, đệ ngũ đao... những dải máu phún trào. Huyết châu đỏ tươi, hoàng hôn ảm đạm.

Nhưng Bạch Địch còn chưa chết, Hình bộ cũng không muốn y chết, còn có khẩu cung chưa hỏi ra, khẩu cung có liên quan đến trăm vạn lượng kim ngân có lúc còn quan trọng hơn xa mấy chục mạng người.

Thân người Bạch Địch đã không còn đứng dậy nổi nữa, thần chí lại vẫn thanh tỉnh, bấp thập trên mặt vì đau đớn mà méo mó, nhìn giống như một nụ cười tràn ngập niềm oán độc.

Y phảng phất chuyển nụ cười đó đến Bốc Ứng, gần từng tiếng :

- Bốc đại lão bản, đa tạ người đến xem ta, để cho ta cuối cùng cũng nhìn thấy rõ người là hạng người nào, ta cả đời này cũng không quên được.

Bốc Ứng không ngờ vẫn cười cười :

- Chỉ tiếc ngày tháng còn lại trong đời người còn quá ít.

Thần tiên công chúa

Người đã lui đi, rượu trong túi da dê đã cạn, nụ cười trên mặt Bốc Ứng lại vẫn còn trên mặt, giống như đã ngưng kết thành hình.

Giống như có người dùng một thanh đao điêu khắc nụ cười méo mó kia trên mặt gã.

Ngoài khu rừng khô tăm tối lại sáng lên một dãy ánh đèn, một dãy châu đặng do xảo thủ chế tạo, từng trản từng trản phát phơ phiêu dật bay đến, giữa vùng thâm sơn hoang hàn thê lương nhìn có vẻ như quỷ hỏa, lại không phải là quỷ hỏa.

Trên trời dưới đất đều không thể có thứ quỷ hỏa huy hoàng mỹ lệ như vậy.

Bốn tên nô tài Côn Luân mặt đen răng trắng khiêng một cái giường dài hai trượng rộng một trượng năm thước bước dài giữa châu đặng múa lượn.

Một mỹ nhân tuyệt sắc như thần tiên nằm nghiêng trên giường, đầu tóc đen nhánh dài mượt như khói nước, đôi mắt chói ngời sáng lạn như sao đêm, trên người vận áo rộng năm màu không phải lụa không phải gai, lại để hở bờ vai ngà bên trái, da thịt trắng như tuyết, trơn như mỡ động.

Trong tay nàng cũng đang phát quang, trong một cái chén dạ quang làm bằng thủy tinh Ba Tư rót đầy mỹ tửu ngọt lịm như mật.

Nụ cười của nàng lại còn ngọt hơn cả mật.

Nhìn thấy nàng, Bốc Ứng lại thở dài.

- “Là nàng” - Gã cười khỏ thờ dài - “Nàng đến đây làm gì? Ở đây đâu phải là chỗ cho một vị Công chúa”.
- “Người có thể đến, thì ta có thể đến” - Công chúa như thần tiên giận dữ một cách yêu kiều - “Ta muốn đến là đến, ai cũng không ngăn được”.

Lúc nàng nổi giận, nụ cười không ngờ còn ngọt ngào hơn.

Bốc Ứng lại chùng như không nhìn thấy.

- “Đúng, nàng có thể đến, may là ta cũng có thể đi” - Bốc Ứng thốt - “Ta muốn đi là đi, người khác cũng không ngăn được”.

Gã sửa sang y phục đứng dậy, xem chừng thật đã muốn bỏ đi, vị Công chúa như thần tiên kia lại la làng như quỷ sứ :

- Không được, người chưa thể đi!
- Tại sao?
- “Bởi vì ta đặc biệt đến đây tìm người” - Tròng mắt của Công chúa láy động - “Ta có chuyện khẩn yếu phải tìm người”.
- Chuyện gì khẩn yếu?
- Muốn đòi nợ, đương nhiên là tìm người đòi nợ.

Bốc Ứng lại thờ dài, gã thật không thể không thừa nhận trên thế giới này chuyện khẩn yếu hơn muốn đòi nợ thật không có nhiều.

- “Lần này ta cũng đã đặt một bàn trong Đồ Cục của các người, ta đặt Bạch Địch Hoa nhất định không trốn thoát được” - Công chúa dương dương đắc ý cười tươi - “Lần này người đã thua rồi”.

Nguyên lai Bốc Ứng cá chính là Bạch Địch, Bạch Địch đào tẩu được là gã thắng.

Vậy gã tại sao lại dụng công phu cách không dả huyết, dùng một cục đá vụn bắn vào huyết đạo trên chân phải của Bạch Địch, khiến Bạch Địch hận gã cả đời?

Chuyện Bốc Ứng làm luôn luôn có rất nhiều chuyện khiến cho người ta không có cách nào hiểu thấu được, chính gã cũng không muốn giải thích.

Gã vốn là người như vậy, ta thích ta làm, không để ý đến ai.

Cho nên hiện tại gã chỉ hỏi vị Công chúa kia :

- Lần này nàng đặt bao nhiêu?
- “Không nhiều, không nhiều chút nào” - Công chúa cười càng ngọt ngào - “Lần này ta chỉ bắt quá đặt hai trăm năm chục vạn lượng”.
- Lần này cả Bốc Ứng cũng giật mình, gần như muốn té từ trên cây xuống.
- “Hai trăm năm chục vạn lượng?” - Bốc Ứng lại la làng - “Nàng có phải có quá nhiều tiền? Nàng có phải hơi bị điên?”
- Ta cũng không có gì, chỉ bắt quá muốn thắng chút đỉnh.
- Còn nếu nàng thua thì sao?

- Thua chung cho người thì có hề hấn gì? Người lại không phải là người ngoài, hai trăm năm chục vạn lượng lại không thể coi là quá nhiều.

Bốc Ứng không những đang hít thở, mà đã bắt đầu rên ư ử, một cô gái mười tám mười chín, không ngờ coi hai trăm năm chục vạn lượng không đáng một đồng xu, gặp phải thứ người đó, mình có thể làm sao đây?

Ngoại trừ uống rượu ra, còn có thể làm gì đây?

Giật lấy chén rượu trong tay nàng, uống ực một ngụm hết sạch, Bốc Ứng nhìn thấy Thạch Bá Nhân trong Thái Hồ tam thập lục hữu từ đằng xa phóng đến, giống như vừa gặp quỷ vậy.

Thái Hồ tam thập lục hữu đều là dân câu, dân câu giỏi nhất là nhẫn nại, trấn tĩnh, đợi chờ, nhất định phải có thể chờ đợi, nhất định phải nhẫn nại, ngư nhân trên nước mới có thể giăng câu.

Hiện tại tay thợ câu kia quăng bỏ hết công phu dưỡng khí bình nhật, chạy từ ngoài chín tầng mây đến, thở hồng hộc :

- Chết rồi, chạy mất rồi.

- “Chuyện gì chết?” - Bốc Ứng hỏi - “Ai chạy mất?”

- “Bạch Định Hoa đã chạy mất” - Thạch Bá Nhân đáp - “Mình y thụ thương hai mươi một chỗ, không tưởng được không ngờ vẫn bị y chạy thoát”.

- Chạy đi đâu?

- “Trừ tử lộ ra, y còn y còn có thể đi đâu nữa?” - Mặt Trình Tiểu Thanh bất chợt xuất hiện dưới ánh đèn, trên mặt tuyệt đối không có bất kỳ một biểu tình gì - “Y không chạy có lẽ còn có thể sống thêm vài ngày, chạy chỉ có chết”.

- Chết chung với năm trăm vạn lượng?

Mặt Trình Tiểu Thanh nhăn nhó, giống như bị người ta quất một roi, qua một hồi lâu mới lên tiếng :

- Phải, y còn chưa nói ra chỗ hạ lạc của sổ bạc thất thoát trong vụ án lớn ở kinh thành, đã lặn xuống vực thẳm.

Trình Tiểu Thanh lạnh lùng nói tiếp :

- Y tồn tâm muốn chết, may là y không cần biết là chết hay sống đều không gặp được năm trăm vạn lượng đó nữa.

Châu đăng vẫn còn đó, Trình Tiểu Thanh đã đi xa, Công chúa như thần tiên không ngờ cũng thở dài, vượt vút ngược :

- Người đáng sợ quá, ta thật sợ hấn muốn chết.

- “Hấn vốn không phải như vậy” - Bốc Ứng nhìn dõi theo bóng Trình Tiểu Thanh, trong mắt dâng vẻ trầm tư - “Hấn vốn là một người trẻ tuổi rất có khí khái”.

- Sao hấn lại biến thành như vậy?

- “Bởi vì một thanh đao” - Thần sắc của Bốc Ứng càng ngưng trọng - “Một thanh đao có thể giúp hấn tung hoành thiên hạ”.

- “Ma đao?” - Nụ cười như thần tiên trên mặt Công chúa đã không còn thấy đâu - “Ta chỉ biết thanh ma đao chân chính duy nhất trên thế gian là thanh ”Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vu” năm xưa của Ma giáo Giáo chủ, nhưng thanh đao đó hình như tịnh không đang ở trong tay hấn”.

- “Đao vốn không có ma, ma do tâm sinh” - Bốc Ứng thốt - “Nếu quả có tâm ma bám vào đao, không cần biết hấn dùng thanh đao nào cũng vậy”.

- Một người trẻ tuổi như vậy làm sao có thể có tâm ma?

- Bởi vì đao pháp của hấn.

— Trắng tàn trong nước, sóng nước kiêu diễm, bóng trắng biến hóa uốn éo theo gợn nước, tốc độ bất khả tư nghị, từng giọt máu nổi từng giọt máu, một đao lại một đao.

Trong mắt Bốc Ứng phản phát mang theo một sự khùng bố khó tả.

- “Ta chưa từng thấy qua dạng đao pháp đó, nhưng ta biết đó là ma đao” - Gã nói - “Một người trong tâm nếu có dạng đao pháp đó, trong tâm đã có ma. Tâm ma cũng là Thiên Ma, Thiên Ma bám theo mình, tâm ma bám theo đao, biến hóa như ý, tung hoành thiên hạ”.

Bốc Ứng chậm chậm nói tiếp :

- Một người nếu có thể tung hoành thiên hạ, hẳn làm sao mà không thể biến đổi?

Thanh nữ thanh đăng

Lúc Bạch Địch mở mắt ra, không biết mình đang ở đâu, cũng không biết mình có phải đã chết rồi.

Sau khi y mở mắt ra với khi còn nhắm mắt căn bản hoàn toàn như nhau, trước mắt đều là một màn tối hù, không nhìn thấy gì hết.

Y chỉ cảm thấy mình hình như đang nằm trên một bản đá vừa băng lãnh vừa cứng ngắc, trên mình hình như đắp một cái mền vải bố, hơn nữa cũng không biết tại sao toàn thân trên dưới không có chỗ nào có thể di động được.

Từ cổ của y trở xuống, bộ phận phía dưới chừng như đã hoàn toàn biến mất, cả một chút cảm giác cũng không có, mấy vết thương hồi nãy đao chém vào da thịt của y vốn đau đớn thấu xương, hiện tại cũng đã tê dại.

Y đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

Sau khi trải qua bao nhiêu lần thăm thố sinh tử mong manh như đường tơ, y chưa bao giờ tưởng được mình còn có thể sợ sệt như vậy.

Nhưng một người nếu quả chỉ còn dư lại một cái đầu...

Y không dám nghĩ ngợi nữa. Qua một hồi rất lâu, mắt của y cuối cùng đã quen dần với bóng tối, dần dần có thể phân biệt ra những hình bóng mơ hồ.

Bóng tường, bóng cửa sổ, cái mền vải trắng phủ trên mình y, dưới mền phồng lên dấp dấp thân thể, bên ngoài cửa sổ tối hơn trong nhà một chút, bóng một gốc cây đơn chiếc trong bóng đêm.

Bạch Địch cơ hồ muốn hoan hô lên.

Thân thể y vẫn còn, chỉ bất quá đã hoàn toàn tê dại, hơn nữa còn bị người ta cẩn thận trói chặt, khiến cho y hoàn toàn bất động.

Ở đây là chỗ nào? Y làm sao lại lọt vào đây? Ai đã trói y đem bỏ trên cái giường băng lãnh cứng ngắc này? Trình Tiểu Thanh suốt đường truy sát y đâu? Còn thanh ma đao quỷ dị khủng bố đến cực điểm kia nữa.

Đột nhiên giữa lúc đó, một cánh cửa mở ra, ánh sáng lọt lọt mù mờ chiếu vào, chiếu rọi một bóng người, nhìn phẳng phất là thân ảnh của một nữ nhân, phẳng phất rất cao, rất thon gọn, còn mang theo mùi vị nữ nhân rất đặc thù.

Hành động của ả rất cẩn thận, cũng rất linh xảo, hành động gọn nhẹ tuyệt đối không phát xuất ra một chút thanh âm, thoáng một cái tiến vào, lập tức xoay tay cài cửa lại, rất mau chóng đi đến trước cái giường cứng.

Tim ả đang đập mạnh, đập rất nhanh, hô hấp cũng rất cấp xúc, hiển lộ vừa hưng phấn, vừa khẩn trương. Nếu quả có thể nhìn thấy mặt ả, nhất định có thể nhìn thấy trên mặt ả đã thoang thoang ửng đỏ.

Ả là ai? Đến đây làm gì? Có phải muốn đến giết Bạch Địch?

Bạch Địch có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở hỗn hển của ả, lại đoán không ra trên mặt ả có biểu tình gì, là vì hưng phấn mà khẩn trương? Hay là vì cừ hận mà khẩn trương? Trong tay ả có phải cầm một thanh đao sát nhân?

Trong tay ả không có đao.

Qua một hồi rất lâu, ả chung quy đã thò tay ra, làm chuyện mà bất kỳ một ai đều không tưởng tượng được.

Ả không ngờ chỉ bất quá thò tay vuốt ve mặt Bạch Địch.

Ngón tay ả băng lãnh, mà còn đang run rẩy, ả dùng một ngón tay vuốt nhẹ má và môi Bạch Địch, chợt rút tay lại, chợt lại thò ra, rất mau chóng lật cái mền che đậy trên mình Bạch Địch.

Có gió lướt qua, Bạch Địch lập tức có thể cảm nhận được thân thể mình hoàn toàn lơ lửng.

Càng kỳ quái là nữ nhân kia không những dùng tay vuốt ve y, mà còn gập người xuống, dùng đôi môi nóng bỏng hôn hít, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy không ngừng, giống như đã trúng phải thứ phù chú của yêu ma.

Nữ nhân quý quái kia thật ra đang làm gì đây? Ắ thật ra căn bản không phải là người, là một nữ quỷ hiếu sắc?

Kỳ thật trong lòng Bạch Dịch đã ẩn ước có thể cảm thấy được ả đang làm gì, tình hình hiện tại còn chưa khẩn yếu, chỉ sợ ả còn có thể làm ra chuyện đáng sợ khác.

Nhưng trên một phương diện khác, Bạch Dịch lại rất muốn nhìn xem ả đẹp xấu ra sao.

Nam nhân trong thiên hạ đều muốn như vậy, chuyện tưởng muốn trong lòng nam nhân trong thiên hạ đều không sai biệt gì nhau bao nhiêu.

Cho nên thân thể Bạch Dịch tuy tê dại, trong lòng lại vẫn đang động.

Không tưởng được nữ nhân đó lại đột nhiên bỏ đi, đắp mền lại trên mình Bạch Dịch, mở cửa, cài cửa, giống như lúc đến, biến mất trong bóng tối như một u linh vậy.

Càng không tưởng được là một người vừa bỏ đi, lập tức lại có ba người cũng giống như ả, mặc áo choàng đen, hành động không chút tiếng động, chuyện làm đối với Bạch Dịch cũng không khác ả gì mấy.

Những nữ nhân quý dị đó không ngờ lại coi Bạch Dịch như một món đồ chơi tân kỳ, thay phiên nhau đến thưởng ngoạn, lại như sợ bị người ta biết, cho nên hành động dẽ dẽ biệt cẩn thận.

Đã là mọi người thay phiên nhau đến, tại sao lại sợ người ta biết?

Nhìn thấy thân thủ của bọn họ đều rất linh xảo, rất miễn tiện, đáng lẽ đều là cao thủ có luyện qua kinh công, nhưng mỗi một người đối với nam nhân đều khao khát, giống như bao lâu nay chưa đụng tới nam nhân vậy.

Bạch Dịch thật đoán không ra lai lịch của bọn họ, cũng không còn lực khí để đi đoán định, đêm đó y đã bị bọn họ quấy rầy tung ném đến bán sống bán chết.

Cho đến bây giờ y mới biết một nữ nhân khao khát có lúc thật còn đáng sợ hơn cả mười con sói đói.

May là trời đã gần sáng.

Lúc trời sáng rõ, những nữ nhân đó biến mất như những quỷ hồn không thể thấy ánh dương.

Bình minh lọt lạt chiếu vào khu vườn ngoài song cửa, cũng chiếu vào căn tiểu ốc này, Bạch Dịch mới nhìn thấy rõ trong ốc tuy có vẻ âm trầm, lại quét dọn rất sạch sẽ, cái mền trắng đắp trên người y cũng hình như mới giặt, nhìn không thấy một vết ố đen nào.

Khu vườn bên ngoài không ngờ cũng sạch sẽ như vậy, trong vườn không những có cây, còn có một khóm cúc vàng, tường thấp bốn bề cây leo xanh lá, hiển lộ vẻ u tĩnh khôn tả.

Sau đó Bạch Dịch nghe một tràng tiếng chuông trong ngần, qua nửa canh giờ sau, có ba người cúi thấp đầu rất yên tĩnh từ đi ngang qua vườn.

Ba người vận tăng y màu xám, trên đỉnh đầu cạo sạch đều có chấm mực vết kiềng khem, hiển nhiên là tăng lữ xuất gia.

Nhưng niên kỷ của ba người đó đều rất trẻ, thân thể rất dịu dàng, lúc bước đi tuy đã tận lực thu vén, nhưng vẫn không che giấu được thể thái của thiếu nữ.

Nguyên lai địa phương này là một ni am, không những ba người kia đều là nữ ni cắt tóc đi tu, những nữ nhân khao khát đêm hôm qua tưởng tất cũng là bọn họ.

Hành động của bọn họ cẩn thận như vậy nghĩ tất là vì thanh quy của ni am vốn rất nghiêm khắc, chỉ bất quá bọn họ còn trẻ, có lúc thật không nhịn được sự thiếu thốn tình dục kia.

Trong ni am đó, thật ra có bao nhiêu người trong nhóm bọn họ? Trong số ba nữ ni trẻ tuổi kia có người nào đã từng đến giữa đêm khuya hôm qua không?

Sau khi tiếng chuông vang lên, sau bữa cơm sáng, Bạch Địch nghe thấy tiếng tụng kinh trang nghiêm, nghĩ đến những bàn tay vừa khát khao vừa run rẩy đêm qua, tư vị trong lòng thật rất khó hình dung.

Lại đã qua nửa ngày, có người đến quét dọn trong vườn và trong căn ốc.

Đến tổng cộng có ba người, hai người cao hơn đều đẹp, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, chỉ bất quá không có tới một tia biểu tình, giống như mỹ nhân đã đông băng.

Ba người từ đầu đến đuôi đều không liếc nhìn Bạch Địch tới một lần, Bạch Địch lại một mực chăm chăm nhìn bọn họ, chỉ hy vọng trong bọn họ có người len lén cười một cái với y, hoặc giả len lút nháy y một cái, biểu thị ả ta đêm hôm qua đã từng ghé đến, từng có một đoạn tình duyên bí mật với y.

Chỉ tiếc y hoàn toàn thất vọng.

Mỗi ngày cố định hai lần, có người đến đổi thuốc cho y, đem đồ ăn đến cho y, người đến cũng toàn là nữ ni mặt mày lãnh đạm, không có tới một chút biểu tình, đại đa số đều coi Bạch Địch như là một phạm nhân, hoặc là một vật, đến đêm tình dục nóng bỏng, ban ngày lại vĩnh viễn nhìn không thấy.

Bạch Địch biết mình vĩnh viễn không phân biệt ra trong bọn họ có những người nào đêm khuya từng ghé đến.

Ngày ngày trải qua hai cực đoan cực lạnh và cực nóng đó, những nữ ni thần bí kia không những mỗi một người đều có võ công cao minh tương đương, đối với thương thế trị liệu càng có môn đạo đặc thù.

Vết thương của Bạch Địch không ngờ đã phục nguyên cực nhanh, thân thể tứ chi rất mau chóng có lại cảm giác.

Đó biểu thị ma đạo của Trình Tiểu Thanh tịnh không làm cho y biến thành tàn phế, vốn đã là chuyện làm cho y cao hứng, nhưng ngày giờ của y lại càng lúc càng khó lòng vượt qua được.

Ban ngày, thân thể y có lúc đột nhiên ngứa ngáy, ngứa dề mức hận không thể cào xé thịt da xuống từng mảng.

Đến đêm càng khó chịu, những bờ môi khao khát và những bàn tay run rẩy đơn giản khiến cho người ta phải phát điên.

May là thứ gian khổ đó cuối cùng đã gần vượt qua.

Sang đến sáng sớm ngày thứ sáu, cuối cùng đã có một người đến kết thúc sự thống khổ của y.

Người đó là một nữ ni trung niên thân người cực cao, trên người tuy cũng vận tăng bào xanh xám, nhưng chất liệu và thủ công lại tốt hơn người khác xa, hơn nữa giặt cực kỳ sạch sẽ, cả đôi vớ trắng mang trên chân cũng sạch sạch sẽ sẽ, tìm không thấy một chút bụi bặm nào.

Tay của bà ta cũng lau rửa cực kỳ sạch, hơn nữa bảo dưỡng rất tốt, móng tay rất ngắn, hiển nhiên đang luyện một thứ nội gia chưởng lực.

Trọng yếu nhất là mặt bà ta.

Bạch Địch chưa từng thấy một gương mặt khiến cho người ta cảm thấy sợ run lập cập như vậy, đường nét trên mặt bà ta đột xuất cực kỳ, giống như đời viễn cổ người ta dùng đồng dao điêu khắc ra từ nham thạch cực kỳ thô thiển, ngập tràn một thứ dã tính nguyên thủy, cũng dâng đầy một thứ sát khí thú tính.

Vô luận là ai một khi nhìn qua gương mặt đó một lần, không những vĩnh viễn không thể quên được, hơn nữa quyết không thể muốn nhìn lần thứ hai.

May là bà ta đến đó chỉ bất quá muốn dẫn Bạch Địch đi gặp chủ trì ở đây, Thiên Khí sư thái. Sau này Bạch Địch mới biết bà ta là Thiên Hận, sư muội duy nhất của Thiên Khí.

Dĩ thiên vi địch, Thần Phật câu khí; hận thiên tuyệt địa, kiết nhiên nhất ni.

Tạm dịch :

Coi trời như địch, Thần Phật vút tắt; hận trời cự đất, một ni tịch mịch.

Thiết La Sát

Thiên Khí sư thái khác với sư muội của bà ta, là một người nhỏ thó gầy gò từ tường.

Có lẽ bà ta vốn không gầy nhỏ như vậy, nhưng hiện tại toàn thân đều đã vì suy lão mà co rúc, chỉ có đôi mắt vẫn trong vắt như nước suối, có thể thấy được sự mỹ lệ của bà ta lúc trẻ tuổi.

Thiền phòng tinh khiết phẳng phất giống như thạch thất trong cổ mộ, trang trí cũng giản đơn. Vị Thiên Khí sư thái này, không còn nghi ngờ gì nữa, là một khổ hạnh ni tu hành cực kỳ khắc khổ, nhưng nhìn màu da và nhãn thần tinh quang nội uẩn của bà ta là có thể thấy sự khổ hạnh của bà ta có lẽ tịnh không phải là dùng trên sự tu luyện Phật học, mà là dùng tu luyện nội công.

Bằng vào nhãn lực của Bạch Địch không ngờ cũng không thấy được tu vi nội lực của vị tăng ni đó đã đạt đến mức độ nào, y chỉ có thể nói, trong võ lâm đương thế, người nội lực có thể thắng được bà ta tuyệt đối không có quá năm người.

Thái độ của Thiên Khí ni đối với y rất bình hòa, trước tiên hỏi về tên tuổi thân thế lai lịch của y. Đối với danh tánh của Bạch Địch, bà ta xem ra tịnh không có phản ứng đặc biệt gì. Đối với chuyện trong võ lâm, chuyện bà ta biết hiển nhiên không nhiều.

Nhưng đối với gia thế của y, bà ta lại tỏ vẻ rất có hứng thú.

Sau khi hỏi xong, bà ta mới từ từ nói :

- Ta không biết hiện tại ngươi có biết chỗ này là chỗ nào chưa. Đây là Thiên Khí Am, cũng là Quả Phụ Miếu trong giang hồ truyền thuyết.

Thiên Khí Am, Quả Phụ Miếu, cái tên quả thật đã đủ nói rõ rất nhiều chuyện.

Bạch Địch đương nhiên cũng đã từng nghe qua cái tên đó.

Người xuất gia ở đây đều là những góa phụ của những liệt sĩ đã vì duy trì võ lâm chính nghĩa mà hy sinh, và những nữ hung sát đạo phỉ đã rửa tay giấu mặt, tự nguyện phóng hạ đồ đao. Nghe nói nữ ma “Thiết La Sát” từng tung hoành Giang Nam, giết người vô số cũng đã xuất gia ở đây.

Người trong giang hồ đối với nữ ni ở đây đều bảo trì niệm tôn kính tương đương, hơn nữa đã có hội ước quyết không vào quấy rầy sự thanh tu của bọn họ. Cho nên nội trong phương viên mười dặm xung quanh ni am này đều là cấm khu. Nếu có người muốn xông vào, bọn họ thậm chí có thể xử tử tại chỗ, cho nên những năm gần đây dần dần không có ai dám phạm vào cấm lệ ở đây.

- “Ngươi bị người truy sát, lại chịu hai mươi một vết thương đao chém, nếu không có người cứu chữa, tất chết chắc” - Thiên Khí ni nói với Bạch Địch - “Cho nên ta mới cứu ngươi, còn thu giữ ngươi lại”.

Trong thanh âm lãnh tĩnh của bà ta bỗng để lộ một thứ cảm tình kỳ diệu, qua một hồi rất lâu mới thở dài nhẹ nhẹ, nói tiếp :

- Đó đương nhiên cũng là vì bọn ta hữu duyên.

Bạch Địch cũng không biết nên nói gì, chỉ còn nước lắng nghe.

- Trong số những người truy sát ngươi có một người họ Trình, tên là Trình Tiểu Thanh, đã đến đây một lần, chỉ là còn chưa dám xông bừa vào đây.

Nếu xông bừa vào, còn có thể sống sót đi ra sao?

- “Nhưng ta biết những ngày qua hẳn một mực tuần tra phòng thủ ngoài cấm khu, hơn nữa còn điều tập rất nhiều vị cao thủ võ công cực kỳ cao cường, chỉ đợi người vừa đi ra là xử tử không hỏi han” - Thiên Khí ni thốt - “Ngươi là nam nhân, hẳn biết người không ở lại đây lâu được”.

- “Phải” - Bạch Địch lập tức nói - “Chỉ cần đại sư muốn ta đi, ta lập tức đi”.

Tuy đã đến nước bước này, ngạo khí trời sinh của y vẫn không biến đổi chút nào.

Không tưởng được Thiên Khí ni thân thể già nua suy nhược không ngờ cũng có một cỗ ngạo khí, chỉ hững hờ hỏi :

- Nếu ta muốn người ở lại thì sao?

Thiên Hận chợt xen lời nói lớn :

- Vậy trước hết phải thiện y.

- Người nói gì?

- Tôi nói muốn giữ y lại, trước hết phải thiện y, nếu không là phá hỏng quy củ ở đây hết.

Bà ta nóng nảy bước dài ra ngoài, hỏa khí phùng phùng, đến đi tìm trong đám nữ cường đạo cũng khó lòng tìm được một người nóng nảy như vậy.

Thiên Khí ni thở dài nhè nhẹ.

- “Đã gần hai chục năm rồi, không tưởng được ả vẫn nóng nảy dữ dằn như vậy, đặc biệt là đối với người” - Bà ta nhìn Bạch Địch - “À xem chừng từ lúc ban đầu đã không ưa người”.

Bạch Địch cười khỏ.

Bà ta tại sao lại muốn thiện y? Có phải vì bà ta biết mình vô phương đoạt được, cho nên tính hủy diệt y?

Nữ ni cao cao giữa đêm khuya, đôi tay run rẩy có phải cũng cắt tĩa gọn gàng như bà ta?

Thiên Khí lại nói :

- Cũng là vì tính khí đó của ả mới tạo thành bất hạnh cả đời cho ả, người khác thấy ả tung hoành giang hồ, kiêu ngạo không thể chịu nổi, kỳ thật ả cũng không biết đã nuốt bao nhiêu đắng cay, chịu bao nhiêu khổ não.

- Trong giang hồ ai mà không như vậy?

- “Nhưng nỗi khổ ả chịu đựng hơn xa người ta, thí dụ như sự đau đớn lúc nội ngoại thương trên mình ả phát tác khi trời âm u giông gió, vốn không ai khác có thể chịu được, thêm vào đó mặt mày của ả đã hoàn toàn bị hủy đi, cả khuôn mặt đều là dùng thịt bấp vế trùng tân lại” - Thiên Khí ni buồn bã thốt - “Tuyệt đại mỹ nhân năm xưa biến thành bộ dạng ngày nay. Thứ bị thương của nữ nhân đó có nam nhân nào có thể lãnh hội được?”

- “Hà huống còn có tịch mịch” - Bạch Địch thốt - “Tịch mịch cả một đời vĩnh viễn vô phương giải thoát”.

- Phải, tịch mịch, không có nhà, không có thân nhân, không có con cái, cái gì cũng không có, đối với một nữ nhân mà nói, vô luận ả đã phạm qua sai lầm gì, cách trừng phạt đó đã quá rồi.

- Cho nên ta luôn luôn không trách cứ gì bà ta.

- Luôn luôn?

- “Phải, từ lúc ban đầu cho đến bây giờ” - Bạch Địch đáp - “Ta đã sớm biết bà ta là ai”.

- ả là ai?

- Thiết La Sát, năm xưa từng trong một đêm giết hết hơn một trăm tráng hán trong ngũ đại Đường ở Giang Bắc, đến cuối cùng mới bị Lôi Hỏa đường chủ dùng độc hỏa hủy đi dung diện của Thiết La Sát.

Thiên Khí đại sư trầm mặc rất lâu, khóe mắt phảng phất lộ xuất vẻ châm chọc trào phúng.

- “Người đã lầm, ả không phải là Thiết La Sát” - Thiên Khí thốt - “Lôi Hỏa đường chủ không hủy được Thiết La Sát”.

- Bà ta là ai?

- ả đương nhiên cũng là một người cực kỳ hữu danh trong giang hồ, tuy sát thủ vô tình, lại là tuyệt sắc nhân gian.

- “Đại sư nói Ngọc Như Ý?” - Bạch Địch hỏi Thiên Khí.

- Phải, ả là Ngọc Như Ý, mặt ả bị hủy là vì mỹ sắc của ả.

- Nhưng giang hồ đồn rằng Thiết La Sát quả thật đã xuất gia ở đây, lúc bà ta chính thức thụ giới thể độ, còn có người tận mắt chứng kiến.

- “Đó cũng không phải là giả” - Thiên Khí đáp - “Thiết La Sát quả thật đang ở đây, chỉ bất quá là một người khác”.

- Người khác? Là ai?

- “Là ta” - Thiên Khí nhìn Bạch Địch đang thất kinh thất sắc, rất bình đạm nói với y - “Ta mới là Thiết La Sát”.

Đêm xấu

Đêm, đêm khuya.

Bạch Địch biết những vị khách đêm hôm tuyết sẽ không đến nữa, bởi vì xiềng xích đã tháo gỡ, tứ chi đã có thể hoạt động, không thể để người khác hý vọng như một món đồ chơi nữa.

Y miễn cưỡng bắt mình ngủ một chút, sau canh ba mới ngồi dậy, bốn bề lặng lẽ không tiếng động, cũng không nhìn thấy thu quang nguyệt sắc, khí trời phẳng phất đã biến thành âm hàn, mùa đông cũng không còn xa mấy.

Y lật mền đang đắp, xé cuộn thành từng sợi từng sợi rộng hơn một tấc, cột chặt tất cả những gân khớp thụ thương trên dưới toàn thân, chừng như chuẩn bị muốn có hành động gì đó.

Y đáng lẽ không nên đi, ưng khuyến truy sát y bao vây bốn phía, ở đây mới là địa phương an toàn nhất, y đáng lẽ hiểu rõ điểm đó, chính như y nên biết rõ thiện ý của Thiên Khí ni đối với y.

Y quả nhiên không đi.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng lúc nào cũng có thể đi, y trái lại lại ngồi xuống.

Dưới cội ngô đồng trong vườn có hai cái ghế đá, y chiếm một cái, ngồi xuống với một tư thế rất thông thả, chừng như chuẩn bị ngồi ở đó thật lâu.

Y đang đợi người sao?

Bầu trời phẳng phất lại tối tăm hơn một chút, xa xa chợt vang lên một tràng tiếng gió rất kỳ dị, tiếng rào rạt giống như gió cuốn lá rụng, hơn nữa đến rất nhanh.

Tiếng gió vừa vang vọng, đã có thể nhìn thấy một bóng người như đại bàng lượn trên không bay tới giữa bóng tối, mũi chân điểm trên mái ngón, “Bình Sa Lạc Nhạn” đáp xuống trước mặt Bạch Địch.

Trong bóng đêm cực kỳ âm ám mà nhìn, mù mờ có thể phân biệt người đó không ngờ chính là Thiên Hận.

Từ đêm đầu tiên, mỗi một đêm đều có một vị nữ ni cao cao làm “khách thăm”, lẽ nào chính là Thiên Hận?

Nhưng Bạch Địch đối với bà ta lại rất tôn kính, rất mau chóng đón chào. Mục quang Thiên Hận nhìn y lại tràn ngập vẻ thù địch, lạnh lùng hỏi :

- Người đang đợi ta?

- Phải.

- Người nghĩ ta là vị “khách viếng” mỗi đêm đều đến một lần?

Bạch Địch không tưởng được Thiên Hận không ngờ cũng biết chuyện đó, cho nên lập tức hồi đáp rất thành thật :

- Vốn ta quả có nghĩ như vậy.

- Còn bây giờ?

Hiện tại Bạch Địch, không còn nghi ngờ gì nữa, đã biết mình đã lầm, đối với tình dục, Thiên Hận tuyệt không cần thiết nhiều như những nữ nhân khác. Đối với tình dục, bà ta đã học khổng chế, thân và tâm của bà ta đều có quá nhiều thống khổ cần bà ta chịu đựng.

- “Còn người?” - Thiên Hận chăm chăm nhìn Bạch Dịch - “Người thật ra là ai?”
- Ta thật ra là Bạch Dịch Hoa.
- Người thật là bị truy sát trọng thương, vô ý chạy trốn đến đây, được người cứu?
- “Không phải” - Bạch Dịch không ngờ thừa nhận rất khô khan - “Chỉ bất quá là kẻ mưu, chỉ bất quá muốn để ta trà trộn xâm nhập Thiên Khí Am này”.
- Nếu không có ai cứu người?
- “Vậy ta đã chết” - Bạch Dịch đáp - “Nhưng bọn họ nhất trí nghĩ rằng chỉ có phương pháp này mới có thể làm được”.

Bởi vì Bạch Dịch Hoa không những là đại đạo nổi danh khó bắt, cũng là mỹ nam tử mọi người đều công nhận, hơn nữa mọi người đều nghĩ mỹ nam tử không chết được gần Quả Phụ Miếu.

Bạch Dịch cười khổ :

- Bọn họ nói đây là “vào tử địa mà tìm sống”. Kỳ thật tự ta cũng biết đây bất quá là một lần thí nghiệm, ta là vật thí nghiệm, vô luận thành bại đều không liên quan đến chuyện của bọn họ.

Thiên Hận có vẻ ngạc nhiên. Bà ta không tưởng được Bạch Dịch có thể đem chuyện bí mật như vậy thản nhiên nhận thẳng trước mặt bà ta, hơn nữa còn tiếp tục kể :

- Mục đích lớn nhất của thí nghiệm lần này là vì muốn vào đây tìm một người.
- Tìm ai?
- “Người mà người ta đều nghĩ là đại đạo Bạch Dịch Hoa” - Bạch Dịch cười khổ - “Gần đây y ở vùng phụ cận kinh thành đã gây ra liên tục bảy vụ án, đại đa số người trong giang hồ đều nghĩ là ta làm”.
- Thủ pháp tác án của y cũng giống như người?
- “Cơ hồ hoàn toàn giống hệt” - Bạch Dịch đáp - “Điểm bất đồng duy nhất là y thích giết người, xem người ta chết từ từ, người chết trong tay y trên người tối thiểu có hơn ba chục vết thương, có một người thậm chí toàn thân chịu một trăm mười bảy đao, vẫn chưa hoàn toàn đứt hơi”.

Y lại thở dài :

- Trong giang hồ gần đây tuy có không ít hung nhân, nhưng tàn khốc như y lại không có nhiều.
- Trên mặt Thiên Hận vẫn không có biểu tình gì, trên mặt bà ta vốn căn bản không thể có bất cứ biểu tình gì, nhưng thanh âm của bà ta lại vì phần nộ mà tê khản :
- Người làm sao mà biết người đó không phải là ta?
 - Bởi vì ta biết y là ai.
 - Làm sao biết được?

- “Bằng vào mũi của ta, có rất nhiều người đều nghĩ mũi của ta còn linh mãnh hơn cả chó săn” - Bạch Dịch giải thích - “Mỗi một người trên mình đều có một thứ mùi vị của riêng mình, mùi vị của mỗi một người đều bất đồng, người chỉ cần có thể phân biệt được mùi vị của người đó, chuyện gì khác tùy tiện người ta nguy trang làm sao cũng đều không quan hệ gì”.

Đêm đầu tiên “khách viếng” thân người cao cao tình dục xung động, mùi vị đặc thù trên người ra sao? Nếu y không phải là Thiên Hận, y là ai?

Xa xa ẩn ước truyền đến tiếng trống canh, đã sang canh tư, gió càng lạnh, cả lá ngô đồng cũng tựa hồ bị gió thổi rụng, hơi đông khắc nghiệt đã len lỏi vào khí thu hàn héo hắt.

Trong bóng tối đột nhiên chiếu rọi một ánh đèn, như quỷ hỏa bay múa tới, phiêu phiêu phưởng phưởng bay qua nóc nhà, rơi xuống vườn. Dưới ánh đèn thê lương, có một bóng người gầy yếu, không ngờ là Thiên Khí.

Trên người bà ta khoác tăng bào rộng rãi, bị gió thổi phần phật bay cuốn lên.

Người bà ta cũng chừng như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, cũng không biết sẽ bị cuốn đi đâu.

Đối với điểm đó, bà ta hình như hoàn toàn không để ý gì đến, trên thế giới này có lẽ căn bản không có ai biết trong lòng bà ta thật sự đang lo nghĩ gì, thích thú gì, hận thù gì.

Thân nhập không môn, tứ đại giai không, con người bà ta không ngờ giống như hoàn toàn trống không.

Nhưng trong thân thể bà ta lại phảng phất dâng trào một thứ lực lượng tăng trưởng không ngừng, chỉ cần người khác vừa đụng đến, không cần biết đụng chỗ nào, lực lượng đó có thể từ chỗ đó bộc phát ra.

May là thần sắc hiện tại của bà ta vẫn rất bình hòa, không ngờ còn hướng về phía Thiên Hận cười cười :

- Người hình như không phải vì muốn thiên y mà đến.

Thiên Hận thừa nhận :

- Không phải.

Thiên Khí hỏi :

- Vậy hiện tại ngươi chuẩn bị làm gì?

Trên khuôn mặt không có một chút biểu tình nào của Thiên Hận vẫn không có chút phản ứng gì, nhưng chỗ khác lại giữa một sát na đã có phản ứng kịch liệt.

Nữ ni trầm ổn như sơn nhạc đó không ngờ trong một sát na đã bộc phát bay tới, song thủ của bà ta dùng hai chiêu thức cực đoạn bất đồng, một quyền một chưởng, đánh về phía Bạch Địch.

Nhất kích đó tuy lực khí như lôi đình, lại không khó tránh khỏi. Bởi vì thanh thể trước khi bà ta xuất kích quá kinh người, cấp cho đối phương cơ hội tránh né.

Bạch Địch quả nhiên đã tránh được thế đánh đó.

Lúc thân người y vừa tránh thoát, y nhìn thấy thân người Thiên Hận đã bay ra.

Y bước nửa vòng, thoát khỏi uy lực khống chế của thế đánh của Thiên Hận, thân người Thiên Hận lại trực tiến bay ra, ngã đập và cội ngô đồng, lúc ngã quy, xương cốt toàn thân rã rắc như pháo tre nổ, lúc hoàn toàn gục xuống đất, thân thể đã mềm nhũn như đất bùn.

Bà ta hiển nhiên đã đem một loại công phu dương cương ngoại gia luyện thành cương khí tịnh tu nội ngoại, quá trình khổ luyện đó quyết không thể có người thứ hai có thể tưởng tượng được, hiện tại bà ta không ngờ chỉ trong một sát na đã bị người ta dùng một loại âm kinh Tiểu Thiên Tinh chấn tán công lực toàn thân.

Trên mặt Thiên Khí không ngờ vẫn nở nụ cười, dùng nụ cười mỉa cực kỳ du nhàn ưu nhã hỏi Bạch Địch :

- Ngươi thấy người có thể tiếp được một chiêu hồi nãy của ta không?

Bạch Địch phảng phất đã ngây người.

Trên dưới toàn thân y đều có cảm giác bị nước băng làm tê dại, y thậm chí không thấy được Thiên Khí hỏi nãy xuất thủ ra sao.

Thiên Khí thở dài nhẹ nhẹ.

- “Ta biết hồi nãy những lời nói đó ngươi không phải nói cho Thiên Hận nghe, mà nói cho ta nghe” - Bà ta thốt - “Thiên phú và cơ trí của ngươi không tệ, chỉ tiếc võ công vẫn thua kém một chút, cho nên ngươi tuy tính đúng người muốn tìm là ta, thậm chí cả mùi vị trên mình cũng đúng, lại vẫn không dám xác định. Bởi vì ngươi không nghĩ ra một nữ nhân cao to và một lão ni gây yếu như ta làm sao có thể cùng là một người”.

Bạch Địch thừa nhận.

- “Bởi vì điểm đó cho nên ngươi mới muốn để cho ta tự xuất thủ” - Thiên Khí lại thở dài - “Chỉ tiếc ngươi còn quên một chuyện”.

- Chuyện gì?

- Lúc ta xuất thủ, ngươi nhất định sẽ hối hận.

Kỳ thật bà ta còn chưa xuất thủ, Bạch Địch đã hối hận.

Vô luận là ai đến lúc phát hiện đối thủ của mình là một người như Thiên Khí, hẳn đều sẽ hối hận.

Thiên Khí xuất thủ.

Phương pháp xuất thủ của bà ta quái dị, hoàn toàn không có thế, cũng hoàn toàn không có chuẩn bị.

Lúc bà ta xuất thủ thậm chí chừng như căn bản không đang công kích đối phương, bởi vì thân người của bà ta, lúc bà ta xuất thủ căn bản không đủ để khiến cho đối phương có cảm giác bị uy hiếp.

Nhưng trong giây phút bà ta xuất thủ, thân người bà ta đã bắt đầu dài ra, đợi đến khi một chiêu đã hoàn toàn đánh ra, toàn thân đối phương đều nằm dưới uy lực khống chế của bà ta.

Thân người gầy yếu của bà ta cũng giữa một sát na đó biến thành mạnh bạo cao to, da thịt toàn thân trơn láng căng phồng, nhìn càng đáng sợ.

Bạch Địch vốn đã nghĩ đến thứ biến hóa đó, chỉ tiếc y có nghĩ ngợi rõ ràng cũng vô dụng.

Y chỉ cảm thấy hô hấp chợt nghèn nghẹn, toàn thân lập tức bị một thứ áp lực khó tả bao trùm, đè ép đến mức thậm chí cả nước mắt, nước mũi, nước miếng, mồ hôi đều mất đi sự khống chế, thậm chí cả đại tiểu tiện cũng không nhieu được đã trào ra.

May là lúc đó y đã bị điểm bảy tám huyết đạo.

Thiên Khí thần nhiên dùng thái độ nhàn nhã nói với y :

- Người còn trẻ, nhất định chưa muốn chết, ta cũng không thể để người chết mau chóng. Nhìn một người trẻ tuổi hoạt lực sung mãn chết từ từ trước mặt mình, không những là một thứ hưởng thụ, cũng là một thứ nghệ thuật.

Bà ta hỏi Bạch Địch :

- Người hy vọng người bắt đầu chết từ chỗ nào trước?

Bạch Địch chỉ cảm thấy thân mình lạnh buốt.

Y luôn luôn có lực cầu sinh mạnh mẽ, y chưa từng nghĩ đến cái chết.

Hiện tại y đã nghĩ đến.

Hiện tại y mới biết muốn sống cố nhiên không dễ, có lúc muốn chết cũng không phải là chuyện dễ.

Tiếng trống canh vang lên, đã là canh năm, xa xa trong bóng tối phẳng phất đã có tiếng gà gáy vọng đến.

Thiên Khí vốn một mực du nhàn ưu nhã, da thịt bóng loáng, không ngờ phẳng phất đột nhiên tối mù hắc, thân người cũng phẳng phất uốn éo hai ba lần, lại co giật hai ba lần.

Thứ biến hóa đó vốn rất khó khiến cho người ta chú ý đến, cho dù có cảm giác cũng không thể để trong lòng.

Nhưng sắc mặt Thiên Khí lại đột nhiên biến hắc, trên mặt đột nhiên lộ xuất một thứ biểu tình cực kỳ sợ hãi, chậm chậm quay đầu lại, nhìn Thiên Hận, giống như vốn không dám nhìn bà ta, lại không thể không nhìn.

Mặt Thiên Hận vẫn là một khuôn mặt không có một chút biểu tình gì, nằm dài mềm nhũn dưới đất, nhìn thẳng Thiên Khí.

Trên mặt bà ta tuy không có biểu tình gì, trong mắt lại có biểu tình, hơn nữa biểu tình rất phức tạp kỳ quái, cũng không biết là thống khổ? Là châm chọc? Là oán độc?

Hay tội nghiệp?

- Người? Là người?

- “Phải” - Thiên Hận trả lời - ”Ta biết người tại sao phải hạ sát thủ với ta, ta không trách người. Người cũng nên biết ta tại sao phải hạ sát thủ với người.

- Người làm sao mà xuất thủ được?

Câu trả lời của Thiên Hận chừng như không có quan hệ gì đến câu hỏi của Thiên Khí, bà ta chỉ nói :

- Ta họ Niếp, Niếp Tam Nhĩ.

- Niếp? Niếp gia trong Hạ Ngũ Môn?

- “Phải” - Thiên Hận hững hờ đáp - “Người Hạ Ngũ Môn bọn ta có rất nhiều công phu bằng môn tả đạo, đều không phải là thứ đệ tử danh môn các người hiểu thấu được”.

Thần sắc trong mắt Thiên Khí càng sợ sệt :

- Người đã dùng độc gì với ta?

- “Cũng không dùng độc gì, chỉ bắt quá đã bỏ trong trà của người một chút Kê Minh Ngũ Cổ Đoạn Hồn Tán” - Thiên Hận đáp - “Độc tính của thứ thuốc đó rất đặc biệt, không cần biết là độc hạ lúc nào, nó đều nhất định phải đợi đến lúc gà gáy canh năm mới phát tác, hơn nữa đến lúc đó tất phát tác chắc chắn”.

Bà ta thở dài nhè nhẹ :

- Ta thật không tưởng được bọn ta không ngờ có thể chết cùng ngày, chết cùng lúc.

Tiếng cuối

Trên một cái giường hun lửa ấm áp bên dưới, trải một tấm thảm da cừu Ba Tư mềm mại, bỏ đào, hạnh tử, đào lý, dưa hấu. Đủ thứ trái cây trồng trọt chăm sóc trong nhà ẩm bầy quanh một chậu hoàng kim khảm bảo thạch bảy màu, thêm vào lan lăng mỵ tửu uất kim hương trong chén dạ quang.

Bạch Dịch nhìn Bốc Ứng thở dài.

- “Ta hâm mộ người, ta luôn luôn hâm mộ người” - Y nói - “Ta thật không tưởng được trên thế giới này có người đáng để hâm mộ như người”.

- “Cũng mau lắm, cũng gần đến ngày người phải để người ta hâm mộ” - Bốc Ứng thốt - “Danh khí của người càng lúc càng vang vọng, ngày càng lúc càng tốt, đặc biệt là sau khi phá vụ án này”.

Gã mỉm cười :

- Sau khi tác án, lắt người một cái biến thành một ni cô chủ trì am mà người người tôn kính, chỉ bằng một luồng hồn nguyên chân khí có thể tùy tiện cải biến hình thể của mình, những thứ đó đều không ai tưởng nổi, nhưng người đã nghĩ ra, người không thành danh thì ai thành danh? Sau khi nhất kích cuối cùng không thành, bị giết để diệt khẩu cũng là quy củ lâu đời của tổ chức bọn chúng.

Bạch Dịch dùng một thứ nhãn thần rất thần bí nhìn gã chăm chăm, chợt hỏi :

- Người có chịu hoán đổi với ta không? Hoán một ngày cũng được.

- Hoán cái gì?

- Đem người hoán thành Bạch Dịch, đem ta hoán thành Bốc Ứng.

Bốc Ứng cười dài, còn chưa mở miệng, đã có người đáp lời thay gã :

- Không được.

Một tuyệt sắc mỹ nhân ăn vận giống như thần tiên trong đồ họa ngọt ngào khoanh tay ngồi xuống bên cạnh Bốc Ứng. Tiếng cười của nàng còn ngọt hơn cả rượu mật, ánh mắt lại giống như một vì sao sáng chói nhất đông phương.

- “Không được” - Nàng cười ngọt ngào - “Cái khác có thể hoán đổi, chỉ có Bốc Ứng không thể hoán, cái khác hoán đổi đều có thể tìm ra thêm một cái nữa, Bốc Ứng lại chỉ có một”.

Mặt Bạch Dịch cũng đỏ hồng, vội dùng chén trà che mặt mình.

Bốc Ứng cười lớn.

- “Người còn chưa gặp qua nàng, người có muốn biết nàng là ai không?” - Bốc Ứng cố ý nói rất nghiêm túc
- “VẬY ta nói cho người biết, nàng là một Công chúa, một Công chúa rất đáng giá, nếu giả cho đổi lại”.
- “Công chúa?” - Bạch Địch giật mình, phảng phất có chút không tin, nhưng nhìn đi nhìn lại kỹ càng, lại không thể không tin.
- “Chỉ tiếc chỗ bọn ta quá nhỏ, phong cảnh lại không hay ho, đồ vật sản xuất lại không phong phú” - Công chúa thở dài - “Kỳ thật bọn ta chỉ sản xuất ra có một thứ, ăn cũng ăn không được, chơi cũng chơi không được”.
- “Thật đó, thứ đó thật không có ý nghĩa gì to tát” - Bốc Ứng chợt hướng về phía Bạch Địch làm mặt quỷ - “Người tại sao không hỏi thứ nàng ta nói đến là thứ gì?”

Bạch Địch không hỏi cũng không được.

- “Thứ gì vậy?” - Y hỏi.
- Cũng không là gì, chỉ bất quá là một thứ gọi là “hoàng kim”.
- “Hoàng kim?” - Bạch Địch lại giật mình - “Vàng? Hoàng kim?”
- “Là thứ đó” - Bốc Ứng cũng thở dài như Công chúa - “Hoàng kim chỗ bọn họ sản xuất ra cũng không nhiều, chỉ bất quá hơn một chút so với bốn tỉnh Giang Nam cộng lại”.

Bạch Địch cười, cười lớn, tung một chén rượu đầy tràn lên không trung, nghênh đón ánh dương trời thu ngoài song cửa, mỗi một giọt đều lấp lánh kim quang.

Y bỗng phát giác sinh mệnh không ngờ lại là chuyện tươi đẹp quá.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liep-ung-o-cuc>